

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman

*Ediție specială dedicată Proiectului Național
„Descoperă Alfel. Educația neconvențională pentru o școală outdoor.
Educația outdoor-de la teorie la activități practice”*

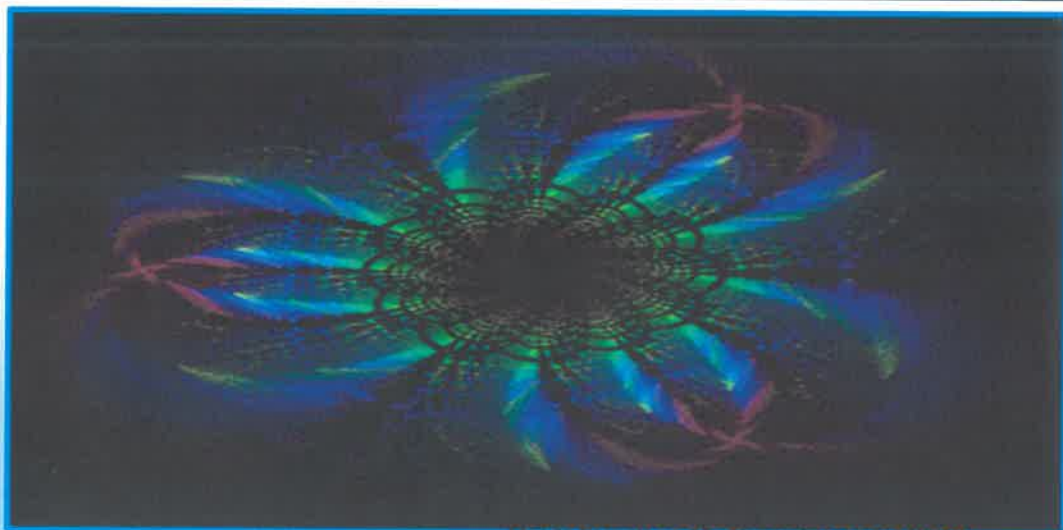
Ediție on-line

ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.43
Mai 2024

2024

Strada Carpati nr. 151, Alexandria, cod: 141059

TEL: 0247/315636; FAX: 0247/315636

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059
TEL: 0247/315636; FAX: 0347/407064
E-mail: ccd_tr@yahoo.com
Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
propune cadrelor didactice și personalului didactic
auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

"ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!"

**ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI
CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN**

Director

Prof. Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Comitet științific:

Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Colectivul de redacție:

Prof. metodist Ionuț BOLOG

Prof. metodist Nicoleta CRĂIȚĂ

Prof. metodist Ștefan Florin IANCU

Prof. metodist Andra NEGRILĂ

Prof. metodist Violeta SOCOL

Inf. Mariana POPA

Bibliotecar Rozalinda MÎRTÎCU

Ec. Adina CONSTANTIN

Secretar Loredana COMAN

Tehnoredactare computerizată

Inf. Mariana POPA

Revista **CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN** a fost editată conform
Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin
Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate
autorilor.

CUPRINS

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII
1.	DUMITRESCU IONICA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	CREAREA DE CONTEXTE FORMALE ȘI NON-FORMALE PENTRU ÎNVĂȚAREA ÎN ȘCOALĂ ȘI ÎN AFARA ACESTEIA
2.	ELENA VOICU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	EDUCAȚIEI OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
3.	AMALIA COSTACHE	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	EDUCAȚIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
4.	MARGARETA MARIA GHEORGHE	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	EDUCAȚIA OUTDOOR - DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
5.	CAPUZZI ȘTEFANIA MIRELA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	EDUCAȚIA OUTDOOR
6.	ANCA – IONELA ȘTIRBU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	EDUCAȚIA OUTDOOR – O PRACTICĂ DE URMAT
7.	ZORZOLIU GINELA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	VALORIFICAREA EDUCAȚIEI OUTDOOR - PREMISĂ A DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII ELEVILOR
8.	ANTONICA ECATERINA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	ORGANIZAREA ACTIVITĂȚII DIDACTICE ÎN AFARA ȘCOLII -EXCURSIA –
9.	MIHAI CRISTINA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	HAI SĂ PLANTĂM!
10.	PENA RODICA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BUCUREȘTI, SECTOR 4	ACTIVITĂȚILE OUTDOOR, MIJLOC EFICIENT ȘI ACCESIBIL DE ÎNVĂȚARE
11.	MELINTE VIOLETA	GRĂDINIȚA CU P.P. „ION CREANGĂ” ALEXANDRIA	EDUCAȚIA NECONVENȚIONALĂ PENTRU O ȘCOALĂ OUTDOOR
12.	NEGRILĂ ANDRA – COSTINELA	GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 4 ALEXANDRIA, JUD. TELEORMAN	ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR
13.	DRĂGHICI LIVIA-GEORGIANA	GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 4 ALEXANDRIA, JUD. TELEORMAN	ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR
14.	CUCU MIRELA	G.P.P. NR 22, IAȘI	ACTIVITĂȚILE OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ. EXEMPLE DE BUNE PRACTICI
15.	CĂPĂȚÎNĂ MIRELA	GRĂDINIȚA CU P.P. NR.4 ALEXANDRIA	EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ
16.	COSMINA MONOȘES	LICEUL TEORETIC „PETRU MAIOR”-GHERLA	POVOCĂRILE MODERNE ALE EDUCAȚIEI NONFORMALE

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII
17.	CRÎȘU MIHAELA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE IORGA” PLOIEȘTI	EDUCAȚIA OUTDOOR- DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE DETECTIVII NATURII
18.	DOCIU DANIELA ALINA	GRĂDINIȚA CU P.P. NR.4 ALEXANDRIA	IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR OUTDOOR ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE
19.	LAURENȚIU DANIEL POPOVICI	ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”GHEORGHE TĂTĂRESCU” TÂRGU JIU	CARACTERISTICILE EDUCAȚIEI OUTDOOR
20.	PURCĂREA CRISTIANA-MIHAELA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE” ALEXANDRIA, TELEORMAN	EDUCAȚIA OUTDOOR -DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE-
21.	STUPARIU IONICA	COLEGIUL NAȚIONAL « NICOLAE IORGA » BRĂILA	BENEFICIILE UNUI PROIECT EUROPEAN ERASMUS+
22.	BOTAȘ GEORGIANA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ GEORGE TUTOVEANU, BÂRLAD	EDUCAȚIA OUTDOOR - DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
23.	BRUSARU VIOLETA	GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 4 ALEXANDRIA	ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR – POSIBILITĂȚI ȘI MODALITĂȚI DE ORGANIZARE CU PREȘCOLARII
24.	BURUEANĂ IOANA-ALEXANDRA	COLEGIUL NAȚIONAL „MATEI BASARAB”, BUCUREȘTI	EDUCAȚIA OUTDOOR- DE LA TEORIE LA ACTIVITATE PRACTICĂ
25.	CHIRILĂ LAURA-ELENA	ȘCOALA PRIMARĂ ”CAROL I” IAȘI	EDUCAȚIA ÎN AER LIBER- AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE
26.	MONICA MEDRIHAN	ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”OTILIA CAZIMIR” IAȘI	EXCURSIA-EDUCAȚIE OUTDOOR
27.	HOTEA LAURA-GEORGIANA	GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.22, IAȘI	ACTIVITĂȚILE OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ
28.	MINA MIRELA ALINA	COLEGIUL NAȚIONAL „ALEXANDRU IOAN CUZA” ALEXANDRIA	EDUCAȚIA NONFORMALĂ ȘI EDUCAȚIA OUTDOOR
29.	FLOREA MĂCEȘANU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE”	EDUCAȚIA NONFORMALĂ – EDUCAȚIA OUTDOOR
30.	PĂTRU LIVIA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRASTAVĂȚU, JUDEȚUL OLT	EDUCAȚIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
31.	CIUBOTARU ANIȘOARA	LICEUL ”DEMOSTENE BOTEZ” TRUȘEȘTI	EDUCAȚIA OUTDOOR, DE LA TEORIE LA PRACTICĂ
32.	CIULEI LORELA ELENA	CIULEI LORELA ELENA	EDUCAȚIA OUTDOOR-DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
33.	AIACOBOAE ANCA – SIMONA	LICEUL ”DEMOSTENE BOTEZ” TRUȘEȘTI, JUD. BOTOȘANI	EDUCAȚIA OUTDOOR - DE LA TEORIE LA PRACTICĂ
34.	IVAN AURELIA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI EMINESCU ALEXANDRIA	EDUCAȚIA OUTDOOR- DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII
35.	ALBU OANA CLAUDIA	GRADINITA CU PP NR 4 ALEXANDRIA	EDUCATIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITATI PRACTICE
36.	LAZARIUC RAMONA NADIA	COLEGIUL NAȚIONAL „MATEI BASARAB”, BUCUREȘTI	”EDUCAȚIA OUTDOOR –DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE”
37.	SANDU GABRIELA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ “OTILIA CAZIMIR” IAȘI	ELEVUL TALENTAT ȘI ABILITĂȚILE SALE ARTISTICE
38.	ȘTEFAN FLORIN IANCU	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ALEXANDRIA	EDUCAȚIA OUTDOOR
39.	ILIE EUGENIA	LICEUL TEORETIC CONSTANTIN NOICA ALEXANDRIA	EDUCAȚIA OUTDOOR PRIN PROIECTE ERASMUS
40.	MITRAN ADRIAN	ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI VITEAZUL ALEXANDRIA	ÎNVĂȚAREA OUTDOOR CU TEHNOLOGIA MOBILĂ
41.	MIRELA ALEXANDRESU-TACHE	COLEGIUL NAȚIONAL MATEI BASARAB BUCUREȘTI	LA PAS PRIN EUROPA
42.	LEAFU ILEANA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NENCIULEȘTI, JUD. TELEORMAN	EDUCAȚIE ȘI ÎN AFARA SĂLII DE CLASĂ
43.	FRĂȚILĂ ELIZA GABRIELA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE IORGA” PLOIEȘTI, JUD. PRAHOVA	ROLUL ACTIVITĂȚILOR OUTDOOR ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPIILOR
44.	MĂCRIȘ GEORGIANA DANIELA	ȘCOALA GIMNAZIALĂ IONEL TEODOREANU	EDUCAȚIA NECONVENȚIONALĂ PENTRU O ȘCOALĂ OUTDOOR
45.	MAZĂRE MIRELA CARMEN	ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 124 BUCUREȘTI	EDUCAȚIA NECONVENȚIONALĂ PENTRU O ȘCOALĂ OUTDOOR
46.	MUNTEANU MIHAIELA	COLEGIUL NAȚIONAL „DOAMNA STANCA” FĂGĂRAȘ	EDUCAȚIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
47.	NEICU BIANCA OANA	“ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN CEL MARE”, ALEXANDRIA	EDUCAȚIA OUTDOOR: DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
48.	MATEI FLORINELA	“ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN CEL MARE”, ALEXANDRIA	PROIECT EDUCAȚIONAL ETWINNING „GREEN SCHOOLS AND FLOWERS”
49.	VOICU NATALIA	GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL CIOCEN	EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ
50.	CALOTĂ MIRELA IONELA	GRĂDINIȚA CU P.P. NR.4 ALEXANDRIA	ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR - MIJLOC EFICIENT ȘI ACCESIBIL DE ÎNVĂȚARE
51.	SOCOL VIOLETA	GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 7, ALEXANDRIA	EDUCAȚIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE
52.	VLAD CODRUȚA	GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT “ALBINUȚELE” BUCUREȘTI, SECTOR 6	EDUCAȚIA OUTDOOR- DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

Crearea de contexte formale și non-formale pentru învățarea în școală și în afara acesteia

Prof. Dumitrescu Ionica

Școala Gimnazială Avram Iancu, sector 4

Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Activitatea educativă școlară și extrașcolară dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerei generații în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se, astfel, o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens.

Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară. În acest cadru, numeroși alți factori acționează, pozitiv sau nu, asupra dezvoltării elevilor. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat și momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul

Educația extracurriculară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat și momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite.

În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copii se autodisciplinează.

Educația outdoor este un model de învățare bazat pe experiență și pe activitatea directă a elevilor cu elementele naturale, conținuturile curriculare și cu resursele umane, într-un cadru natural, liber, lipsit de constrângeri, în care competențele de comunicare, socializare, autonomie, responsabilitate se pot dezvolta mai eficient și mai rapid decât prin orice altă formă de educație.

Educația outdoor facilitează experiențe autentice de învățare. Pentru ca o experiență de învățare să fie autentică, aceasta nu se poate rezuma doar la activarea capacităților cognitive. Așa cum ființa umană este complexă, la fel sunt și procesele de învățare. O experiență de învățare se apropie de autenticitate atunci când implică multidimensional individul, nu doar cognitiv, ci și social, emoțional și acțional. Așadar, în proiectarea unei experiențe de învățare este nevoie de atingerea concomitentă a cât mai multora dintre cele patru dimensiuni menționate, conform figurii de mai jos. Modelul este dezvoltat și explicat detaliat în volumul *Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar* (Ciolan, 2009).

VÂNĂTOAREA DE INSECTE

VÂNĂTOAREA DE INSECTE cu perioada de desfășurare: primăvară/vară

Matematica și științele sunt activități foarte agreate de către copii. În general, fiecare unitate preșcolară, inclusiv din mediul urban are câte un spațiu verde disponibil, ceea ce înseamnă că au numeroase oportunități de a desfășura activități de tip outdoor. Într-o zi frumoasă și însorită de primăvară, *vânătoarea de insecte* poate fi un bun prilej de a le studia. Pentru început pregătim materialele necesare: Pe o foaie facem o listă cu insectele pe care le întâlnim în mod frecvent în spațiul verde al grădiniței. Nu este nici o problemă dacă în ziua respectivă nu le găsim pe toate. Le vom spune copiilor că vom completa lista cu altă ocazie.

Lista se întocmește împreună cu copiii, chiar dacă va include și alte viețuitoare decât insectele. Vom desena în dreptul numelui viețuitoarelor alese spre descoperire imaginea lor.

Mergem afară și distracția poate începe. Copiii vor căuta insectele în toată curtea. Cu un marker fiecare copil va nota pe listă câte insecte a găsit. La sfârșit se va face totalul. Copiii învață cel mai bine din experiența proprie.

Căutând și găsim insecte, ei obsevă direct unde se adăpostesc, cum sunt organizate, eventual cu ce se hrănesc. Odată reveniți în sala de grupă se poate realiza un insectar (o carte a insectelor) în care vor fi consemnate toate concluziile *vânătorii de insecte*.

PUTEREA SOARELUI

Este greu să le explicăm copiilor ce înseamnă cu adevărat puterea soarelui. Sigur, ei simt că uneori este mai cald iar alteori mai rece. De aceea o activitate outdoor poate fi concludentă. Ea se va desfășura în două etape: într-o zi foarte călduroasă de vară și cea de-a doua într-o zi rece, dar însorită de toamnă.

Se iau bucăți de folie de aluminiu pe care se așează forme de tăiat fursecuri, se umple cu bucăți mici de creione și se scot afară la soare pe farfurii. Copiii vor avea la îndemână un ceas pentru a monitoriza timpul. Cât timp copiii construiesc castelul soarelui din nisip, creioanele se topesc la căldura soarelui.

Cu ajutorul educatoarei copiii vor nota în jurnalul grupei în cât timp s-au topit creioanele. Odată topite creioanele, vor fi lăsate la răcit, apoi se vor scoate cu un cutter. Copiii vor observa cum s-au amestecat culorile între ele și le vor încerca pe foi de desen. Cu următoarea ocazie se va proceda la fel și copiii vor compara rezultatele.

Bibliografie:

<https://ghiduri.educared.ro/educa%C8%9Bie-outdoor>

<https://www.castelinobaby.ro/activitati-de-tip-outdoor/>

<https://eduform.snsh.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-institutionale-a-scolilor-defavorizate/activitatile-extracurriculare-aspecte-generale>

Educației outdoor – de la teorie la activități practice

Prof. pt. inv. primar Elena Voicu
Școala Gimnazială „Avram Iancu”, București, Sector 4

„Ce aud-uit. Ce văd-îmi amintesc. Ce fac-înțeleg.” – proverb chinezesc

În spațiul educational au apărut, în ultima vreme, termeni precum: educația outdoor, predare și învățare în natură. Conceptul este atât de vast, încât se cere delimitare conceptuală și semantică clară. (Tarkos Henrietta, 2021) În sistemul educational românesc, pentru descrierea conceptului, se folosesc cu precădere termenii de: educație în aer liber, educație outdoor sau învățare outdoor. (Gill, 2007) În literatura de specialitate există o mulțime de termeni utilizați pentru a descrie spațiul exterior menit învățării: aer liber, parc, clasă în aer liber, zona exterioară, teren de joacă, curtea școlii, spații în aer liber. (Juha, 2003)

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul pionilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, dar și ore desfășurate pe teme ale disciplinelor din trunchiul comun sau C.D.Ș.

Puncte tari ale educației outdoor:

Educația outdoor:

- ofera posibilitatea contactului direct cu natura –mediul, în ultima vreme reprezintă un subiect de interes mondial,
- se descoperă ca o latură extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o vastă sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber,
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai interesați chiar motivați să participe la activitățile de învățare
- ajută la dezvoltarea personală a elevilor;
- facilitează dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare
- Oferirea unui cadru stimulativ de învățare
- Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată – permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Cum putem aplica educația outdoor

Construcția proceselor de predare, învățare și evaluare se realizează prin respectarea principiilor didactice, prin respectarea drepturilor copilului, prin stimularea învățării pe baza unor activități și strategii inovatoare, prin evidențierea calităților și a valorii fiecărui elev, în așa fel încât, acesta să fie pregătit pentru dezvoltarea celor 8 competențe-cheie transferabile și transversale, aplicabile în situații reale de viață.

De cele mai multe ori educația primită la școală are un aspect teoretic(cognitiv). Profesorii au de urmat o programă încărcată și prea puțin timp la dispoziție ca să o predea unei clase numeroase. În educația outdoor copiii învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, se numește experiențial -*Înveți cu creierul, mâinile și inima!*.

În cadrul disciplinei Limbă și comunicare, la clasa I, activitățile se pot ține în aer liber și pot îmbrăca diferite modalități de realizare:

- punerea în scena a unei povești, după ce în prealabil aceasta a fost citită în sala de clasă – -
- putem solicita elevilor să schimbe firul epic al poveștii. Este indicat să lăsăm elevii să fie spontani, ei se vor gândi în prealabil cum să schimbe firul epic, însă pentru exemplificare ei vor fi încurajați să improvizeze)

- identificăm anumite elemente naturale cu care elevii pot scrie: pe pământ, pe pietre sau frunze

- începem o poveste alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc) și încurajați elevii să continue povestea - poveste cu început dat

- creem împreună cu elevii un loc sau mai multe locuri de citit

- încurajăm elevii să compună poezii cu diverse obiecte din jur (copaci, iarba, etc).

Matematica oferă și ea oportunități diversificate, prin compunerea sau rezolvarea de probleme, elevii sunt puși în situația de a evalua în cifre exacte anumite aspecte, spre exemplu:

- se pot aduna o gramadă de pietre din care profesorul și fiecare elev își vor alege una, compară piatra aleasă de noi cu cea a copiilor, cine are piatra cea mai mare sau piatra cea mai mică, se desenează cu creta (la școală) semnele $< > =$ a pentru a exemplifica

- în curtea școlii sunt puși să formeze diferite figuri geometrice, astfel vor învăța într-un mod interactiv

- se poate măsura curtea școlii sau poate grădina cu flori, etc.

Exemple practice de activități în natură:

Numere și litere în natură

Exercițiul se poate folosi la comunicare, arte vizuale, matematică și explorarea mediului în special la clasa pregătitoare și clasa I.

Activități propuse:

- Să adune frunze și castane;
- Să sorteze după diferite criterii:
- mărime, culoare, formă;
- Să pipăie, să guste, pentru a identifica diferite caracteristici;
- Să numere, să descompună, să adune, să scadă frunze, fructe, castane etc.
- Să formeze cuvinte, să-și transmită mesaje scrise sau desenate utilizând elemente naturale;
- Să contureze frunze cu „creioanele naturii”

Printre frunze naturale se pot ascunde frunze din carton și se poate solicita copiilor să execute diferite sarcini.

Dilema fermierilor

Exercițiul poate fi folosit la dezvoltare personală, matematică, ca lecție de actorie etc.

Materiale necesare: obiecte ce pot fi folosite ca marcaj de semne distinctive - panglici, veste

Se lucrează în echipe de 5 elevi. Soluția se va prezenta sub formă de scenetă.

Fermierii/copii vor avea semne distinctive pentru a putea fi identificați. Se separă fermierii de copii cu o bandă de hârtie colorată în curtea școlii. Se prezintă elevilor următoarea situație:

Trei fermieri doresc să ajungă la piață Pentru aceasta ei au de trecut un râu. Podul s-a distrus din cauza inundațiilor. Observă o barcă mică în care se joacă doi copii și

hotărăsc să le ceară ajutorul. Deoarece barca e mică la o trecere nu poate transporta decât **un adult sau doi copii**. Cum au reușit ei să treacă râul?

Jucați rolurile pentru a găsi soluția.

Concluzii

Educația outdoor reste suma acțiunilor întreprinse de profesori, într-un mediu natural, folosind metode experiențiale, aici putem aminti de arta tranzienta, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților. O școală inovativă va prelua și va integra astfel de situații, le va face aliat, sursă de întărire, de revigorare, de extensie a ariei ei de acțiune de dezvoltare a copilului într-un mod armonios și bine ancorat în realitate.

Bibliografie:

1. Cucos, C-Doxologia, decembrie 2012
2. Ionescu, M. , Radu, I. (coord)-Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001
3. Manual de educație outdoor -Liflong Learning Programme 2010-2012
4. Lifelong Learning Programme,(2013), Manual de ed, outdoor”,Primăria Cătunele;
5. Secelean Rodica (2013),Referat „Activități de tip outdoor”

EDUCAȚIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

prof învăț primar, AMALIA COSTACHE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”

Educația outdoor, cunoscută și sub denumirea de învățare în aer liber sau în natură, implică utilizarea mediului natural sau a activităților în aer liber pentru a facilita procesul de învățare și dezvoltare. Bazată pe patru competențe fundamentale: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu ceilalți și a învăța să fii, aceasta poate cuprinde o varietate de activități și abordări, iar obiectivele pot varia în funcție de contextul și scopul specific.

1. Experiențe în natură: Participanții sunt implicați în activități care au loc în medii naturale, cum ar fi păduri, munte, apă etc.

2. Dezvoltarea abilităților: Educația outdoor vizează adesea dezvoltarea unor abilități practice și abilități de supraviețuire în mediul natural. Aceasta poate include orientare, construirea adăposturilor, găsirea hranei etc.

3. Echipa și colaborare: Multe activități în aer liber sunt proiectate pentru a promova lucrul în echipă, comunicarea și colaborarea. Elevii învață să lucreze împreună pentru a atinge obiectivele comune.

4. Învățare experiențială: Educația outdoor pune un accent deosebit pe învățarea experiențială, unde elevii trăiesc și experimentează în mod direct ceea ce învață, contribuind astfel la o mai bună înțelegere și memorare a informațiilor.

5. Conștientizarea mediului: Prin activități în natură, se încurajează conștientizarea și respectul pentru mediul înconjurător. Acest lucru poate duce la dezvoltarea unei atitudini mai responsabile și sustenabile față de mediul înconjurător.

6. Dezvoltarea personală: Educația outdoor poate contribui la dezvoltarea personală, construirea încrederii în sine, gestionarea riscurilor și adaptabilitatea în fața schimbărilor.

7. Activități specifice: Acestea pot include drumeții, cățărare, canotaj, camping, jocuri și simulări în aer liber, precum și alte activități care implică mediul natural.

Educația outdoor este flexibilă și poate fi adaptată în funcție de vârsta participanților, obiectivele educaționale și resursele disponibile. Ea oferă o alternativă interactivă și captivantă la metodele tradiționale de învățare, aducând beneficii atât din punct de vedere academic, cât și din perspectiva dezvoltării personale.

Dacă am aprofunda ideea că educația outdoor influențează dezvoltarea personală, am regăsi următoarele domenii:

1. Dezvoltare personală:

- **Autocunoaștere:** Elevii învață mai multe despre ei înșiși prin provocările și experiențele pe care le întâmpină în mediul natural. Confruntarea cu situații neobișnuite sau provocatoare poate dezvălui aspecte ale personalității și resurselor personale pe care participanții nu le cunoșteau înainte.

- **Construirea încrederii în sine:** Reușita în activități în aer liber, cum ar fi escaladarea unui perete de stâncă sau orientarea într-o pădure, contribuie la dezvoltarea încrederii în propriile abilități. Depășirea unor provocări și obstacole în natură poate construi o imagine pozitivă despre sine.

2. Gestionarea riscurilor:

- **Luarea deciziilor în medii nesigure:** Elevii învață să evalueze și să gestioneze riscurile într-un mediu în care acestea pot fi mai dificil de anticipat și controlat. Acest proces îi învață cum să ia decizii informate și să evalueze consecințele acțiunilor lor.

- Dezvoltarea rezilienței: Activitățile în aer liber implică adesea riscuri controlate, și trecerea prin acestea ajută la dezvoltarea rezilienței și a capacității de a face față la incertitudini și provocări.

3. Adaptabilitatea în fața schimbărilor:

- Adaptare la medii variate: Prin expunerea la diferite medii naturale și condiții meteorologice, elevii învață să se adapteze la schimbările din jurul lor. Aceasta le dezvoltă capacitatea de a face față situațiilor imprevizibile și de a găsi soluții creative.

- Colaborare și comunicare în schimbare: Activitățile de echipă în aer liber necesită adesea adaptabilitate și comunicare eficientă în timp real. Aceste abilități sunt esențiale pentru a face față la schimbările neprevăzute și pentru a lucra eficient într-un grup.

În ansamblu, educația outdoor oferă un cadru propice pentru învățarea practică a acestor abilități esențiale pentru dezvoltarea personală, iar experiențele trăite în mediul natural au un impact profund asupra modului în care elevii se percep pe ei înșiși și își gestionează viața.

Pentru a veni în argumentarea celor prezentate până acum, vă propun mai jos două activități în aer liber, la clasa a treia, cu accent pe dezvoltarea personală, construirea încrederii în sine, gestionarea riscurilor și adaptabilitatea în fața schimbărilor:

I. Activitate: "Descoperă și Depășește Misterele Pădurii"

Scop: Dezvoltarea abilităților personale și sociale prin explorarea și interacțiunea cu mediul natural.

1. Le explic copiilor că vor fi parte a unei aventuri palpitante în pădure, unde vor avea ocazia să-și testeze abilitățile și să descopere lucruri noi.

Copiii sunt împărțiți în echipe mici, fiecare echipă având un nume și o culoare specifică pentru a le identifica mai ușor.

2. Activități în Pădure:

- Orientare și Hartă: Fiecare echipă primește o hartă simplă a pădurii, pe care sunt marcate câteva puncte de interes și provocări. Copiii învață cum să folosească o busolă pentru a se orienta.

- Provocări Specifice: Pe măsură ce echipele progresează, se vor confrunta cu provocări specifice, cum ar fi construirea unui adăpost temporar, identificarea plantelor sau animalelor din zonă, și rezolvarea unor enigme legate de mediu.

- Gestionarea Riscurilor Controlate: În timpul activităților, copiii vor fi expuși la riscuri controlate, cum ar fi traversarea unui mic curs de apă sau escaladarea unui deal ușor. Instruiesc copiii în privința siguranței și le oferă echipament adecvat.

3. Reflectare și Dezbateri:

- Împărtășirea Experiențelor: Întoarcerea la un loc central pentru a împărtăși experiențele și observațiile din timpul activităților. Copiii își împărtășesc reușitele, provocările și ceea ce au învățat.

- Discuții Grupale: Se organizează discuții deschise despre cum au gestionat riscurile, cum s-au simțit în situațiile noi și cum au colaborat cu membrii echipei.

4. Concluzie și Recunoaștere:

- Recunoașterea Eforturilor: Fiecare copil primește o "medalie" simbolică pentru eforturile depuse și abilitățile demonstrate în cadrul activității.

- Încurajare și Încredere: Încheierea cu o încurajare pentru fiecare copil și sublinierea ideii că prin explorare, învățare și colaborare, ei și-au dezvoltat încrederea în sine și abilitățile personale.

Câteva exemple de enigme care pot fi integrate:

1. Reciclare:
 - Enigmă: "Cine este cel mai bun prieten al nostru când vine vorba de hârtie, plastic și sticlă? Găsiți un coș de reciclare și desenați cele trei simboluri specifice pe foaia voastră."
2. Protejarea habitatelor naturale:
 - Enigmă: "În pădure, animalele au nevoie de case sigure. Găsiți un loc în care animalele pot să se adăpostească și să se ascundă. Desenați un semn de 'acasă' pe foaia voastră."
3. Identificarea speciilor de plante și animale:
 - Enigmă: "Cine sălășluiește în această casă verde și rotundă de pe trunchiul copacului? Observați îndeaproape și desenați pe foaia voastră ceea ce credeți că trăiește acolo."
4. Rolul plantelor în mediul înconjurător:
 - Enigmă: "Plantele sunt adevărate supereroine ale naturii! Găsiți o plantă și scrieți pe foaia voastră cum ajută ea la menținerea unui mediu sănătos."
5. Importanța apei în natură:
 - Enigmă: "Fără apă, viața nu ar fi posibilă! Găsiți un loc în care apa joacă un rol important și desenați pe foaia voastră cum ajută ea plantele și animalele."

Aceste enigme sunt concepute pentru a stimula gândirea ecologică și observația copiilor, încurajându-i să exploreze și să înțeleagă mai bine mediul înconjurător. Activitatea va fi atât educativă, cât și distractivă, iar rezolvarea enigmelor îi va ajuta să aprecieze importanța protejării naturii.

O activitate de acest tip încurajează copiii să exploreze, să învețe prin experiență și să interacționeze cu mediul natural într-un mod distractiv și educativ, dezvoltând în același timp abilități personale și sociale esențiale.

II. Activitate: "Explorarea Biodiversității Locale"

Scop: Înțelegerea și aprecierea diversității vieții într-un ecosistem local.

1. Aspectul teoretic: elevii sunt învățați despre biodiversitate, interdependența speciilor și rolul fiecărei creaturi în menținerea echilibrului ecologic. Teoria este prezentată prin lecții, prezentări și discuții.
2. Activitatea Outdoor:
 - Elevii sunt conduși într-o excursie într-o rezervație naturală. Fiecare grup primește liste cu specii de plante și animale specifice zonei. Elevii sunt încurajați să observe, să documenteze și să identifice diferitele specii pe care le întâlnesc.
4. Aplicarea Practică:
 - Prin activitatea practică, elevii aplică direct cunoștințele teoretice. Ei învață să recunoască specii, să înțeleagă habitatul lor și să identifice relațiile inter-specifice în timp ce explorează mediul natural. Pot folosi aplicația de pe telefonul mobil **iNaturalist**.
5. Interacțiunea Directă:
 - Elevii interacționează direct cu mediul și cu organismele pe care le studiază. Atunci când văd o plantă rară sau urmăresc comportamentul unei specii de animale, teoria devine vie și concretă pentru ei.
6. Învățarea prin experimentare:

• Prin observare, colectare de date și interacțiune, elevii experimentează învățarea în mod direct. Întrebările lor devin punctul de plecare pentru discuții mai profunde și înțelegerea conceptelor devine mai profundă prin aplicare practică.

7. Reflecția:

• După activitatea outdoor, elevii se adună pentru o sesiune de reflecție. Ei discută descoperirile, întâmplările notabile și schimbările de perspectivă. Această reflecție consolidează cunoștințele și le oferă elevilor șansa de a-și exprima propriile observații și concluzii.

8. Revenirea în Clasă:

• Elevii sunt încurajați să prezinte rezultatele observațiilor lor. Proiectele individuale sau de grup pot include prezentări, colaje, rapoarte sau chiar creații artistice care reflectă experiențele lor și cunoștințele acumulate.

Prin această activitate, elevii nu doar învață despre biodiversitate, ci trăiesc și experimentează direct complexitatea și frumusețea ei. Teoria devine mai mult decât cuvinte scrise pe hârtie - devine o experiență tangibilă care lasă o amprentă profundă în mintea și inima elevilor. Astfel, activitățile outdoor transformă teoria într-o experiență educațională semnificativă și memorabilă.

Beneficiile Educației Outdoor asupra Dezvoltării Personale:

Educația outdoor nu se limitează doar la transmiterea de cunoștințe; ea constituie un motor puternic pentru dezvoltarea personală sub multiple aspecte.

1. Îmbunătățirea Încrederii în Sine:

• Activitățile outdoor, care adesea implică asumarea unor riscuri controlate și depășirea obstacolelor, contribuie semnificativ la creșterea încrederii în sine. Reușita într-o aventură în natură dezvoltă convingerea că pot gestiona provocările și face față noilor situații.

2. Dezvoltarea Abilităților Sociale:

• Interacțiunea în cadrul activităților outdoor stimulează dezvoltarea abilităților sociale. Participanții învață să lucreze în echipă, să comunice eficient, să își exprime opiniile și să rezolve conflicte. Aceste abilități sunt esențiale pentru navigarea în lumea reală și pentru construirea relațiilor solide.

3. Cultivarea Rezilienței și Gestionarea Stresului:

• În fața provocărilor outdoor, participanții dezvoltă reziliență, capacitatea de a se adapta și de a face față stresului. Experiențele care implică riscuri controlate în mediul natural îi ajută să înțeleagă că eșecul poate fi o oportunitate pentru creștere și învățare.

4. Autocunoașterea și Înțelegerea de sine:

• Participanții își descoperă propriile limite, pasiuni și abilități în timpul activităților outdoor. Acest proces de autocunoaștere contribuie la o înțelegere mai profundă a propriei persoane și la dezvoltarea unei identități robuste.

5. Promovarea Sănătății Mintale și Fizice:

• Exercițiile fizice în aer liber au impact pozitiv asupra sănătății fizice, îmbunătățind starea de bine și reducând stresul. În același timp, conexiunea cu natura a fost asociată cu o îmbunătățire a sănătății mintale, inclusiv reducerea nivelurilor de anxietate și depresie.

6. Învățarea Prin Observație și Experiență Directă:

- Educația outdoor încurajează învățarea prin observație și experiență directă. Participanții nu doar aud despre concepte, ci le experimentează în mod activ, ceea ce contribuie la o înțelegere mai profundă și la aplicarea eficientă a cunoștințelor.

7. Conștientizarea Ecologică și Responsabilitatea Față de Mediu:

- Prin interacțiunea directă cu mediul natural, participanții dezvoltă o conștientizare ecologică profundă și o responsabilitate față de conservarea și protejarea acestuia. Această conexiune puternică poate duce la schimbări semnificative în comportamentul și atitudinea lor față de mediu.

8. Stimularea Creativității și Gândirii Critice:

- Activitățile outdoor pun adesea participanții în situații în care trebuie să gândească creativ și critic pentru a rezolva problemele sau pentru a naviga într-un mediu neobișnuit. Aceasta stimulează gândirea non-conformistă și inovatoare.

Concluzie: Beneficiile educației outdoor asupra dezvoltării personale sunt multiple și profunde. Această abordare educațională nu doar transmite cunoștințe, ci modelează indivizii în mod holistic, pregătindu-i pentru provocările și oportunitățile vieții.

EDUCAȚIA OUTDOOR - DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

Prof.înv.primar Margareta Maria Gheorghe
Școala Gimnazială „AVRAM IANCU”, București, Sector 4

În mediul educational din România, au apărut, în ultima perioadă, termeni precum: educația outdoor, predare și învățare în natură. Conceptul este atât de vast, încât se cere o delimitare conceptuală și semantică clară. Educația outdoor este un concept care ia în considerare un întreg program de educație bazat pe experiența și activitatea practică, care are loc în afara sălii de clasă, în mediul natural. Se bazează pe teoria și practica educației ecologice și a educației pentru mediu. Îi ajută pe copii să se înțeleagă mai bine pe sine, să perceapă corect lumea înconjurătoare și mai ales să dobândească o mai bună cunoaștere a oamenilor din jurul lor. Este considerată o strategie modernă de învățare având efecte educaționale puternice cu beneficii în dezvoltarea spiritului inovativ, leadershipul, comunicarea și alte aspecte ale vieții moderne. Instruirea cadrelor didactice și a copiilor în educația outdoor urmărește apropierea cât mai mult a omului de natură

Educația outdoor este caracterizată ca o strategie educațională, vastă și versatilă, bazată pe pedagogie activă și învățare experimentală, este determinată de principiul aplicării mediului extern și natural. În acest sens nu este o strategie care înlocuiește sistemul educațional tradițional, mai degrabă îl susține, îl completează cu experiențe pe care mediul închis nu le poate oferi. A ieși în aer liber, însă, nu înseamnă a repeta ceea ce se face în interior, ci mai degrabă a folosi ceea ce mediul și natura pun la dispoziție pentru învățare ulterioară, caracterizate de fenomene care, într-un mod complet natural, au loc în aer liber: ploaia, zăpada, vântul, pământul, noroiul, plantele din diferitele anotimpuri, etc.

Misiunea activității outdoor constă în oferirea posibilității copiilor de a experimenta lucruri noi, trăind și învățând împreună, în strânsă legătură cu mediul natural înconjurător, diversificarea cadrului de desfășurare a activităților instructiv-educative prin proiectarea și derularea unor activități în spații exterioare mediului din școală. Toate acestea impun asigurarea securității copiilor și a utilizării optime și flexibile a mediului educațional, în concordanță cu tipul de activitate proiectat, verificarea condițiilor oferite de spațiile nou identificate și amenajarea lor în acord cu cerințele minime pedagogice și de securitate necesare pentru o bună desfășurare a activității.

Educația outdoor poate fi planificată și implementată în toate domeniile propuse de curriculum-ul preșcolar și anume: domeniul Limbă și comunicare, domeniul Științe, aici fiind incluse atât activitățile de cunoaștere a mediului, domeniul Om și societate, domeniul Artistic și creativ, cu ale sale componente- educație muzicală și educație artistică-plastică și domeniul Psihomotric.

Jocul organizat în natură îi învață pe copii să cunoască lumea, să experimenteze, să cerceteze, să investigheze, să creeze, să inventeze. Cadrului didactic are rolul de a încuraja copiii, de a stimula inițiativa, acțiunea, imaginația.

Activitățile outdoor care se desfășoară cu elevii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Exemple de activități outdoor:

EMOȚIILE ȘI BALOANELE

Este un joc foarte distractiv, care implică domeniul estetic (desen) și domeniul psihomotoric. Copiii primesc cretă colorată cu care vor desena pe asfalt fețe CU DIFERITE stări de spirit: vesel, trist, furios, uimit. După ce discută despre fiecare stare în parte și o exemplifică. Vor umple apoi baloane cu apă și vor arunca la țintă pentru a spăla supărarea sau orice altă emoție. Vor arunca baloane cu apă până vor spăla desenele.

SĂ DUCEM BALONUL

Este un joc care se desfășoară sub forma a două sau mai multe echipe. Fiecare echipă se va așeza în cerc. Li se vor da câte un ghem de sfoară foarte lung. Participanții îl vor arunca de la unul la altul. Odată formată rețeaua, se va așeza un balon în centru pe care aceștia trebuie să-l ducă pe o anumită distanță (ex.: 10 m). Se vor organiza trei runde și evident, va fi o echipă câștigătoare. Alternativ se poate organiza cu o farfurie și un ou. Prin acest joc elevii se vor cunoaște și vor învăța despre colaborare și munca în echipă.

MICH ECOLOGIȘTI

Este o activitate outdoor de educație ecologică în care copiii contribuie direct la îmbunătățirea calității aerului, la înfrumusețarea spațiului verde al clasei conștientizând astfel importanța acestuia pentru viața pe Pământ. Muncile pe care le vor executa copiii trebuie să fie adaptate la nivelul lor de dezvoltare psiho-fizică și trebuie să fie precedate de un serios instructaj de protecția muncii. Le explicăm copiilor ce înseamnă poluarea aerului și care sunt efectele poluării aerului asupra populației umane. Învățăm că plantele se hrănesc în urma procesului de fotosinteză, că oxigenul este eliberat în atmosferă de către plante și că acestea se hrănesc cu apă dulce. În cadrul activității vom desfășura și o activitate practică în care le vom arăta copiilor că putem crea propriul ecosistem la noi acasă cu puțin pământ, apă și semințe de grâu considerat un simbol al belșugului, al prosperității. Astfel ne vom bucura de iarbă crescută la noi acasă cu ocazia zilei de Sfântul Andrei, această plantă fiind văzută ca sursa vieții, deoarece din grâu se face pâine, iar aceasta este mâncarea de bază, sau vom planta copăcei primăvara sau toamna explicându-le copiilor, de exemplu, că ei ofera umbră plăcută vara și produc mult oxigen. Scopul acestui gen de activități este de a-i responsabiliza pe copii față de calitatea mediului, de a prețui munca și de a conștientiza valoarea muncii.

NUMERE ÎN NATURĂ

În curtea școlii, la începutul Clasei Pregătitoare vor fi ascunse pentru fiecare câte 10 mere (ouă, pere etc.) pe care vor fi scrise numerele de la 1 la 10. Copiii vor avea ca sarcină să găsească fructele (elementele ascunse) și să formeze șirul numeric în ordine crescătoare sau descrescătoare.

MĂSURĂM ȘI AFLĂM

În cadrul orei de Matematică și explorarea mediului, la tema „Unități de măsură pentru lungime”, la clasa I, după ce elevii s-au familiarizat cu partea teoretică a lecției, au identificat instrumentele de măsură (standard și nonstandard) și au descoperit unitățile de măsură, au ieșit în curtea școlii pentru a face diferite măsurători. La finalul acestei activități elevii au fost foarte încântați că au descoperit singuri lungimea, lățimea și înălțimea diferitelor obiecte din curtea școlii, că au utilizat diverse instrumente de măsură iar eu am avut certitudinea că ei au înțeles pe deplin această lecție.

Prin implicarea în activități de educație în afara clasei, cei mai câștigați vor fi elevii deoarece:

- vor beneficia de experiența învățării directe ceea ce o va face de neuitat, comparativ cu sala de clasă unde mostre ale vieții reale, simulări și imagini sunt aduse ca resurse didactice în procesul didactic de predare-învățare;
- vor fi în măsură să-și dezvolte abilitățile sociale și de comunicare;
- vor regândi relația lor cu profesorii ca îndrumători ai învățării și nu ca deținători ai adevărului;
- vor înțelege mai bine conceptul de învățare pe tot parcursul vieții, descoperind și experimentând împreună cu profesorii lor noi modalități de învățare bazate pe experiențe;
- își vor dezvolta atenția față de mediu: mediul natural și social - comunitatea în care trăiesc;
- vor observa cum viața reală și factorii aleatori pot interveni în învățare, în educație.

În concluzie, activitățile outdoor desfășurate în afara clasei sunt mult mai atractive și creează o atmosferă plăcută, lejeră care îi ajută pe copii să descopere natura și să înțeleagă relația care există între om și mediul în care trăiesc.

Bibliografie:

- Manual de educație outdoor (2013);
- Secelean Rodica (2013), Referat „Activități de tip outdoor”
- Implementarea educației nonformale în educația formală prin activități de tip outdoor

Educația outdoor

Prof. înv, primar Capuzzi Ștefania Mirela

Școala Gimnazială "Avram Iancu"

În context contemporan, conceptul de educație se extinde din ce în ce mai mult, iar diferitele forme educaționale se pot ajuta reciproc, pentru a crea un tot unitar. În acest domeniu este foarte important ca lucrurile să fie făcute într-un mod holistic și că, dincolo de orice categorisire sau împărțire conceptuală, trebuie să privim lucrurile ca pe ceva încheiat, care servește oamenilor, determinându-i să fie deschiși spre învățare. Se știe că sunt foarte multe lucruri de făcut în educația formală, dar și în educația nonformală. Sunt provocări, neajunsuri, limite. Dar, în același timp, sunt și oameni dedicați, inițiative, idei.

Cum ajunge însă cineva să participe la proiecte de educație nonformală? Actorii implicați sunt din ce în ce mai numeroși – de la ONG-uri la școli, de la centre culturale la biserici, de la instituții publice la companii, de la teatre și muzee. Punctele de pornire pot fi diferite, însă au la bază aceeași dorință de învățare.

În sistemul de învățământ preuniversitar din România, există încercări, cel puțin la nivel de programă, de a combina cele două tipuri de educație (formală și nonformală), prin introducerea de materii precum "Joc și mișcare", în învățământul primar, de exemplu.

Din anul școlar 2015-2016, în programa școlară a ciclului primar, avem o nouă disciplină – *Joc și mișcare*. Poate fi considerată o completare a educației fizice pentru că disciplina este integrată ariei Educație fizică, sport și sănătate și are rolul de a completa experiențele dobândite la educație fizică și nu pentru că este o disciplină cu o programă diferită. Cred că cel mai mult se bucură elevii din clasele a III-a și a IV-a. La această disciplină se urmărește mai mult potențarea influențelor mișcării sub formă de joc.

Principalele aspecte care atrag la educația nonformală sunt caracterul voluntar al acesteia pe de-o parte, dar și faptul că se bazează mai mult pe practica decât pe teorie. Deși se desfășoară totul într-un mod organizat, persoana în cauză alege de bunăvoie să se implice, fără să aștepte în schimb recompense financiare sau recompense specifice educației formale: notele. De asemenea nu se aplică nici pedepse, cum ar fi absentele, scaderea notei la purtare și altele. Există totuși obiective clare de învățare atasate activităților desfășurate într-un cadru nonformal, dar atingerea lor se realizează într-un alt mod decât acela al predării, care este metoda de bază din institutele de învățământ.

Ca efecte majore pe care educația nonformală și le propune să le producă, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- introducerea obligatorie elementului educativ în proiectarea și desfășurarea activității didactice la fiecare obiect de studiu; proiectarea activităților educative extracurriculare ca aplicații concrete a cunoștințelor acumulate și a abilităților și competențelor formate în cadrul obiectelor de studiu;
- stimularea interesului elevilor și a cadrelor didactice de a se implica în proiecte și programe educative curriculare, extrașcolare și extracurriculare la nivelul fiecărei unități de învățământ;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Educația nonformală oferă un set de experiențe sociale necesare, utile pentru fiecare copil, tânăr sau adult, complementarizând celelalte forme de educație prin:

- valorificarea timpului liber al elevilor, din punct de vedere educațional;
- oportunități pentru valorificarea experiențelor de viață ale elevilor, prin cadrul mai flexibil, mai deschis și prin diversificarea mediilor de învățare cotidiene;
- participare voluntară, individuală sau colectivă;
- modalități flexibile de a răspunde intereselor elevilor prin gama largă de activități pe care le propune și posibilitatea fiecărui elev de a decide la ce activități să participe;
- dezvoltarea competențelor pentru viață și pregătirea tinerilor pentru a deveni cetățeni activi;

- formarea capacității organizatorice, de autogospodărire, de management al timpului, de gândire critică, de adoptare a unor decizii sau rezolvare de probleme;
- un cadru de exersare și de cultivare a diferitelor înclinații, aptitudini și capacități, de manifestare a talentelor în artă, cultură, muzică, sport, pictură, IT etc.

Educația nonformală oferă posibilitatea unor altfel de metode, interactive și diversificate, pentru obținerea unor cunoștințe și aptitudini noi, cât și pentru punerea acestora în practică. Câteva exemple de metode folosite în contextul nonformal pot fi:

- activități de team building
- jocuri de rol
- dezbateri
- brainstorming
- jocuri de improvizație

Selectarea metodelor depinde, desigur, de scopul activității respective.

Există mai multe avantaje ale implicării în diferite organizații care se ocupă cu educația nonformală.

Primul ar fi acela că apar tot felul de oportunități care îți oferă noi perspective, noi experiențe și te ajută în acest fel să crești pe plan personal.

Alte avantaje sunt libertatea foarte mare care îți este oferită, dar și faptul că îți poți exprima propriile idei, poți auzi altele noi, și cel mai important e că poți învăța doar ceea ce îți place, nu ești obligat în niciun fel să asimilezi lucruri care nu corespund cu opiniile și cu dorințele proprii.

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, s-a constatat că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătoasă. Natura, cea pe care conștient sau nu o distrugem încet dar sigur, ne oferă lecții de supraviețuire de neprețuit: a acoperit cu nisip mărețele piramide egiptene, cu vegetație luxuriantă uimitoarele temple mayase, a populat cu copaci falnici și animale zonele distruse de catastrofa de la Cernobîl. Se pune atunci întrebarea dacă nu cumva viitorul omenirii nu constă, de fapt, în supraviețuirea speciei umane în condiții din ce în ce mai dificile și mai neprevăzute, iar răspunsul la întrebare nu este altul decât cel de întoarcere la natură, ca cel mai bun și eficient educator. Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai din „poze” și din filme.

Este momentul și avem obligația de a-i scoate „afară”. Este motivul pentru care de câțiva ani a apărut conceptul de *activitate outdoor*, ca alternativă pentru educația formală, tradițională. Există mai multe accepțiuni pentru termenul de outdoor, cea mai simplă fiind aceea de *activitate în aer liber, în afara spațiului instituțional al școlii*.

Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează (în speță profesorilor) și celor care fac obiectul învățării (în speță elevii).

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natura, psihica, social, emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor " scoate la aer " cele 3 forme de educație, le revigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (*dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională*).

În funcție de activitățile alese, obiectivele unui program de Educație Outdoor pot face parte din oricare aceste trei categorii. Astfel, elevii pot învăța mai multe lucruri despre:

- *mediul înconjurător în care ne desfășurăm activitatea, relațiile dintre componentele acestuia și cum pot să-și aducă aportul la protecția lui;*
- *propria persoană, propriile limite și cum le pot depăși;*
- *comunicarea și colaborarea eficace în cadrul unui grup;*

Caracteristicile educației outdoor

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura - protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-

ecologice le au asupra mediului iar educația outdoor poate fi privită ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare - un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei patru pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între copii, bazată pe sprijin reciproc;

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți-astfel educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină motivați;

Educația outdoor duce la dezvoltarea personală atât a celor care o aplică, dar și a copiilor;

Educația outdoor contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă-conexiunea între copii-copii, copii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă;

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare, atât a celor care o aplică, cât și elevilor.

Un aspect important al educației outdoor este acela că răspunde atât nevoilor de bază ale individului, cât și celor care îl particularizează în grupul din care face parte:

- *Nevoia de a fi respectat* – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți ca deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.
- *Nevoia de a fi responsabil* – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini, responsabilități pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un copil poate primi sarcina de a curăța pomii, un altul sarcina de a uda florile, important este însă, ca prin comunicarea cu copilul, profesorul să-i transmită acestuia sentimentul că printr-o acțiune pe care o întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului).
- *Nevoia de a fi activ* – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, aduce numeroase beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul fiind activitatea

fundamentală a copilului este important ca toți copiii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod active.

- *Nevoia de a fi inclus social* – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul grupei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.
- *Nevoia de a se simți în siguranță* – interiorul clasei este mult mai sigur pentru copii, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ.

Educatorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să neghe utilitatea utilizării educației outdoor.

Educația ecologică

Deseori educația outdoor este confundată cu educația pentru mediu-ecologică, asta pentru ca cele două se întâlnesc în aer liber, educația outdoor nu înseamnă numai acest lucru, ea are nenumarate valențe în toate domeniile nu doar în cel al protecției mediului. În școală elevii sunt foarte receptivi la ce li se arată și li se spune în legătura cu mediul. Prin diferite discipline incluse în procesul de învățământ trebuie să convingem pe fiecare elev de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării și să le formăm conduita ecologică modernă. Acest lucru se realizează îndeosebi în cadrul lecțiilor de științe, menite să înlesnească înțelegerea organismelor vegetale și animale, a proceselor esențiale de întreținere a vieții, a legăturilor indisolubile dintre plante - animale - mediu, al celor de geografie, dar și, ocazional, în cadrul unor lecții de educație civică, limba română, educație muzicală, educație plastică, istorie etc. Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul , acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă.

Activitățile de tip outdoor nu sunt activități de educației formală ce au loc în afara sălii de clasă, ci activități de educație nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura și să le

formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală.

Educația prin jocuri de colaborare urmărește:

1. Creșterea încrederii în forțele proprii.
2. Creșterea gradului de într-ajutorare din cadrul grupului.
3. Creșterea nivelului de sprinteneală și coordonare neuro-musculară.
4. Creșterea satisfacției pentru propriul corp și a bucuriei de a fi împreună cu ceilalți.
5. Creșterea familiarizării cu mediul natural.

Ce virtuți lipsesc tinerilor de azi după ce au fost „educați” de părinți și școală?

Se poate observa: lipsa încrederii în forțele proprii, a respectului față de sine, a spiritului de inițiativă și implicare, a responsabilității personale și pentru soarta comunității, a capacității de rezolvare în grup a problemelor comune, a toleranței, a priceperii de a comunica eficient, a într-ajutorării, a capacității de a conduce eficient un grup.

Educația adecvată viitorului ar trebui să producă un individ dotat cu patru trăsături de caracter: vitalitate, curaj, raționalitate și inteligență.

Comportarea morală, responsabilă, cetățenească, este rațională și eficientă însă deprinderea ei necesită o școlarizare adecvată, nu vine de la sine.

Principiile de bază ale educației cu jocuri de colaborare sunt:

1. Capacitatea individului de a lucra în echipă este o îndemânare utilă în viața, care îi aduce mari avantaje. Ea se învață și se exersează.
2. Orice grup are capacitatea de a lucra eficient împreună, ca o echipă pentru atingerea unui scop comun.
3. Punerea individului sau a grupului în situații stresante și confruntarea cu provocări, poate mari încrederea în sine.
4. După ce învață și exersează cooperarea, încrederea interpersonală și rezolvarea problemelor, un grup devine mai capabil să îndeplinească sarcini comune și să facă față provocărilor de orice fel.

Fiecare joc impune jucătorilor să lucreze împreună ca să îndeplinească tema. Pentru a reuși, grupa va fi silită să folosească diverse mijloace și îndemânări: comunicare, colaborare, soluționarea problemelor, încrederea în colegi.

Jocurile de colaborare sunt variate:

- de introducere

- de încălzire
- de destindere
- de creativitate
- de cooperare și comunicare
- de încredere
- de încheierea lecției

Creșterea încrederii în sine

Unul din factorii de bază ai succesului este încrederea în sine. Această însușire depinde considerabil de felul în care ceilalți ne apreciază și reacționează la eforturile noastre.

Încrederea în sine crește direct proporțional cu capacitatea de a stăpâni problemele corporale. Cu ajutorul încrederii în sine, individul poate depăși insuccesul, el va avea curajul de a încerca din nou, ceea ce îl va duce la reușită.

Noile tipuri de activități asigură creșterea încrederii în sine atât pentru indivizi, cât și pentru grup. Pe măsură ce în mintea individului se dezvoltă ideea că el aparține unei echipe de succes, va lua parte din ce în ce mai activ la activitatea grupului, renunțând la rolul de observator pasiv.

Formarea spiritului de echipă produce succes fără a crea și perdanți, așa cum se întâmplă în cazul educației competiționale. Pentru a comunica eficient avem nevoie de „canale” de comunicare: cuvinte, tonul vocii, expresia feței și expresia corpului.

Acceptarea riscurilor

Deciziile bune, duc la creșterea încrederii individuale și colective, și o dată cu aceasta la acceptarea unor riscuri. Deseori copiii sunt împiedicați să ia decizii, pentru ei decid părinții. Aceasta este încercarea de a proteja copiii de greșeli. Însă viața impune luarea hotărârilor de către fiecare, indiferent de vârstă.

Învățarea de a lua decizii bune se face numai practicând și greșind adeseori. Din punct de vedere educativ, punând elevul într-o situație potrivită, greșeala poate deveni calea spre succes.

Conducătorul acestor jocuri trebuie să aibă o intenție, un scop, un crez, o misiune.

Sarcinile conducătorului de joc sunt:

- conducerea activității
 - planificarea activității

- pregătirea grupului
- explicarea regulilor jocului
- supravegherea desfășurării activității
- pastrarea disciplinei
- discutarea finală a experienței
- entuziasmarea și motivarea grupului

Metodele de învățare în context nonformal – și am amintit doar câteva – au obiective educaționale bine definite, sînt active, interactive și creative, au caracter participativ și experiențial și determină implicarea, toleranța, învățarea prin joc, cunoașterea, deschiderea, acțiunea. Toate modelează atitudini și dezvoltă competențe.

Bibliografie:

CUCOȘ, C. *Pedagogie*. Ediția a II-a, Iași, Polirom, 2006;

DUMITRU, G., BUCUREI, C., CĂRĂBUȚ, C., *Integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale*, Timișoara, Ed. Mirton, 2006;

IONESCU, D., POPESCU, R., *Activități extrașcolare în ruralul românesc. Dezvoltarea de competențe cheie la copii și tineri*, București, Ed. Universitară, 2011;

Educația outdoor – o practică de urmat

*Prof. înv. primar, Anca – Ionela Țirbu,
Școala Gimnazială „Avram Iancu”, București*

Conceptul de „educație outdoor” s-a impus în mediul educațional românesc după decembrie 1989, chiar dacă activități în aer liber erau organizate și anterior, de dascăli dedicați, dascăli care au înțeles ce lecții importante poți observa, învăța în mediul natural.

Educația outdoor, adică acel tip de învățare în aer liber sau în natură, este o abordare educațională care implică utilizarea mediului exterior, natural, ca un cadru pentru învățare și dezvoltare. Ea constituie o metodă de învățare care încurajează explorarea, descoperirea și implicarea activă a elevilor în procesul de învățare într-un mediu natural sau în afara clădirilor școlare tradiționale.

Această utilizare a mediului exterior ca și cadru de învățare face ca acest tip de educație să poată fi considerată ca o formă specifică de educație nonformală care se concentrează pe experiențele și activitățile în natură.

Atât educația nonformală, cât și educația outdoor promovează învățarea experiențială și implicarea activă a participanților în procesul de învățare. Elevii sunt încurajați să participe direct la activități, să exploreze, să experimenteze și să descopere prin intermediul experiențelor practice și interactive.

Conexiunea pe care cel care învață în mediul exterior o va avea cu natura îl va face pe acesta conștient de mediul natural din jurul său, să devină mai responsabil față de mediu și să învețe lecții importante de la aceasta fără a fi necesare manualele, numai prin observare directă și conștientizare.

Implicarea activă în activitățile în aer liber și colaborarea cu ceilalți în cadrul acestor activități, promovează dezvoltarea abilităților sociale. Este îmbunătățită astfel comunicarea între elevi, cooperarea și stimulată rezolvarea de probleme în echipă.

Toate acestea pentru că activitățile outdoor solicită comunicarea clară și eficientă între membrii unei echipe pentru a coordona acțiunile și pentru a rezolva problemele întâlnite în timpul activităților. Cei implicați în activitate trebuie să-și exprime ideile, să împărtășească informații și să ofere feedback într-un mod constructiv, ceea ce îi ajută să își îmbunătățească abilitățile de comunicare. Lucrând împreună în echipă, participanții învață să își împartă resursele, să își ofere suport reciproc și să-și completeze abilitățile și cunoștințele pentru a obține succesul colectiv. Lucrul împreună îi obligă la încredere reciprocă și astfel se formează acele legături de încredere și sprijin ce vor contribui la creșterea coeziunii echipei și la îmbunătățirea relațiilor sociale în afara activităților outdoor.

Educația outdoor oferă oportunități pentru învățare contextualizată, în care conceptele teoretice sunt legate de experiențe reale și de mediu. Acest lucru poate face învățarea mai relevantă și mai ușor de înțeles pentru elevi.

Provocările, obstacolele întâlnite în natură fac ca echipa să trebuiască să rezolve probleme reale întâlnite pe parcursul activității, fiind nevoiți să identifice problemele, să găsească soluții, să lucreze împreună pentru a implementa acele soluții, dezvoltând astfel abilitățile de rezolvare de probleme în echipă.

Conceptele teoretice învățate în sala de clasă sunt prin acest tip de educație legate de experiențe reale și de mediu.

Un exemplu de menționat este organizarea unei excursii într-o pădure, ocazie cu care elevii pot învăța despre biodiversitate sau despre adaptările plantelor și animalelor la mediu, văzându-le și interacționând direct cu acestea.

Experiențele din mediul natural pot oferi oportunități pentru conectarea cu comunitatea locală și cu cultura acesteia. De exemplu, în timpul unei vizite într-o rezervație naturală sau într-un sit istoric local, elevii pot învăța despre istoria, tradițiile și legăturile culturale cu mediul înconjurător.

Prin implicarea în activități în aer liber, elevii sunt expuși la situații reale și autentice în care trebuie să aplice cunoștințele și abilitățile lor în mod practic. Această învățare în context real poate oferi o mai bună înțelegere a conceptelor și poate încuraja aplicarea lor în diverse situații și probleme.

Prin activități outdoor se poate contribui la îmbunătățirea sănătății și a bunăstării participanților. Activitățile în aer liber pot oferi oportunități pentru mișcare fizică, reducerea stresului și conectarea cu natura, ceea ce poate avea beneficii pozitive asupra sănătății mentale și fizice. Ele oferă o mai mare posibilitate de mișcare participanților, care în alte condiții ar fi obligați să rămână un timp îndelungat așezați în sala de clasă.

Simpla drumeție este o activitate outdoor cu beneficii pentru învățare și sănătate. Este o activitate populară și plăcută, care implică explorarea și călătoria pe jos în mediul natural cum ar fi pădurile, munții, plajele sau zonele rurale. Ea îți oferă posibilitatea de a te conecta cu natura și a-ți îmbunătăți starea de sănătate fizică și mentală și de a experimenta în aer liber. Călătorind în natură ai posibilitatea de a te relaxa și a reflecta, de a-ți îmbunătăți în plan fizic forța musculară și starea de sănătate cardiovasculară.

Ai acum posibilitatea de a experimenta frumusețea și diversitatea mediului natural în mod direct. Poți admira peisajele naturale, poți observa flora și fauna sălbatică și poți descoperi locuri și peisaje noi și interesante. Ai prin aceasta șansa să descoperi locuri noi, să explorezi căi mai puțin cunoscute. Poți participa la drumeție împreună cu colegii tăi pe care astfel îi vei cunoaște mai bine.

Drumeția oferă oportunități pentru învățarea despre mediul natural, conservarea și protejarea acestuia, precum și despre abilități de supraviețuire și orientare în aer liber.

Indiferent dacă este vorba despre o plimbare scurtă în parc sau o excursie de câteva zile în munți, drumeția este o activitate plăcută și benefică pentru toate vârstele, care oferă numeroase oportunități de a te conecta cu natura și de a experimenta aventura în aer liber.

Drumeția poate oferi elevilor o serie de experiențe și învățăminte valoroase, care pot contribui la dezvoltarea lor personală, educațională și socială. Ei pot învăța să aprecieze peisajele naturale, să observe flora și fauna sălbatică și să înțeleagă importanța conservării și protejării mediului înconjurător.

Călătoria pe jos în natură poate implica provocări și obstacole, cum ar fi terenuri dificile, condiții meteorologice neprielnice sau oboseală fizică. Elevii pot învăța să-și dezvolte reziliența și perseverența în fața acestor provocări, învățând să depășească obstacolele și să continue să progreseze către obiectivele lor.

Pe parcursul unei drumeții elevii pot fi puși în diferite situații ce pot constitui oportunități pentru învățarea abilităților practice de supraviețuire în aer liber, cum ar fi construirea unui adăpost temporar, găsirea hranei și a apei sau orientarea în teren. Aceste abilități pot fi esențiale în situații de urgență sau în cazul în care elevii se găsesc în afara confortului obișnuit.

Drumeția, alături de alte activități outdoor creează situații în care elevii trebuie să lucreze împreună pentru a se descurca în teren, pentru a lua decizii și își vor oferi suport reciproc în timpul călătoriei, ceea ce duce la dezvoltarea abilităților lor de lucru în echipă și de comunicare.

Ei pot înțelege impactul acțiunilor lor asupra mediului și pot fi încurajați să adopte comportamente responsabile și sustenabile pentru protejarea și conservarea acestuia.

Prin urmare, o drumeție poate fi o experiență educativă profundă și semnificativă pentru elevi, oferindu-le oportunități de învățare și dezvoltare într-un mediu natural și într-un context real.

Se poate observa, din cele relatate, importanța educației outdoor și nu greșim astfel în a afirma că acest tip de educație este o practică de urmat.

Bibliografie:

<https://eduform.snsh.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-institutionale-a-scolilor-defavorizate/educatia-nonformala-si-educatia-outdoor>

https://www.academia.edu/4959424/MANUAL_DE_EDUCA%C5%A2IE_OUTDOOR_OUTDOOR_EDUCATION_MANUAL_ECO_EDU_BEYOND_RHETORIC_PROJECT_S%C3%B6z%C3%BCn_%C3%96tesinde_%C3%87evre_ve_E%C4%9Fitim_Projesi_

VALORIFICAREA EDUCAȚIEI OUTDOOR - PREMISĂ A DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII ELEVILOR

Zorzoliu Ginela

Școala Gimnazială „Avram Iancu” București

Educația nonformală și educația outdoor reprezintă două domenii extrem de importante în dezvoltarea personală și profesională a individului. Într-o lume tot mai digitalizată și urbanizată, punerea în practică a acestor concepte devine crucială pentru a asigura o educație holistică și echilibrată.

Educația nonformală se referă la procesele de învățare care nu sunt structurate sau standardizate în mod tradițional. Ea se desfășoară în afara cadrului formal și se axează pe nevoile și interesele individului. Această formă de educație promovează învățarea activă, participativă și contextualizată.

Prin intermediul educației nonformale, participanții au oportunitatea de a-și dezvolta abilitățile sociale, emoționale și practice într-un mod flexibil și adaptabil. Activitățile nonformale pot include ateliere, proiecte de voluntariat, jocuri de rol, dezbateri sau excursii tematice.

Educația outdoor se bazează pe învățarea în aer liber, în contact direct cu natura. Este un mediu propice pentru dezvoltarea abilităților sociale, emoționale și cognitive ale participanților. Prin intermediul activităților desfășurate în aer liber, precum drumețiile, jocurile de echipă sau explorarea mediului înconjurător, indivizii își pot îmbunătăți capacitățile de comunicare, rezolvare a problemelor și colaborare.

O abordare eficientă în educația outdoor implică o combinație echilibrată între teorie și practică. Deși teoria oferă fundația și cadrul conceptual necesar, activitățile practice sunt cele care permit aplicarea și internalizarea cunoștințelor într-un mod concret și tangibil. De exemplu, învățarea despre biodiversitatea unei zone poate fi completată prin organizarea unei excursii în natură, în care participanții să identifice specii de plante și animale și să înțeleagă rolul lor în ecosistem.

Un alt aspect important al educației outdoor este promovarea conexiunii dintre individ și mediul înconjurător. Prin intermediul activităților desfășurate în natură, participanții își pot dezvolta empatia și respectul față de mediu, învățând să aprecieze frumusețea și fragilitatea acestuia. Această legătură puternică cu natura poate conduce la adoptarea unui comportament responsabil și la implicarea activă în protejarea și conservarea mediului înconjurător.

Educația outdoor reprezintă o modalitate eficientă de învățare și dezvoltare personală, cu multiple beneficii pentru individ și societate în ansamblu. Prin combinarea teoriei cu activități practice în aer liber, se poate crea un mediu propice pentru stimularea curiozității, creativității și înțelegerii profunde a lumii înconjurătoare.

Activități practice care pot fi integrate cu succes în procesul de educație outdoor:

-observarea naturii: observarea și identificarea elementelor naturale din jur. Elevii pot fi încurajați să observe diferite specii de plante, păsări sau insecte și să noteze caracteristicile acestora într-un jurnal de observații.

-hărți și orientare: O activitate care dezvoltă abilitățile de orientare și colaborare constă în realizarea unui traseu pe baza unei hărți topografice și navigarea către destinații prestabilite în natură. Echipa trebuie să lucreze împreună pentru a identifica punctele de referință și pentru a găsi cel mai eficient traseu.

-experiența de supraviețuire: În cadrul acestei activități, participanții învață abilități de supraviețuire în natură, precum construirea unui adăpost rudimentar, aprinderea unui foc sau identificarea resurselor naturale comestibile. Această experiență oferă nu doar cunoștințe practice, ci și încredere în propriile abilități.

-jocuri și activități de echipă: Jocurile și activitățile de echipă sunt excelente pentru dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare într-un mediu nonformal. De exemplu, un joc de rol sau un joc de rezolvare a problemelor în aer liber poate stimula creativitatea și cooperarea între participanți.

-proiecte de conservare a mediului: Implicarea în proiecte de conservare a mediului înconjurător este o modalitate excelentă de a integra educația outdoor cu acțiuni practice de protejare a naturii. Participanții pot fi implicați în plantarea de arbori, curățarea unui parc sau în monitorizarea și raportarea impactului uman asupra mediului.

Prin implicarea activă în aceste activități, participanții nu numai că își dezvoltă abilitățile și cunoștințele, dar și dobândesc o apreciere mai profundă și mai conștientă față de mediul înconjurător.

Îmbinarea educației nonformale cu educația outdoor poate crea un cadru de învățare și dezvoltare holistică și echilibrată. Prin intermediul activităților nonformale desfășurate în aer liber, participanții pot să-și îmbunătățească abilitățile sociale și de comunicare, să-și dezvolte încrederea în sine și să dobândească cunoștințe practice legate de mediu și conservare.

De exemplu, un atelier de construire a unui adăpost în natură poate oferi nu doar o experiență practică de supraviețuire, dar și oportunitatea de a dezvolta abilități de lucru în echipă și de rezolvare a problemelor. De asemenea, dezbaterile sau proiectele de voluntariat

desfășurate în aer liber pot stimula spiritul civic și implicarea activă în protejarea mediului înconjurător.

În sprijinul utilizării activităților outdoor sunt aduse următoarele beneficii(unele se referă strict la educația outdoor desfășurată exclusiv în natură și altele se referă la educația outdoor văzută și ca activitate desfășurată în alte medii decât cele școlare):

- copiii care iau parte la activitățile în aer liber/ natură își îmbunătățesc percepția asupra mediului și învață mai ușor regulile care implică respect și grijă pentru mediu;
- în aer liber copiii își formează și, ulterior, exersează cu ușurință deprinderile motrice de bază;
- educația outdoor este o provocare benefică pentru copil, în sensul expunerii la cât mai multe medii, unele neobișnuite pentru el, cu reguli specifice și cu persoane cu care nu a avut ocazia să interacționeze până atunci;
- mediile cu care educația outdoor operează pot să dea copiilor o lejeritate mai mare în abordarea problemelor și în exprimarea ideilor;
- educația în aer liber/natură asigură un mediu propice pentru testarea rezistenței la efortul fizic și la cel mental și dezvoltă capacitatea copilului de a lua decizii, de a-și gestiona prioritățile;
- educația outdoor este o provocare pentru copil în a găsi soluții alternative de rezolvare a unor probleme, de a găsi cât mai multe modalități de întrebuințare a unor elemente (componente ale mediului natural);
- activitățile în aer liber cresc acuitatea vizuală și auditivă a copilului, în contextul în care acesta este expus la mult mai mulți stimuli decât într-un mediu controlat și sigur;
- activitățile outdoor întăresc imunitatea copilului (Borțeanu et al, 2016).

În concluzie, educația nonformală și educația outdoor reprezintă două componente esențiale în procesul de învățare și dezvoltare personală. Integrarea acestor două abordări poate contribui la formarea unor indivizi responsabili, creativi și conștienți de mediul înconjurător.

Bibliografie :

1. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), *Educația outdoor. Material de sprijin pentru cadre didactice*, Editura Trend, Pitești.

Organizarea activității didactice în afara școlii -Excursia -

*Pof.pt.înv.primar Antonica Ecaterina
Școala Gimnazială „Avram Iancu”București*

Societatea umană este în continuă dezvoltare, atât în timp, cât și în spațiu. Cultura unei societăți este reflectată prin valorile pe care le manifestă, fie ele morale, etice, estetice, economice dar și prin relațiile pe care le desfășoară fiecare om cu mediul în care se află, cu mediul natural.

Omul, de la începuturile existenței sale s-a aflat în mijlocul naturii. Dar, uneori natura impune manifestări față de care omul rămâne neputincios. Treptat, oamenii au încercat să facă cercetări, să descopere mai multe lucruri despre natură, observând că natura se desfășoară după anumite reguli și de aceea menținerea unui anumit echilibru al naturii este esențial pentru desfășurarea normală a vieții.

Atitudinile și comportamentul nostru în raport cu tot ceea ce ne înconjură se formează încă din momentul în care ne naștem. Mai întâi părinții noștri sunt cei care încearcă să ne familiarizeze cu normele și valorile morale, acest lucru fiind continuat de către educatoare atunci când copiii urmează grădinița, apoi de către învățătoare, profesori.

Dacă dorim ca « semințele » educației ecologice să dea roade, trebuie ca publicul-țintă să fie alcătuit din copii, în primul rând, deoarece, precum spune și un proverb mai vechi, « pomul când e mic se-ndreaptă », de mici trebuie să le formăm copiilor principalele noțiuni, priceperi și deprinderi de educație ecologică, trebuie ca ei să manifeste interes încă de mici, pentru a putea fi adevărați ecologiști în timp. Copiii sunt publicul cel mai important deoarece ei sunt consumatorii de mâine ai resurselor naturii.

Dar oare ce este educația ecologică? În ce constă? Cum se manifestă? Ce presupune? Care este scopul ei?

Educația ecologică constituie un proces de recunoaștere a valorilor și de înțelegere a conceptelor, cu scopul formării și dezvoltării atitudinilor, deprinderilor necesare interrelațiilor ecosistemice dintre om și natura, studiază influența activităților umane asupra mediului înconjurător.

Precum am spus, prin educația ecologică contribuim la o înțelegere a legăturii dintre acțiunile omului și schimbările mediului.

Educația ecologică presupune formarea unui comportament corect față de mediul ambiant cât și o implicare activă în ceea ce privește procesele de mediu. Chiar și Democrit spunea: « Natura și educația sunt asemănătoare, căci educația îl transformă pe om și, prin această transformare, creează natura ». De aici rezultă că noi, oamenii, avem natura pe care o cultivăm. Dacă o ocrotim, aceasta va fi « înfloritoare ». În schimb, dacă nu o ocrotim, aceasta va pieri.

Scopul educației ecologice este acela de a îmbunătăți viața prin asigurarea cunoștințelor și valorilor necesare copiilor pentru a-și asuma o anumită răspundere față de mediu, o răspundere de menținere a acestuia, de a crea atitudini pozitive față de mediul înconjurător.

Ca orice tip de educație și educația ecologică are anumite principii după care se ghidează. Astfel, din prisma principiilor educației ecologice, aceasta reprezintă o componentă integrală a planificării de mediu și a managementului ecologic, se referă la toate componentele mediului înconjurător, și anume: componentele naturale sau artificiale, personale sau sociale, locale sau globale. De asemenea, educația ecologică schimbă modalități estetice și etice de abordare și înțelegere a realității precum și motivația de comportare a fiecărei persoane.

Educația ecologică este formată din două elemente: înțelegerea și aprofundarea.

Înțelegerea reprezintă relația om-mediul natural, determinată de factori precum forțe naturale și sociale.

Pentru soluționarea problemei protecției mediului, se impune cooperarea tuturor factorilor de mediu (valori etice și morale, economie, nivel de dezvoltare al științei, factori endogeni și exogeni).

Aprofundarea reprezintă capacitatea de a utiliza deprinderi raționale, de a participa la discuții și dezbateri publice.

Grija față de mediu este componenta esențială a dezvoltării morale, sociale, culturale și spirituale. Copiii trebuie să se familiarizeze de la cea mai fragedă vârstă cu aceasta. Dar pentru a dezvolta copiii capacitatea de a lua decizii în ceea ce privește educația ecologică, este nevoie de o dezvoltare a principalelor noțiuni despre ecologie. Educația ecologică lipsește din păcate din planul de învățământ, ceea ce face ca elemente ale educației ecologice să fie predate în cadrul activităților de cunoaștere a mediului și educație pentru societate în învățământul preșcolar, sau în cadrul altor activități extracurriculare.

Activitățile extracurriculare sunt menite să ofere elevilor oportunități multiple de recreere, să le dezvolte spiritul de competiție, să le valorifice potențialul intelectual și aptitudinile, să le stimuleze imaginația, creativitatea și inițiativa.

Educația ecologică abordează problematica ecologiei punând accent pe învățarea perceptivă, modalitățile de organizare și desfășurare lasă la latitudinea cadrelor didactice proiectarea acestor activități în funcție de necesități sau alți factori în cadrul cărora copiii vor fi stimulați să participe.

Astfel, ea manifestă anumite valențe formative precum dezvoltarea capacității analitice, de analiză și sinteză, a interrelațiilor dintre om și mediul de viață, dezvoltarea gândirii, a capacității de analiză și de rezolvare de probleme, a creativității, a capacității de comunicare, a muncii în echipă, a simțului estetic, capacitatea de exprimare în limbaj ecologic, capacitatea de investigare experimentală, capacitatea de transfer, de valorificare a unei experiențe.

Obiectivele educației ecologice sunt îmbunătățirea și menținerea calității vieții, informarea copiilor despre mediu, învățarea unor deprinderi care reduc impactul negativ asupra mediului, creșterea dorinței de a ocroti natura.

În cadrul instituției de învățământ, educația ecologică se poate realiza prin mai multe forme : observații, experimente, povestiri, plimbări, drumeții, excursii, vizionări de diapozitive, jocuri de mișcare, jocuri distractive, colecții, spectacole, tabere, concursuri, vizionări de documentare.

Mulți oameni susțin că, în zilele noastre, copiii de pretutindeni își petrec tot mai puțin timpul în mijlocul naturii, ei preferând să stea mi mult în fața computerului și a televizorului.

De aceea, dascălii își pot aduce contribuția în formarea acestora ca « mici ecologiști », spre exemplu prin ținerea orelor în mijlocul naturii, în aer liber, pentru a stimula spiritul de creație al copiilor.

Este extrem de important ca problemele de mediu să fie transmise cât mai interesant, mai accesibil, să se desfășoare ca o sărbătoare, elevii să simtă că au contribuit cu adevărat la protecția mediului care ne înconjură.

De exemplu, lecțiile predate în aer liber sunt mult mai interesante, oferă elevilor posibilitatea de a cunoaște direct elementele despre care învață. Iar atunci când iau parte la un proiect care îi implică direct în îmbunătățirea calității mediului, copiii se ajută pe ei, dar și pe ceilalți, asigură o coeziune a grupului care va duce la descoperirea unor lucruri noi, trăind experiențe comune.

Astfel, excursiile, drumețiile, investigațiile ne pot oferi posibilitatea înțelegerii fenomenelor naturii și a protejării ei.

Excursia reprezintă un mijloc didactic de mare importanță în raport cu dezvoltarea cognitivă și afectivă a copilului, oferă copiilor posibilitatea să observe, să cerceteze, să cunoască în mod direct o mare varietate de aspecte din natura, de ordin biologic despre mediul natural și factorii de mediu. Contribuie la educarea și dezvoltarea simțului estetic, trezește dragostea pentru natura și respectul pentru frumusețile ei, stimulează curiozitatea și spiritul de echipă al copiilor, aceștia întipărirându-și

în memorie unele aspecte care poate vor fi de neuitat pentru ei, și le vor întipări în memorie pentru tot restul vieții.

Excursia didactică are ca scop principal lărgirea orizontului didactic, realizând de asemenea legătura dintre teorie și practică. Etapele ce trebuie parcurse pentru organizarea acestei activități, urmăresc în general structura oricărui tip de excursie, dar importanța majoră o are etapa pregătitoare, organizatorică, de pregătire a colectivului de elevi pentru a fi capabili să realizeze obiectivele propuse pe parcursul activității.

Excursia reprezintă o călătorie de cel puțin o zi, efectuată în afara localității de reședință, cu un mijloc de transport, având ca scop recreerea, vizitarea, informarea, studiul.

În funcție de conținut, identificăm mai multe categorii de excursii :

- excursii pentru cunoașterea componentelor naturale ale peisajului geografic ;
- excursii pentru cunoașterea anumitor obiective social-economice și culturale din peisajul geografic ;
- excursii cu obiective mixte.

Stabilirea atentă a obiectivelor este foarte importantă. Trebuie stimulată dorința și curiozitatea elevilor de a descoperi noi fenomene și elemente, dar și dorința de călătorie în scopul cunoașterii și, nu în ultimul rând, crearea unui suport informativ-educativ pe plan ecologic, pentru protecția mediului.

Această formă de excursie are ca scop principal lărgirea orizontului didactic, realizând de asemenea legătura dintre teorie și practică. Acest tip de activitate anticipează intuirea, cunoașterea generală, ușurând succesul învățării. Are avantajul de a facilita observarea elementelor mediului în ansamblul lor ,cu interrelațiile specifice, ușurând deducerea cauzelor care le-au generat.

Excursia este una dintre cele mai atractive, plăcute și utile activități de recreere și odihnă activă, facilitând contactul direct cu mediul, aceasta presupunând o percepere activă a unor zone geografice, peisaje, acționând direct asupra acestora. Prin aceste acțiuni copiii dobândesc informații, își formează reprezentări, trăiesc experiențe de învățare.

O excursie impune o mare responsabilitate din partea celui care o organizează. De aceea, conținutul trebuie ales cu grijă, bine corelat cu scopul și obiectivele, perioada să fie corespunzătoare unei bune desfășurări a activității. Pentru aceasta, excursia trebuie organizată după un plan bine stabilit, care să parcurgă mai multe etape :

Prima etapă constă în pregătirea teoretică, documentarea, studierea traseului, orientarea :

-pentru o buna pregătire trebuie ca educatoarea să cunoască mai întâi locul, prognoza meteo pentru perioada când se va desfășura excursia, datele plecării și sosirii mijloacelor de transport.

Educatoarea se va documenta utilizând cd-uri, diverse prezentări ale zonei respective, oferte, hărți, fotografii. Este foarte important să se realizeze o bună documentație bibliografică, pentru că, indiferent că la fața locului este ghid sau nu, cadrul didactic este coordonatorul activității și trebuie să ofere explicația științifică .

Se încearcă, pe cât posibil, alegerea celei mai reprezentative zone.

Se specifică obiectivele principale, dar nu se ignoră nici un aspect care ar putea consolida cunoștințele dobândite anterior.

Se va asigura transportul, masa, se va stabili traseul și se va ține o evidență a numărului de participanți.

Se stabilesc punctele de aplicație practică și activitățile specifice fiecărei opriri.

După ce sunt clarificate datele, cadrul didactic prezintă oferta părinților. De asemenea, poate să repartizeze diverse sarcini copiilor, cât și părinților însoțitori.

Se analizează costul excursiei și se întocmește dosarul cu actele și aprobările necesare oricărei excursii.

Cea de-a doua etapă -desfășurarea propriu-zisă a excursiei, culegerea datelor și cercetarea la fața locului. Excursiile pot studia un fenomen geologic (peșteră, salină, carieră de piatră), un aspect geografic (un lac, un munte, un baraj natural), elemente de etnografie (datini, port), aspecte din

viața culturală și religioasă (o biserică, un monument), aspecte din viața socio-economică (o fabrică, un magazin), aspecte ale trecutului istoric(cetăți, ruine).

Cea de-a treia etapă constă în trierea, selecția, prelucrarea materialului cules și valorificarea rezultatelor. După finalizarea excursiei informațiile se păstrează, se ordonează evenimentele, se sortează sarcinile de lucru, se compară anumite aspecte, se conștientizează anumite trăiri ale participanților, se emit concluzii și se fac aprecieri.

Se reconstituie traseul pe zile, dacă este cazul, în funcție de obiective. Se cumulează materialele culese de fiecare echipă și se analizează în ansamblu. Se revăd notițele și se completează cu ajutorul întrebărilor. Se ordonează eşantioanele de roci, fructe, ramuri, frunze. Se ordonează fotografiile. Dacă este posibil se vizionează înregistrările.

Pe harta fizică, care a însoțit excursia și pe care este marcat traseul cu o bandă colorată, se marchează punctele de lucru de pe parcursul excursiei; obiectivele principale (în funcție de scopul urmărit) pot fi ilustrate cu o fotografie reprezentativă.

Materialul cules poate fi valorificat prin realizarea unor panouri informative sau panouri cu fotografii de grup ale elevilor. Acestea din urmă au, pe lângă scopul ilustrativ și unul educativ de popularizare a acțiunii pentru trezirea interesului copiilor pentru cunoașterea patriei. Nu trebuie uitat faptul că orice excursie constituie și un mijloc important de călire a organismului și de unitate a colectivului.

În concluzie, putem afirma, că pe teren, în comparație cu sala de clasă, conținutul informativ al lecției are o arie mai vastă de cuprindere a elementelor adiacente care definesc categoria de noțiuni propusă în studiu.

Pe tot parcursul excursiei trebuie făcute popasuri de observație asupra unor lucrări de degradare a terenului sau de poluare (uneori este suficientă observarea deșeurilor menajere aruncate la întâmplare în preajma localităților).

Prin observație,conversație și dezbateri în teren a mai multor probleme se vor consolida generalizări și se vor face înțelese legăturile cauzale între componentele mediului și un complex teritorial din zonă.

Bibliografie :

- Pârvu, C., Godeanu, S., Stere, L.,(1985), "Călăuză în lumea plantelor și animalelor", Ed. Ceres, București;
- Baciu, E., Fărcaș, F., Pop, D., (2005), "Educația ecologică în grădiniță", Ed.Lyra, Târgu-Mureș;
- "Prietenii naturii"-Enciclopedie practică a copiilor, Editura Ion Creangă, București, 1983;
- Ionescu, M., Radu, I., (2004), "Didactica modernă"-ediția a II-a, revizuită, Ed. Dacia, Cluj-Napoca;
- Dincă, C. (2011), "Metodica predării geografiei",Editura Decesfera Media, București, 2011.

HAI SĂ PLANTĂM!

Mihai Cristina

Școala Gimnazială "Avram Iancu"

Scopul activității:

Cultivarea interesului elevilor față de protejarea mediului înconjurător și necesitatea adoptării unui comportament eco-civic față de natură.

Obiective:

- să conștientizeze importanța plantării și îngrijirii pomilor;
- să cunoască și să folosească în mod corect uneltele de lucru;
- să-și însușească etapele plantării unui pomișor;

Loc de desfășurare: curtea școlii

Descrierea activității:

Anunțarea temei și a locului de desfășurare a activității. Elevii li se vor prezenta uneltele și materialul săditor, pomii.. Se vor preciza câteva norme de protecția muncii. Se va descrie fiecare etapă specifică plantării pomilor. După explicarea modului de lucru, fiecare echipă își plantează pomișorul.

Elevii vor afla cum trebuie să îngrijească copăceii în continuare: îi udă, îi sapă în jur, le pun îngrășămintele naturale și pomișorii, ca și oamenii, au nevoie de iubire. Copiii se prind cu toții în hora, cântând în jurul pomilor, pe care îi doresc sănătoși și roditori.

ACTIVITĂȚILE OUTDOOR, MIJLOC EFICIENT ȘI ACCESIBIL DE ÎNVĂȚARE

Pena Rodica

Școala Gimnazială "Avram Iancu", București

Astăzi, în efortul actual de modernizare și optimizare a școlii românești, menit să asigure creșterea calitativă a activității didactice, proiectarea, organizarea, pregătirea și desfășurarea lecției, ca microsistem ce produce la scară redusă sistemul instrucțional, ocupă un loc central. În învățământul actual o lecție eficientă trebuie să formeze și perfecționeze competențe transferabile, să urmărească ruperea hotarelor disciplinelor și abordarea unor teme comune mai multor discipline (interdisciplinaritate), să crească gradul de participare și implicare a elevilor la propria instruire și să plaseze profesorul ca partener în învățare și organizare.

Noul tip de educație se bazează pe patru competențe fundamentale: a învăța să cunoști (să știi); a învăța să faci; a învăța să trăiești împreună cu ceilalți; a învăța să fii; Toate aceste concepte se regăsesc în activitățile de tip outdoor. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber, învățarea experiențială („Înveți cu creierul, mâinile și inima!”). Termenul poate include educația pentru mediu, activități recreative, dezvoltare personală, terapie prin aventură etc.

Scăpând de rutina sălii de clasă activitatea de învățare capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Un studiu recent arată că ne amintim 20% din ce ceea ce auzim, 30% din ceea ce vedem și 90% din ceea ce facem. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un loc al învățării ea presupune o schimbare de optică, o nouă filozofie de acțiune, o altă instrumentalizare și perspectivă asupra învățării și o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială.

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, iar într-o definire simplistă, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare

flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează (în speță profesorilor) și celor care fac obiectul învățării (în speță elevii).

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natura, psihica, social, emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor " scoate la aer " cele 3 forme de educație, le revigorează, le

adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională).

Educația outdoor oferă acest context în care investigația poate fi valorificată prin apariția ideilor noi și încurajează acest mod de a privi lucrurile stimulându-l printr-o interogație permanentă, ce-l pune pe subiect în situația de a se reanaliza și restructura continuu. Creativitatea elevilor apare ca un indicator al unei strategii educaționale corecte, acest fapt fiind consecința metodologică cea mai importantă a activităților de dezvoltare a creativității elevilor. Elevii care frecventează lecțiile în care se aplică activități de creativitate sunt mai energici, mai interesați de materiile învățate, rezolvă implicativ problemele. Pentru a fi posibilă o astfel de perspectivă novatoare, este necesară ceea ce psihologul J. P. Guilford definea că fiind gândirea divergentă, care nu se limitează la stereotip sau ceea ce este cunoscut, comparativ cu gândirea divergentă, al cărei câmp de cercetare și analiză este limitat prin conformism și repetabilitate.

Câteva exemple de activități outdoor, ce pot fi desfășurate cu elevii claselor primare:

Căsuțe magice

Exercițiul se poate folosi la matematică (orientare în grafice și tabele), comunicare, cunoașterea mediului. Materiale necesare: cretă colorată, hârtie colorată, diverse jucării și jetoane. Se lucrează în echipe de 5-6 elevi.

În curtea școlii se trasează mai multe pătrate mari (grile cu coordonate) carese vor folosi la joc. Putem desfășura activitatea sub forma de concurs cu mai multe probe sau fiecare echipa va executa cerințele impuse de coordonator (profesor sau lider de echipă).

Ce putem propune:

Poziționare în căsuța cerută de coordonată, din poziția respectivă prin săritura în altă căsuță solicitată (ex. din D6 în D9 prin săritură cu spatele). În diferite poziții se pot așeza diverse jucării (mașinuțe, animăluțe de pluș). Se pot extrage coordonatele de pe cartonașe iar elevii vor identifica jucăria. Se pot solicita aici câteva caracteristici sau imitarea de sunete. Se pot

folosi și jetoane cu personaje din povești. Se pot ascunde litere în diferite poziții. După coordonate date copiii vor forma cuvinte. Acestea sunt doar câteva propuneri pentru această activitate antrenantă.

Dilema fermierilor

Exercițiul poate fi folosit la dezvoltare personală, matematică, ca lecție de actorie etc. Materiale necesare: obiecte ce pot fi folosite ca marcaj de semne distinctive panglici, veste. Se lucrează în echipe de 5 elevi. Soluția se va prezenta sub formă de scenetă. Fermierii/copii vor avea semne distinctive pentru a putea fi identificați. Se separă fermierii de copii cu o bandă de hârtie colorată în curtea școlii. Se prezintă elevilor următoarea situație: Trei fermieri doresc să ajungă la piață. Pentru aceasta ei au de trecut un râu. Podul s-a distrus din cauza inundațiilor. Observă o barcă mică în care se joacă doi copii și hotărăsc să le ceară ajutorul. Deoarece barca e mică la o trecere nu poate transporta decât un adult sau doi copii. Cum au reușit ei să treacă râul? Jucați rolurile pentru a găsi soluția.

Creioanele naturii

Exercițiul se poate folosi la arte și la științe. Locație: curtea școlii, parc. Elevii vor aduna frunze, castane, pietre bețe, bucati de caramida etc. Vor freca aceste obiecte pe bucati de hartie pentru a determina ce culoare are creionul lor natural. Elevii vor face asocieri cu nuanțele de culoare cunoscute de ei. Se poate solicita realizarea unui desen folosind creioanele naturii. Activitatea se poate dezvolta utilizând obiectele pentru un traseu sau pentru o anumită construcție. Lecția poate continua indoor discutând efectele nocive ale coloranților artificiali în alimentație.

EDUCAȚIA NECONVENȚIONALĂ PENTRU O ȘCOALĂ OUTDOOR

Prof. MELINTE VIOLETA

GRĂDINIȚA CU P.P. „ION CREANGĂ” ALEXANDRIA

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. gume de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă și pe înțelesul cititorilor, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative.

Realizând o sinteză a activităților de formare la care am participat pe parcursul proiectului EcoEdu bezond rhetoric, am identificat caracteristicile cheie ale educației outdoor:

- *Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura* – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

- *Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare* – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun “cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;

- *Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens* – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare si au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;

- Dezvoltare personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al elevilor;

- *Dezvoltarea spiritului de echipă* – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în randul ambelor categorii;

- *Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății*

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc

Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare

Oferirea unui cadru stimulativ de învățare.

Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse. Copiii percep lumea înconjurătoare în totalitatea ei în mod direct, dar nu pot căpăta reprezentări sistematice și corecte despre ea decât cu ajutorul cuvântului adulților, care dirijează întreaga activitate de cunoaștere, îi orientează spre esențial conform scopului propus.

Astfel, dacă copiii întreabă: „Cum se numește cutare plantă?”, firește că trebuie să le răspundem direct. Însă dacă întreabă: „Cu ce se hrănește gândacul pe care l-am găsit?”, trebuie să le propunem să adune crenguțe de la copaci de diferite specii și să observe, să gândească, îi va deprinde să fie independenți.

Copiii de vârstă preșcolară percep natura înconjurătoare, capătă cunoștințe, își însușesc o anumită atitudine față de diferite fenomene ale naturii. Natura îi atrage prin frumusețea, varietatea ei, precum și prin multitudinea culorilor, formelor, mirosurilor și sunetelor. Unul din mijloacele intuitive prin care copiii pot cunoaște lumea înconjurătoare este și excursia, pe care **dicționarul** limbii române o denumesc ca ”o plimbare sau o călătorie în grup, făcută pe jos, sau cu mijloace de transport, în sens educativ sau distractiv”. De aceea, am folosit plimbările, excursiile și vizitele, în perioada activităților liber-alese, pe o scară din ce în ce mai largă, pentru că ele constituie mijloc de recreere, de destindere și totodată de asimilare de noi cunoștințe și de reactualizare a celor vechi. În același timp, fac legătura directă cu natura și cu societatea, cu rezultatele muncii omului.

Însușindu-și cunoștințele, copiii depun efort intelectual, aceasta ajutându-i să-și formeze deprinderi elementare de muncă intelectuală, care-i integrează mai ușor în activitatea școlară de mai târziu. Venind în contact cu obiecte și fenomene din mediul înconjurător, învață denumirea lor, pe parcurs încep să le plaseze în lumea din care acestea fac parte, ajungând la concluzii, la generalizări, abstractizări, la formarea unor noțiuni clare și precise. Cunoașterea își urmează drumul ei, de la contemplarea vie la abstract și înapoi la practică.

Nu este suficient să-l familiarizăm pe copil cu natura și societatea numai din cărți și ilustrate. Un asemenea fel de a educa copiii este profund greșit, deoarece nici cele mai captivante povești, nici cele mai minunate imagini nu pot înlocui natura vie. Excursiile, plimbările și vizitele prijeluesc contemplarea vie a fenomenelor în mediul lor natural. Prezentând copiilor obiecte și fenomene din natură, reprezentările lor devin clare, corespunzătoare realității. Atunci când copiii observă ceva într-un tablou, reprezentările lor sunt doar aproximative. De exemplu, imaginea unui mijloc de locomotie cunoscut, ”trenul”, îi dă copilului o idee cu totul generală. Observându-l direct în gara sau alergând pe linie, copilul își va însuși cunoștințe corecte despre el: aspectul lui caracteristic, mărimea vagoanelor, forma lor, locomotiva, sunetele pe care le produce, viteza cu care merge, mișcarea roților etc.

Excursia, plimbarea și vizita își aduc din plin contribuția la formarea trăsăturilor morale ale copiilor, acestea ocupând un loc important în procesul de formare a personalității lor. Copiii se obișnuiesc cu unele reguli de comportare în colectiv. Ei devin ascultători, li se educă o atitudine conștientă față de cerințele educatoarei, față de colectivul de copii, li se dezvoltă spiritul de organizare și de ordine față de tot ce ceea ce-i înconjoară. Am căutat ca de fiecare dată copiii să ia legătura directă cu unele aspecte din procesul muncii, pentru a-i face să înțeleagă importanța muncii în dezvoltarea societății.

Copiii au învățat să prețuiască munca, să iubească și să respecte pe oamenii muncii, bunurile produse de aceștia în folosul lor și al întregii societăți. Astfel, au început să deosebească frumusețea

fiecărei meserii în parte, sub ipoteza că:-,, ce s-ar întâmpla dacă n-am avea cizmar?”-,, rămânem fără încălțăminte”;;” dar dacă n-ar exista croitori?”etc.

Important este să-i facem să înțeleagă că a munci în orice sector nu este o rușine, ci o mândrie, că fără aceste meserii și fără acești oameni care le practică nu se poate trăi, că ei se străduiesc să producă bunuri cât mai frumoase și de bună calitate în folosul nostru, al tuturor.

Am obișnuit copiii în excursii, plimbări și vizite să deosebească ceea ce este bine de ceea ce este rău, ceea ce este permis și ceea ce este interzis. Excursiile, plimbările, vizitele sunt un prilej deosebit pentru popor educarea convingerilor și a sentimentelor morale, a dragostei pentru cunoașterea bogățiilor și frumuseților patriei. Am căutat să dezvolt la copii calitățile voinței și trăsăturile pozitive de caracter prin supunerea față de cerințele colectivului.

Activitățile educației de tip outdoor se desfășoară întotdeauna în *natură* și nu au ca finalitate rezultate palpabile (diplome, atestate) , ci produse vizibile la nivelul comportamentului copiilor.

Dacă învățarea clasică, în sala de grupă, are un aspect cognitiv, activitatea de tip outdoor are un aspect pur practic, informal și exepriențial.

Bibliografie:

- Curriculum pentru învățământul preșcolar 3-7 ani
- Programă activităților instructiv- educative EDP 1985
- Revista de pedagogie București- 1986

ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR

Negrilă Andra – Costinela
Grădinița cu P.P. Nr. 4 Alexandria, jud. Teleorman

Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai în mod virtual. Este momentul și avem obligația de a-i scoate „afară” pentru activități în aer liber. Acesta este motivul pentru care de câțiva ani a apărut conceptul de activitate outdoor, ca alternativă pentru educația formală, tradițională. Există mai multe accepțiuni pentru termenul de outdoor, cea mai simplă fiind aceea de *activitate în aer liber, în afara spațiului școlii*.

Considerăm că niciodată nu este prea devreme pentru a explora lumea, mediul înconjurător sau chiar emoțiile. Îi ajutăm mereu pe cei mici să investigheze și să exploreze lumea fără temere, într-un spațiu sigur, mare și curat.

Activitățile propuse dezvoltă creativitatea, dar și auto-controlul în timp ce micuții învață să respecte regulile și limitele jocului senzorial. Totodată, acestea vor stimula cele 5 simțuri principale (vizual, auditiv, olfactiv, gustativ și tactil) și dezvoltă abilitățile motorii.

CARACTERISTICILE CHEIE ALE EDUCAȚIEI OUTDOOR

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura, în condițiile în care protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial iar urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului,
- educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, beneficiind de un mediu, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă” ;
- poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens un climat diferit de învățare ce permite elevilor care, în mod uzual, întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;
- asigură dezvoltarea personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al elevilor, prin libertatea de manifestare și exprimare pe care le oferă;
- dezvoltă spiritului de echipă conexiunea între elevi, elevi-profesori creșterea gradului de participare activă, dezvoltarea spiritului cetățenesc activ în rândul ambelor categorii;
- are nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea individului și implicit, a comunității și societății din care face parte;
- este un cadru stimulativ de învățare prin varietatea mediului;

- creează un mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată deoarece permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

OBIECTIVELE GENERALE ALE EDUCAȚIEI OUTDOOR

Dezvoltă abilitățile socio-personale: îmbunătățirea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc.

Îmbunătățește abilitățile de management: organizare, coordonare, evaluare, atât a celor care o aplică, cât și elevilor.

Învățământul preșcolar poate fi considerat precursor al educației outdoor, având în vedere că activități formale, informale și nonformale se desfășoară în afara grădiniței dintotdeauna.

Excursiile, plimbările în aer liber, vizitele la muzee au fost mereu prilej de transmitere de informații, priceperi și deprinderi, fiind organizate și organizate în mod educativ.

EXEMPLE DE ACTIVITATI OUTDOOR

VÂNĂTOAREA DE INSECTE

Matematica și științele sunt activități foarte agreate de către copii. În general, fiecare unitate preșcolară, inclusiv din mediul urban are câte un spațiu verde disponibil, ceea ce înseamnă că au numeroase oportunități de a desfășura activități de tip outdoor. Intr-o zi frumoasă și însorită de primăvară, *vânătoarea de insecte* poate fi un bun prilej de a le studia. Pentru început pregătim materialele necesare: Pe o foaie facem o listă cu insectele pe care le întâlnim în mod frecvent în spațiul verde al grădiniței. Nu este nici o problemă dacă în ziua respectivă nu le găsim pe toate. Le vom spune copiilor că vom completa lista cu altă ocazie. Lista se întocmește împreună cu copiii, chiar dacă va include și alte viețuitoare decât insectele. Vom desena în dreptul numelui viețuitoarelor alese spre descoperire imaginea lor.

Mergem afară și distracția poate începe. Copiii vor căuta insectele în toată curtea. Cu un marker fiecare copil va nota pe listă câte insecte a găsit. La sfârșit se va face totalul. Copiii învață cel mai bine din experiența proprie.

Căutând și găsind insecte, ei observă direct unde se adăpostesc, cum sunt organizate, eventual cu ce se hrănesc. Odată reveniți în sala de grupă se poate realiza un insectar (o carte a insectelor) în care vor fi consemnate toate concluziile *vânătorii de insecte*.

PUTEREA SOARELUI

Este greu să le explicăm copiilor ce înseamnă cu adevărat puterea soarelui. Sigur, ei simt că uneori este mai cald iar alteori mai rece. De aceea o activitate outdoor poate fi concludentă. Ea se va desfășura în două etape: într-o zi foarte călduroasă de vară și cea de-a doua într-o zi rece, dar însorită de toamnă.

Se iau bucăți de folie de aluminiu pe care se așează forme de tăiat fursecuri, se umplu cu bucăți mici de creioane și se scot afară la soare pe farfurii. Copiii vor avea la îndemână un ceas pentru a monitoriza timpul. Cât timp copiii construiesc castelul soarelui din nisip, creioanele se topesc la căldura soarelui.

Cu ajutorul educatoarei copiii vor nota în jurnalul grupei în cât timp s-au topit creioanele. Odată topite creioanele, vor fi lăsate la răcit, apoi se vor scoate cu un cutter. Copiii

vor observa cum s-au amestecat culorile între ele și le vor încerca pe foi de desen. Cu următoarea ocazie se va proceda la fel și copiii vor compara rezultatele.

MICII CERCETAȘI

Este o activitate dinamică în care învățarea prin descoperire este la ea acasă. Sunt necesare lupe pentru cercetare și multă curiozitate.

Copiii vor ieși în curtea grădiniței cu lupe și vor avea la îndemână un panou (carton) pe care vor *nota* observațiile. Vor observa cu lupele insecte, solul, plante, astfel ei vor deveni detectivii naturii.

La noi micuții cercetași vor găsi și frunze verzi sau uscate, apă colorată, boabe de porumb, măsuțe luminoase, covoare senzoriale sau muzicale.

Vor găsi, deopotrivă, personal dedicat și calificat, empatic, care va pune mereu siguranța și dezvoltarea copiilor pe primul loc!

PĂSĂRILE FURIOASE

Este un joc foarte distractiv, care implică domeniul estetic (desen) și domeniul psihomotoric. Copiii primesc cretă colorată cu care vor desena pe asfalt diferite fețe în care vor reproduce emoția, starea de spirit pe care o trăiesc în acel moment sau poate stări de spirit pe care le-au trăit anterior în anumite situații și nu le-au putut exprima, iar în acest joc pot desena fața pe care au avut-o când au fost supărați. Vor umple apoi baloane cu apă și vor arunca la țintă pentru a spăla supărarea sau orice altă emoție. Vor arunca baloane cu apă până vor spăla de tot desenele.

FURTUNUL HARNIC

Este un joc care are nevoie de o serie de materiale mai greu de procurat, dar este foarte distractiv și atrăgător pentru copii. Implică domeniul științe (matematică), domeniul limbă și comunicare și cel psihomotoric. Avem nevoie de o suprafață pe care să se poată spăla cu apă, de un furtun legat la o sursă de apă și cretă colorată. Pe suprafața de lucru se desenează cu cretă colorată cifre, forme geometrice, litere. Copiii vor fi selectați cu ajutorul unor numărători vesele pentru a se afla cel care ține furtunul. Ei trebuie să țintească și să spele ceea ce li se cere: o formă geometrică, o cifră (care corespunde numărului de silabe ale unui anumit cuvânt sau numărului elementelor unei mulțimi) sau litera cu care începe un anumit cuvânt. Jetul de apă fiind destul de puternic li se solicită și forța și atenția.

CULORILE AMESTECATE

O activitate este cu atât mai interesantă cu cât se bazează pe acțiuni care de regulă sunt interzise copiilor de către părinți. Acasă nu li se prea permite să se joace cu acuarele și cu apă. La grădiniță rar li se permite să amestece la întâmplare acuarelele. De aceea o activitate outdoor în care li se permit aceste lucruri nu poate fi decât benefică.

Copiii primesc foi de carton pe care vor picta cu acuarele linii continue, curbe sau frânge cu cât mai multe culori. Foile vor fi așezate pe asfalt, iar copiii vor ținti foile cu baloane cu apă astfel încât culorile să fuzioneze între ele. Foile se lasă la uscat, iar copiii vor căuta să identifice forme în amestecul de culori. Se poate realiza și cu carioci, dar trebuie să fie de foarte bună calitate, de preferat specia.

ACTIVITĂȚILE DE TIP EDUCAȚIE ECOLOGICĂ SUNT FORTE DISTRACTIVE - MICII ECOLOGIȘTI

Este o activitate outdoor de educație ecologică în care copiii contribuie direct la îmbunătățirea calității aerului, la înfrumusețarea spațiului verde al grădiniței conștientizând astfel importanța acestuia pentru viața pe Pământ. Muncile pe care le vor executa copiii trebuie să fie adaptate la nivelul lor de dezvoltare psiho-fizică și trebuie să fie precedate de un serios instructaj de protecția muncii.

Le explicăm copiilor ce înseamnă poluarea aerului și care sunt efectele poluării aerului asupra populației umane. Vom învăța că plantele se hrănesc în urma procesului de fotosinteză, că oxigenul este eliberat de atmosferă de către plante și că acestea se hrănesc cu apă dulce.

În cadrul activității noastre vom desfășura și o activitate practică în care le vom arăta copiilor că putem crea propriul ecosistem la noi acasă cu puțin pământ, apă și semințe de grâu considerat un simbol al belșugului, al prosperității. Astfel ne vom bucura de iarbă crescută la noi acasă ocazia zilei de Sfântul Andrei, această plantă fiind văzută ca sursa vieții, deoarece din grâu se face pâine, iar aceasta este mâncarea de bază, sau vom planta copăcei primăvara sau toamna explicându-le copiilor, de exemplu, că ei ofera umbră plăcută vara și produc mult oxigen.

Scopul acestui gen de activități este de a-i responsabiliza pe copii față de calitatea mediului, de a prețui munca și de a conștientiza valoarea muncii.

ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

*Drăghici Livia- Georgiana
Grădinița cu P.P. Nr. 4 Alexandria, jud. Teleorman*

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate, am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație.

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura în același timp fiind și o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;
- dezvoltă spiritul de echipă;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile: programe axate pe sănătate și pe educație fizică, pe știința mediului, etc. Spre exemplu un program de educație outdoor axat pe educație fizică și sport ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate (programul ar include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții cu elevi, specialiști, organizarea și desfășurarea unor activități practic-gospodărești – stabilirea unor meniuri sănătoase, etc.).

Un program de educație outdoor axat pe știința mediului va avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului (se pot organiza diferite activități relevante în abordarea problemei identificate în funcție de creativitatea cadrului didactic).

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil, de a se simți în siguranță.

Toate nevoile precizate mai sus își au rolul și locul lor în dezvoltarea personală a copilului, dar aş situa pe prim plan nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor, ea fiind o modalitate de succes, de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale), copilul să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități. Mediul din interiorul celor 4 pereți ai clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce, acel din afara clasei este unul care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Dintre formele de educație formală, informală și non-formală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă și oferă utilitate practică imediată cunoștințelor învățate.

Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățământ.

În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în spatele documentului curricular. Nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Voi enumera câteva exemple practice de activități care se pot desfășura în aer liber:

Domeniul Limbă și Comunicare (DLC)

- punerea în scenă a unei povești (Scufița Roșie sau Capra cu trei iezi), după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita preșcolarilor să schimbe firul povești (pentru a evita haosul și dezorganizarea, copiii sunt anunțați cu o zi înainte);
- începerea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveștile copacilor: așezați grupuri mai mici de copii lângă un copac. Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă copacul ar vorbi, ce poveste ar spune?

Există o varietate de activități ce pot fi derulate în aer liber în cadrul cărora copiii își pot dezvolta imaginația, creativitatea, limbajul și exprimarea.

Domeniul Științe (DȘ)

Activități matematice:

- adunați o grămadă de pietre din care educatorul și fiecare copil își vor alege câte una, comparându-le (cine are piatra cea mai mare/mică);
- să adune cât mai multe frunze, să le sorteze după culoare, formă, mărime;

Cunoașterea mediului se pliază cu activitățile ecologice. Totul pornește de la deprinderile simple: hârtiile, ambalajele nu se aruncă la întâmplare ci se depozitează ordonat în containere speciale. Spațiile verzi cu flori și copaci trebuie curățate, puneți accent pe condițiile optime de dezvoltare a unei plante.

Domeniul Estetic și Creativ (DEC)

Educația plastică oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități, capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile.

Educație muzicală

- organizați concursuri muzicale în aer liber sau mergeți cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi elevi cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu.

Domeniul Om și Societate (DOS)

- creați un spațiu de reflecție în aer liber, lansați discuții despre frumusețe utilizând elemente din natură: o frunză, o floare etc.;
- identificați o faptă bună făcută de un copil, încurajați-i să discute despre ea – de ce e important să faci bine celor din jurul nostru?

Domeniul Psihomotric (DPM)

- există o varietate de activități sportive, diferite exerciții, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Ar trebui să se considere educația outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învățământ, ca un întreg șir de oportunități de învățare.

1. **Bibliografie:**

- Glava A., Glava C., 2002, *Introducere în pedagogia preșcolară*, Editura Dacia, Cluj Napoca;
- Ionescu M., Radu I., 2001, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca;
- Răileanu D., Grama F., 2010, *Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar*, Editura DPH, București

ACTIVITĂȚILE OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ. EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

Cucu Mirela, profesor învățământ preșcolar, G.P.P. Nr 22, Iași

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

Activitățile outdoor vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar.

Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Fiecare activitate în parte are rolul de a aduce copilului experiențe noi, de a-l pune în situația de a găsi soluții singur sau de a aduce copilul în situația de a conlucra cu coechipierii pentru a ajunge la rezultatul dorit. Activitățile în aer liber și activitățile din interiorul grădiniței trebuie să se afle în relație de continuitate.

Criterii de respectat în cadrul activităților outdoor:

- Copiii lucrează cu același curriculum și în clasă și afară/în cadrul nonformal;
- Obiectivele de învățare trebuie să fie clare/ operaționalizate;
- Spațiul “de afară” trebuie să susțină/mentină/favorizeze procesul de învățare (utilizarea mediului inconjurator);
- Activitatea trebuie să includă experiențe senzoriale
- Copiii trebuie să lucreze împreună, să interrelaționeze / interacționeze. Profesorul trebuie să fie capabil să stea deoparte! Să fie un dirijor
- Activitățile trebuie finalizate corespunzător: să includă concluzii/evaluare, reflecție;
- Experiențele avute trebuie continuate în sala de clasă cu înregistrarea celor observate/valorificarea lor în noi contexte educaționale, astfel încât experiențele avute să se sedimenteze în cunoștințe.

Exemple de bune practici:

A) Domeniul Științe-Cunoașterea mediului

- ✓ **"Toamna în parc", "Toamna prin grădini și livezi", "Primăvara în livadă"**- observare în natură;
- ✓ **"Legume și zarzavaturi de primăvară"** -Observarea legumelor timpurii (ceapa verde,usturoi verde, salata, ridiche etc) în mediul lor natural;
Aceasta activitate se poate organiza în gradina unui vecin al gradinitei sau într-o seră.
- ✓ **Observarea florilor de primavară** în mediul lor natural;
- ✓ **"Albumul anotimpurilor"**- Fotografierea unui colț din natură (mereu același loc), de-a lungul anului, pentru sesizarea transformărilor;
- ✓ **"Copacul-mereu altfel"**- desenarea, în aer liber, a unui copac în momente diferite (toamna/iarna/primavera/vara) pentru identificarea modificărilor;
- ✓ **"Vaca și vițelul", "Păsări de curte" etc-** Observarea animalelor la fermă;
- ✓ **"La grădina zoologică"**- observarea animalelor sălbatice;
- ✓ **"La Muzeul de Științe Naturale"**-observarea unor animale/relicve ale unor viețuitoare;
- ✓ **"Pădurea-izvor de viață"**- formarea deprinderilor de protejare a mediului/ tehnici de orientare în natură etc.
- ✓ **"Micul botanist"**- realizarea unui ierbar;
- ✓ **"De la sămânță, la plantă"**- observarea evoluției unei plante;
- ✓ **Colectare de insecte și observarea acestora;**
- ✓ **Colectarea unor plante medicinale etc.**

B) Activități matematice desfășurate în aer liber, cu diverse materiale din natură(pietre, frunze, castane, ghinde,crenguțe, flori, conuri de brad, boabe de fasole, diferite semințe etc)

- ✓ Să formeze grupuri/ mulțimi, pe baza unor însușiri comune (formă, mărime, culoare) luate în considerare separat sau mai multe simultan;
- ✓ Să efectueze operații cu grupe de obiecte în funcție de diferite criterii date ori găsite de el însuși: triere, grupare/regrupare, comparare, clasificare, ordonare, apreciere a cantității prin punere în corespondență.
- ✓ Să înțeleagă și să numească relațiile spațiale relative, să plaseze obiecte într-un spațiu dat ori să se plaseze corect el însuși în raport cu un reper dat.
- ✓ Să realizeze serii de obiecte pe baza unor criterii date ori găsite de el însuși.
- ✓ Să construiască figuri geometrice din diverse materiale;
- ✓ Să recunoască în mediul înconjurător obiecte în formă de cerc/ pătrat/ triunghi etc;
- ✓ Să numere de la 1 la 10, recunoscând grupele cu 1-10 obiecte/ materiale din natură;
- ✓ Să identifice poziția unui obiect într-un șir utilizând numeralul ordinal etc.

C) Domeniul Limbă și comunicare

- ✓ **Poveste creată de copii pornind de la un element al naturii** (un copac/ o floare/aspecte din viața insectelor/ fenomen al naturii etc);

- ✓ **"Cufărul magic"** –Copiii adună în cufăr diverse elemente din mediul natural, pe care le vor utiliza pentru a realiza câte un dialog imaginar între două "personaje". Exemple: *Crenguța și Frunza, Laleaua și Zambila, etc*
- ✓ **Ce văd, ce aud, ce simt?** (se poate organiza în curte sau într-o pădure apropiată)

Se confectionează un pătrat din stofă/bețișoare pentru frigărui) sau un cerc din crenguță de salcie. Copilul folosește pătratul/cercul pe care l-a primit pentru a observa cu atenție tot ceea ce vede prin el. Se fixează într-o direcție dorită de copil, copilul privește prin el și apoi povesteste tot ce vede, ce aude, ce simte.

- ✓ **"Imaginează-ți că ești un copac/floare etc. Descrie-te!"**
- ✓ **"Ghicitori hazlii, inventate de copii"**- construirea unor ghicitori pentru elemente din natură
- ✓ Exercițiu de imaginație- **"Cum ar fi lumea fără soare/ pomi/iarbă/flori etc."**

D) Domeniul Estetic și creativ

- ✓ **Pictarea/desenarea unui colț din natură;**
- ✓ **Învățarea tehnicii picturii pe piatră**
Se pictează pietre de diferite dimensiuni și apoi se folosesc în curtea grădiniței la delimitarea unor alei, a unor ronduri de flori, în jurul pomilor etc
- ✓ **Învățarea tehnicii picturii pe lemn:** se poate picta un garduș din curtea grădiniței, o băncuță, o buturugă etc.;
- ✓ **Degraduri din frunze**
Se culeg frunze verzi, de nuanțe cât mai diferite. Se lipesc pe o foaie de bloc, realizând un degradu de verde.
- ✓ **Pictură cu flori presate.** Se pictează un peisaj de primăvară care include iarbă, copaci, flori, frunze. Copiii nu vor picta și capetele florilor, pentru asta vor folosi flori culese și presate din timp, pe care le vor lipi pe desen, imediat ce acesta s-a uscat. Se va obține un aspect tridimensional al lucrării lor.
- ✓ **Desene pe asfalt cu cretă colorată;**
- ✓ **Pictarea unor jardiniere de flori etc.;**
- ✓ **Pictura cu flori, florile fiind folosite pe post de stampile.**
- ✓ **Pictura cu apa colorată (cu tempera) pe asfaltul/ trotuarul grădiniței;**
- ✓ **"Zmeul colorat";**

E) Domeniul Om și societate- Activitate practică

- ✓ **"Tablou floral", "Coronita de flori", "Ghirlandă de flori",** -din floricele naturale(cu codița tăiată, chiar de copii sau ajutați de ed.), fire de iarbă, frunzulițe - lipite pe hârtie
- ✓ Să execute, în grupuri mici, lucrări practice/minimachete în aer liber din materiale diferite care le sunt puse copiilor la dispoziție(deșeurile din lemn, polistiren, plastic, pânză, nailon, sfoară etc.).

Exemple: "Căsuța piticilor", "Grădina bunicii", "Castelul fermecat", "Cantine pentru păsărele", "Adăposturi pentru animale", "Tunelul", "Barajul", "Labirintul", etc.

- ✓ **"Trenulețul vesel"**- din cutii de carton;
- ✓ **"Bărcuțe"** –din polistiren

EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CĂPĂȚÎNĂ MIRELA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.4 ALEXANDRIA

Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului, previne labilitatea emoțională, modelează temperamentul și atitudinile. Unii specialiști ai domeniului apreciază că: „*educația fizică este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin efectele sale și socială prin organizare și activitate, în centrul căreia stă omul*”.

Pe toți, sportul, mișcarea, ne fac să ne recâștigăm demnitatea, tonusul, să ne integrăm mai bine în societate. Pe lângă beneficiile asupra sănătății, sportul va îmbunătăți și comportamentul, învățându-l pe copil ce înseamnă competiția și spiritul de echipă, îl va face ambițios și mai disciplinat. În plus, acesta va câștiga încredere în forțele proprii, se va orienta mai ușor în spațiu și va învăța să se descurce singur.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc.

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili:

- Dezvoltare personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al copiilor;
- Dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între copii, copii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii.

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății. Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată și permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclusiv social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță. Nevoia de a se simți respectat-derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți, copiii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil - activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel că educatoarea trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor copiilor în activitățile propuse

Nevoia de a fi activ - implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului.

Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca preșcolarii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Integrarea educației outdoor în curricula școlară reprezintă în prezent un aspect important în asigurarea dezvoltării personale și profesionale a copilului, mai ales pentru că contextul actual este caracterizat de lipsa interesului și motivației spre învățare ale copiilor, accentuarea gradului de neimplicare în viața școlară, existența unor preocupări care afectează negativ comportamentul copilului, lipsa respectului pentru școală ca instituție, pentru profesor, familie. După cum am arătat anterior, educația outdoor îmbogățește mediul academic, oferă oportunități interactive de învățare, care dacă sunt implementate corect duc la minimizarea aspectelor negative existente în actualul sistem educațional.

Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul, acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă.

O modalitate de implicare a părinților în activitățile grădiniței, ușor de realizat, o reprezintă activitățile outdoor, văzute ca o „*combinație de activități în aer liber, de educație de mediu și de dezvoltare socială și personală*”, activități la care se dorește și participarea părinților. Unii părinți au mai mult timp să se implice, alții mai puțin. Este ideal un mediu școlar care să întâmpine deschis părinții și să le dea informațiile necesare. Toți părinții au nevoie de sfaturi și de sprijin.

„*Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.*” (C. Mihăescu)

Activitățile outdoor „*vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar*”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Exemple de activități outdoor:

- A. SĂ DUCEM BALONUL - se vor forma două sau mai multe echipe. Fiecare echipă se va așeza în cerc. Li se vor da câte un ghem de sfoară foarte lung. Participanții îl vor arunca de la unul la altul. Odată formată rețeaua, se va așeza un balon în centru pe care aceștia trebuie să-l ducă pe o anumită distanță (ex.: 10 m). Se vor organiza trei runde și evident, va fi o echipă câștigătoare. Alternativ se poate organiza cu o farfurie și un ou, taskul fiind același.
- Obiective: lucru în echipă, competiție, sincronizare, consolidare relații între oameni, dinamism.

- B. **PERFECT TEAM**- este un joc provocator în care trebuie să se caute soluții. Se vor face două echipe. Singura soluție este aceea în care ei vor funcționa ca o echipă. Toți participanții vor fi legați la ochi și se vor ține de mână. Vor avea de parcurs împreună traseu foarte complicat. Lungimea traseului va fi de aproximativ 100 m pentru o echipă de 10-12 persoane. Este un joc care are și o soluție.
Obiective: creșterea încrederii, sincronizare, identificare potențiali lideri, orientarea către soluții, orientare către distribuirea sarcinilor, consolidare relații între oameni, spirit de echipă, lucrul în echipă.
- C. **DETECTIVII NATURII** - este o activitate dinamică în care învățarea prin descoperire este la ea acasă. Sunt necesare lupe pentru cercetare și multă voie bună.
Copiii vor ieși în curtea grădiniței înarmați cu lupe și vor avea la îndemână un panou (carton) pe care vor nota observațiile. Vor observa cu lupele insecte, solul, plante.
- D. **PĂSĂRILE FURIOASE** - este un joc foarte distractiv, care implică domeniul estetic (desen) și domeniul psiho-motric. Copiii primesc cretă colorată cu care vor desena pe asfalt diferite fețe, fie la cererea educatoarei, fie vor reproduce emoția, starea de spirit pe care o trăiesc în acel moment. Pot de asemenea să deseneze fața pe care au avut-o când au fost supărați. Vor umple apoi baloane cu apă și vor arunca la țintă pentru a spăla supărarea sau orice altă emoție. Vor arunca baloane cu apă până vor spăla de tot desenele.
- E. **CULORI AMESTECATE** - o activitate este cu atât mai interesantă cu cât se bazează pe acțiuni care de regulă sunt interzise copiilor de către părinți. Acasă nu li se prea permite să se joace cu acuarele și cu apă. La grădiniță rar li se permite să amestece la întâmplare acuarelele. De aceea o activitate outdoor în care li se permit aceste lucruri nu poate fi decât benefică. Copiii primesc foi de carton pe care vor picta cu acuarele linii în duct continuu curbe sau frânțe cu cât mai multe culori. Foile vor fi așezate pe asfalt, iar copiii vor ținti foile cu baloane cu apă astfel încât culorile să fuzioneze între ele. Foile se lasă la uscat, iar copiii vor căuta să identifice forme în amestecul de culori. Se poate realiza și cu carioci, dar trebuie să fie de foarte bună calitate, de preferat speciale.
- F. **LA TINTA!** - În curtea grădiniței, pe o bancă se construiesc piramide din pahare de unică folosință pe care sunt scrise diferite cifre. Cu diferite obiecte: mingi de tenis, săgeți cu ventuze, bile de popice, copiii trebuie să doboare paharele. Pe un panou, fiecare copil va nota cu diferite simboluri punctele doborâte. La final punctele vor fi centralizate și se va desemna echipa câștigătoare.
- G. **NUMERE ÎN NATURA** - În curtea grădiniței vor fi ascunse pentru fiecare echipă câte 10 mere (ouă, pere etc.) pe care vor fi scrise cifrele de la 1 la 10. Copiii vor trebui să găsească fructele (elementele ascunse) și să formeze șirul numeric. Echipa care reușește să rezolve sarcina cel mai repede va fi desemnată câștigătoare.
- H. **MICII GRĂDINARI** - este o activitate outdoor de educație ecologică în care copiii contribuie direct la îmbunătățirea calității aerului, la înfrumusețarea spațiului verde al grădiniței conștientizând, astfel importanța acestuia pentru viața pe Pământ. Muncile pe care le vor

executa copiii trebuie să fie adaptate la nivelul lor de dezvoltare psiho-fizică și trebuie să fie precedate de un serios instructaj de protecția muncii. Scopul acestui gen de activități este de a-i responsabiliza pe copii față de calitatea mediului, de a prețui munca și de a conștientiza valoarea muncii.

- I. SĂ NE SALVĂM ÎMPREUNĂ - jucătorii alcătuiesc un grup de călători prin junglă, capturat de canibali. Toți călătorii, stând în picioare și lipiți strâns unul de altul, au fost legați cu o funie ca să nu scape. Totuși, nu sunt paznici, iar dacă grupul reușește să se deplaseze pachet, până în alt loc, va găsi acolo ajutor și călătorii vor scăpa din cazanul canibalilor.
- Obiective: sincronizare, lucrul în echipă, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, apropiere fizică, consolidarea relațiilor dintre participanți, competiție, distracție.

Bibliografie:

1. Popescu, F., 2014, *Activitățile de tip outdoor- modalități de integrare în curriculum preșcolar* R.Î.P. nr.1-2/2014, p. 27-29;
2. Stamenovski, C., 2014, *Educația outdoor în grădiniță*, R.Î.P. nr.3-4, p. 32;
3. Șerban, G., 2014, *Un tip de educație nonformală: outdoor education- resurse teoretice pentru predare- învățare în activitățile outdoor*, R.Î.P nr. 1-2, p. 21-26;
4. ***, 2014-2015, *Scrisoare metodică pentru învățământul preșcolar*.

POVOCĂRILE MODERNE ALE EDUCAȚIEI NONFORMALE

Prof. Cosmina Monoșes

Liceul Teoretic „Petru Maior”-Gherla

Abstract: This article explores the frame of reference of non-formal education, highlighting certain aspects of its development to establish accurate representations on it, to realize the importance of approaching non-formal education in the context of development and modernization of contemporary society.

Educația nonformală cuprinde totalitatea acțiunilor organizate în mod sistematic, dar în afara sistemului formal al educației. Această formă de educație este considerată complementară educației formale, sub raportul finalităților conținutului și a modalităților concrete de realizare.

Termenul de „nonformal” își are originea în latinescul „*nonformalis*”, preluat cu sensul „*in afara unor forme special/oficial organizate pentru un anume gen de activitate*”. Așadar, „Nonformal” desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată, dar întotdeauna cu efecte normativ-educative.

J. Kleis a definit educația nonformală drept „*orice activitate educațională intenționată și sistematică desfășurată de obicei în afara școlii tradiționale, al cărei conținut este adaptat nevoilor individului și situațiilor speciale, în scopul maximalizării învățării și cunoașterii și al minimalizării problemelor cu care se confruntă acesta în sistemul formal (înserarea notării în catalog, disciplina impusă, efectuarea temelor)*”.

Potrivit acestuia, avantajele și caracteristicile educației nonformale sunt multiple:

- centrată pe beneficiar și pe nevoi reale de învățare/formare, facilitând totodată și identificarea acestora;
- adaptată comunității, grupului și/sau individului, pentru că presupune o învățare în ritm propriu;
- are obiective clare de învățare și necesită un management eficient al resurselor;
- presupune un proces de învățare, proces care poate fi încadrat într-un curriculum, conduce la obținerea de rezultate într-o perioadă determinată de timp (de cele mai multe ori mai scurtă decât în cazul educației formale), conținuturile putând fi ușor înnoite sau îmbunătățite;
- cadrul de învățare poate fi extins, iar timpul și spațiul diversificate și flexibilizate;
- metodele de învățare sunt active, interactive și diversificate;
- prin adoptarea educației nonformale, beneficiarii vor acumula noi cunoștințe, abilități și atitudini;
- indivizii/grupurile care o practica se dezvoltă în primul rând din punct de vedere personal;

- permite valorificarea experienței anterioare și învățare prin experiență;
- competențele dobândite pot fi recunoscute;
- beneficiarii au ocazia să reflecteze asupra celor învățate;
- aduce o schimbare în bine la nivelul participantului și al comunității.

Majoritatea studiilor moderne de psihopedagogie consideră că educația nonformală are multe avantaje, atât pentru cei care o practica, cât și pentru cei care beneficiază de obiectivele de învățare ale fiecărei metode în parte.

Educația nonformală este realizată de toți cei care reușesc să identifice nevoile unui grup țintă și să realizeze niște activități prin care să atingă aceste nevoi. Totodată, aceasta urmărește ca, prin participarea la aceste activități, beneficiarii să-și dezvolte anumite atitudini, aptitudini și cunoștințe pe care să le folosească atât în viața personală cât și în cea profesională.

Lista instituțiilor care pot realiza activități în context nonformal este lungă și diversificată:

- organizații neguvernamentale (indiferent de profil);
- organizații guvernamentale;
- unități și instituții de învățământ preuniversitar și superior;
- centre de educație și formare profesională;
- angajatori (firme etc.);
- centre de îngrijire și protecție a copilului;
- palate și cluburi ale elevilor;
- instituții precum: muzee, teatre, centre culturale, biblioteci, cinematografe, case de cultură;
- asociații profesionale, sindicate;
- biserica etc.

Activitățile de educație nonformală sunt întreprinse și coordonate de persoane-resursă cu diferite roluri: formator, facilitator, consilier, animator, oameni care inițiază proiecte proprii sau în parteneriat cu instituțiile și organizațiile de mai sus.

Inițiative care se bazează pe educația nonformală pot fi întreprinse și de către grupurile informale. De exemplu, în România, cei mai importanți furnizori de programe și proiecte de educație nonformală sunt organizațiile neguvernamentale, care prin scopul lor și activitățile organizate reușesc să reunească cel mai mare număr de persoane care împărtășesc pasiunea pentru acest tip de educație. Urmându-le exemplul, din ce în ce mai multe școli și organizații, care provin din medii diferite, încep să apeleze la acest tip de învățare. Beneficiarii acestor activități (cei pentru care se realizează proiectele), pot fi oameni de toate vârstele și din toate categoriile socio-

profesionale, care vor să se dezvolte din punct de vedere personal, să-și dezvolte anumite competențe, atitudini și aptitudini într-un mod plăcut și în afara matricei educației formale. Ei pot avea diferite statuturi sociale (elevi, studenți, voluntari, angajați etc.) și pot participa la activități nonformale în cadrul a diferite proiecte desfășurate de instituția în care activează (ONG, universitate, școală, grădiniță etc.), cat și în timpul liber.

Educația nonformală se deosebește de cea formală prin:

- varietate și flexibilitate, fiind opțională și facultativă;
- diferențierea conținutului, a metodelor și instrumentelor de lucru în funcție de interesele și capacitățile participanților;
- valorificarea întregii experiențe de învățare a participanților.

Aceste tipuri de activități pot fi realizate în diverse medii socio-culturale, ca mijloace de divertisment, petrecere a timpului în mod constructiv sau de odihnă activă și sunt destinate tuturor categoriilor de vârstă, atât copiilor (pedagogie), cât și adulților (andragogie).

Utilizarea educației nonformale se centrează pe procesul de învățare nu pe cel de predare, solicitând în mod diferențiat participării.

Educația nonformală dispune de un curriculum la alegere, flexibil și variat propunându-le participanților activități diverse și atractive, în funcție de interesele acestora, de aptitudinile speciale și de aspirațiile lor, contribuie la lărgirea și îmbogățirea culturii generale și de specialitate a participanților, oferind activități de completare a studiilor. Totodată, asigură o rapidă actualizare a informațiilor din diferite domenii, fiind interesată să mențină interesul publicului larg, oferind alternative flexibile tuturor categoriilor de vârstă și pregătirii profesionale, punând accentul pe aplicabilitatea imediată a cunoștințelor și nu memorarea lor.

De asemenea, educația nonformală antrenează noile tehnologii comunicaționale, ținând cont de progresul societății, răspunde cerințelor și necesităților educației permanente.

Viziunea europeană asupra învățământului nonformal este în dezvoltare permanentă.

Interesul instituțiilor europene pe tema educației are fundamente sociologice și economice, dar și din anumite valori ale Europei moderne.

Documentele de referință, rapoarte de la întâlniri, seturile de recomandări ale unor departamente importante ale Consiliului Europei, implică deseori concepte precum:

- economia modernă bazată pe cunoaștere (Knowledge-Based Economy);
- societatea modernă multiculturală (Multicultural Society);
- promovarea egalității și tendința spre integrarea socială a tuturor părților societății – incluziunea socială (Social Equality and Social Inclusion);
- educație care constă în învățarea pe tot parcursul vieții (Lifelong Learning Process).

Această înnoire a discursului dezvăluie faptul că Europa se confruntă cu provocările epocii moderne, care constau în schimbarea conceptului economic, dar și în schimbarea componenței societății, care acum este multietnică în multe țări europene.

O consecință inevitabilă a acestor schimbări, este schimbarea conceptului de educație, care se transformă într-unul modern ce presupune „învățarea pe tot parcursul vieții”. Europa își exprimă convingerea că educația formală nu mai este capabilă să dea răspunsuri la aceste provocări, folosind exclusiv forțele și valorile proprii, ci are nevoie de „o fortificare în sensul practicării educației nonformale” (Raportul Comitetului de Cultură și Educație din cadrul Consiliului Europei, anul 1999).

Așadar, conceptul modern de educație privește educația ca „Lifelong Process”, adică un proces de învățare care se desfășoară pe tot parcursul vieții, spre deosebire de conceptul tradițional, în cadrul căruia educația se dobândește în cea mai mare parte în timpul școlarizării formale.

În societatea modernă, sunt necesare abilități noi, cunoștințe suplimentare, un proces simultan de promovare a valorilor, precum egalitatea socială, accesul la educație pentru toți și participarea activă la viața democratică.

Acest context asigură spațiul pentru apariția educației nonformale și informale: „*Educația formală și nonformală sunt complementare. Ele coexistă. Elementele uneia se pot regăsi în cealaltă*” (raportul Grupului de lucru pentru Educația nonformală, din cadrul Consiliului Europei, anul 2001).

Complementaritatea – cuvântul-cheie care marchează poziția europeană dominantă privind relația dintre educația nonformală (mai departe în text ENF) și formală (mai departe în text EF)- arată cât de multă importanță se acordă astăzi educației nonformale.

Aceasta este considerată în Europa ca fiind parte necesară a conceptului modern de educație, ca o completare esențială și de neînlocuit a educației formale.

Direcția pentru Tineret și Sport din cadrul Consiliului Europei arată importanța ENF prin câteva aspecte:

- În cadrul conceptului modern de educație (învățarea pe tot parcursul vieții), ENF este o completare importantă a educației formale.

- Urmărind principiul șanselor egale, ENF are un rol important în oferirea cunoștințelor suplimentare pentru minoritățile dezavantajate care nu au posibilitatea să urmeze școlarizarea formală. ENF se consideră aici a fi un fel de „a doua șansă la educație” (second chance school).

- ENF modifică și completează cunoștințele care sunt dobândite în cadrul sistemului de școlarizare formală luând în considerare atât componența multiculturală a societății, specificul țărilor aflate în tranziție, cerințele pieței, cât și necesitatea de dobândire a abilităților practice de viață pentru a face față provocărilor în contextul social mai amplu.

Odată cu observarea importanței educației nonformale, în Europa continuă să crească interesul pentru problema recunoașterii ENF, mai precis, crește tendința spre un anumit grad de formalizare și acreditare a acestei căi complementare de dobândire a cunoștințelor.

Principalul motiv al acestei tendințe de recunoaștere a ENF constă în necesitatea de a se asigura și îmbunătăți calitatea cunoștințelor dobândite pe această cale, iar mai apoi în posibilitatea de a compara diferite tipuri de ENF, în diferite țări, dar și în diferite domenii de aplicare a acestui tip de educație.

În acest sens, preocuparea de bază a Grupului de lucru pentru Educația nonformală din cadrul Consiliului Europei este formarea standardelor și a criteriilor clare de calitate a ENF și aceasta la nivel european – precizarea listei de cunoștințe, abilități, competența trainerului (instructorului) în cadrul ENF, a criteriilor de evaluare a calității procesului de educație efectiv, adică a cunoștințelor care se dobândesc pe această cale.

Cartea albă este (White Paper On Youth, 2002) documentul-cheie al Comisiei Europene care analizează importanța ENF pentru tineretul din Europa și crearea politicilor pentru tineret, subliniază importanța ENF și evidențiază o dilemă foarte importantă: cum să se facă legătura dintre necesitatea unui anumit grad de formalizare a cunoștințelor, care sunt oferite și obținute prin ENF, și caracterul nonformal al ENF în sine, care este caracterizat printr-o anumită spontaneitate. Această dilemă este foarte des tema dezbaterilor care au loc în cadrul instituțiilor europene importante.

Dacă pentru educația nonformală sunt stabilite criterii de calitate clare și cuprinzătoare care o acreditează, o recunoaște ca parte importantă a educației moderne, există pericolul ca aceasta să devină atât de asemănătoare cu cea formală, încât să-și piardă specificul ei și, în mod paradoxal, să-și piardă valoarea.

Prin urmare, există propuneri ca această dilemă să se rezolve prin încorporarea anumitor elemente ale ENF în sistemul EF și prin aceasta să se completeze și să se consolideze EF.

Acest lucru poate fi observat și în România, prin reforma educației formale, care, printre altele, presupune utilizarea unor experiențe și practici bune, care au pornit din sectorul ENF, cum sunt: introducerea noilor abordări în transmiterea cunoștințelor, crearea corpurilor participative de învățare, evidențierea ideii de învățare autoreglatorie.

Documentele europene importante privind ENF, reflectă încercarea de transformare a importanței modului nonformal de educație în formularea mai concretă și mai constructivă a anumitor seturi de recomandări pentru guvernele țărilor membre ale Uniunii Europene.

În documentele miniștrilor europeni de tineret, ale Comitetului European pentru Tineret și ale Comisiei Europene se accentuează importanța recunoașterii statutului ENF în țările membre ale Uniunii Europene.

În unele părți, accentul este pus mai mult pe promovarea valorilor (promovarea șanselor egale pentru toți, a societății civile și a drepturilor omului), iar în alte părți pe importanța stabilirii calității ENF la nivel european.

Când este vorba de tineret, Comisia Europeană în programele sale destinate acestui grup-tintă (YOUTH Program) își stabilește scopul ca prin ENF să se aibă în vedere necesitățile tinerilor, dar și ale celor care lucrează cu ei, să li se acorde informațiile necesare, anumite traininguri, cunoștințe și abilități dobândite prin educația nonformală.

Există și inițiative ca tinerii din întreaga Europa să stabilească legături între ei și să devină mai puternici. Sunt cunoscute trei acțiuni în acest sens – Youth Exchanges, European Voluntary Service și Youth Initiatives.

Comitetul Miniștrilor din cadrul Consiliului Europei a dat și anumite recomandări concrete țărilor membre în legătură cu promovarea și acreditarea ENF. Câteva dintre aceste recomandări sunt:

1. Având în vedere că ENF este astăzi o parte din procesul fundamental de promovare al învățării pe tot parcursul vieții (Lifelong Learning Process), se recomandă dezvoltarea unor standarde eficiente de recunoaștere a ENF ca fiind partea esențială a educației generale – înainte de toate, se referă la calitatea însăși a procesului educativ în cadrul ENF.

2. Se pune accent pe importanța încurajării progresului ENF, oferind informații și exemple de bună practică, metode și realizări în educație ca și formarea listei de abilități, experiențe și cunoștințe (ca rezultat al învățării) asimilate prin ENF.

3. Se recomandă promovarea șanselor egale pentru toți tinerii, cu referire specială la grupurile sociale dezavantajate, prin crearea de condiții egale de educație prin ENF, cu scopul ca acești oameni tineri să dezvolte complet potențialul pe care îl au și să se micșoreze diferențele sociale și discriminarea socială.

4. Se recomandă încurajarea oamenilor tineri pentru a contribui la promovarea unor valori precum cetățenia activă, drepturile omului, toleranță, dreptate socială, dialogul între generații, pace și înțelegere interculturală.

5. Prin activitățile ENF, tinerii trebuie să fie încurajați să participe mai activ în viața socială, mai ales în țările care sunt în tranziție.

6. Promovarea dialogului dintre participanți, implicați în ENF și EF și în-curajarea unei înțelegeri mai bune a diferitelor abordări în educație, în diferite țări europene.

7. Asigurarea tuturor resurselor (atât celor umane, cât și celor financiare) de care este nevoie ca ENF să devină un element important al politicii naționale de tineret.

Educația nonformală se desfășoară în afara instituțiilor școlare, adică în spații alate în relație de parteneriat cu școala. Acest tip de educație se referă la acele întruniri organizate în mod sistematic în afara sistemului formal pentru a răspunde unei mari varietăți de cerințe de învățare. Profesorului ce adoptă o variantă nonformală i se solicită mai multă flexibilitate și entuziasm, adaptabilitate în adoptarea stilurilor de conducere a activității, în funcție de nevoile și cerințele elevului.

Conținutul și obiectivele sunt prevăzute în documente special elaborate care prezintă o mare flexibilitate și sunt diferite după vârstă, sex, categorii socio-profesionale, interesul elevilor, aptitudinile lor.

Activitățile nonformale se desfășoară într-un cadru relaxat, calm și plăcut, de asemenea, profesorul ce practică sau alege o astfel de activitate trebuie să dispună de mijloace reprezentative, care să atragă subiecții. Evaluarea unei activități nonformale este opțională.

Educația nonformală încurajează următoarele principii pedagogice:

- e centrată pe cel ce învață, pe procesul de învățare, nu pe cel de predare;
- subiecții sunt solicitați diferit;
- curriculum e la alegere, flexibil și variat;
- activitățile sunt diferite și atractive (după interese, aptitudini, aspirații).

ENF în viziunea europeană este partea complementară și de neînlocuit din cadrul întregului proces educațional din țările europene.

Competențele și atitudinile dezvoltate elevilor în cadrul învățării nonformale includ: competențe interpersonale, capacitatea de lucru în echipă, încrederea în sine, disciplina, responsabilitatea, capacități de planificare, coordonare și organizare/competențe de gestionare a proiectelor, capacitatea de a rezolva probleme practice etc.

Întrucât aceste competențe au relevanță crescută în dezvoltarea personală a individului, contribuind deopotrivă la participarea activă în societate și pe piața muncii, acestea sunt complementare celor achiziționate prin educația formală. Metodele utilizate sunt foarte diferite de pedagogia utilizată în educația formală. În cazul educației nonformale accentul este pus pe învățarea prin acțiune, învățarea de la egali și activitatea de voluntariat.

Competențele și atitudinile dezvoltate elevilor în cadrul învățării nonformale includ: competențe interpersonale, capacitatea de lucru în echipă, încrederea în sine, disciplina, responsabilitatea, capacități de planificare, coordonare și organizare/competențe de gestionare a proiectelor, capacitatea de a rezolva probleme practice etc.

Întrucât aceste competențe au relevanță crescută în dezvoltarea personală a individului, contribuind deopotrivă la participarea activă în societate și pe piața muncii, acestea sunt complementare celor achiziționate prin educația formală. Metodele utilizate sunt foarte diferite de pedagogia utilizată în educația formală, deoarece accentul este pus pe învățarea prin acțiune, învățarea de la egali și activitatea de voluntariat.

Așadar, ENF este recunoscută ca o forță a societății moderne, ca un răspuns de calitate la diferitele necesități ale omului modern,.

Bibliografie:

1. Council of Europe – Committee of Ministers – Recommendation of the Committee of Ministers to member states on promotion and recognition of Non-Formal education/learning of young people, on 30 April 2003
2. Council of Europe, Directorate of Youth and Sport: Study on the links between formal and non-formal education. Strasbourg, March 2003.
3. European Commission, Directorate – General for Education and Culture: Common European principles for validation of Non-Formal and Informal Learning, 8 May 2003.
4. European Steering Committee for Youth (CDEJ), 30th meeting. Strasbourg, 18 and 20 February 2003.
5. Hotărârea Guvernului R.M. nr. 193 din 24.03.2017 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la formarea continuă a adulților.
6. Report of Committee on Culture and Education: Non Formal Education, 15 December 1999.
7. Report of working group on Non-Formal Education: The present debate on recognition and quality standards at European level, 2001

Educația outdoor- de la teorie la activități practice

DETECTIVII NATURII

p.i.p. Crișu Mihaela
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Ploiești

Scopul activității „Detectivii naturii” a vizat descoperirea relațiilor dintre fenomenele mediului înconjurător, responsabilitatea față de natură și cunoașterea de sine prin identificarea cu elemente naturale, identificarea caracteristicilor și habitatelor animalelor (folosind și coordonate geografice), formularea de întrebări folosind gândirea critică pentru clasificarea animalelor. Activitatea a avut ca pornire proiectul internațional Spring Alive, menit să stârnească interesul copiilor față de natură și conservarea păsărilor migratoare, și de asemenea să-i încurajeze să acționeze în sprijinul păsărilor și a altor animale sălbatice, precum și să participe la evenimente organizate de partenerii BirdLife. Este un proiect ce reunește copii, profesori și familiile lor în demersul înregistrării primelor lor observații ale acestor cinci specii de păsări migratoare, ușor de recunoscut: rândunica, barza albă, cucul, drepneaua neagră și prigoria. Spring Alive a început în anul 2006 ca un proiect european, care s-a răspândit curând în Asia Centrală. În 2010, Spring Alive a fost extins și în Africa, unde începând cu luna septembrie copiii urmăresc întoarcerea aceluiași cinci specii din locurile lor de reproducere din Europa și Asia.

Elevii clasei a IV-a C au participat cu interes la activitatea desfășurată în cadrul acestui proiect, lecția realizându-se în mai multe etape:

1. Vizionare filme documentare:
 - Legenda rândunicii;
 - Film- 50 de curiozități despre cuc;
 - Film- 50 de curiozități despre barză;
2. Audiție și interpretare cântec: „Cucule, pasăre sură!”
3. Expoziție lucrări realizate de elevi, având ca temă „Rândunica”;
4. Vizita la Muzeul Județean de Științele Naturii Prahova.

Obiectivele de învățare (cunoștințe, abilități, atitudini/valori) au fost:

- (C) Dezvoltă și adresează întrebări deschise
- (C) Identifică animale și păsări din zone geografice diferite
- (C) Recunoaște/clasifică speciile
- (A) Manifestă apreciere față de natură
- (A) Comunicare pozitivă cu colegii
- (V) Sunt curioși în raport cu conținutul activității

Activitatea a avut loc în clasă și sub formă de excursie tematică la Muzeul Județean de Științele Naturii Prahova. Mai întâi s-a desfășurat o pregătire pentru excursie (prezentarea proiectului internațional spring Alive), s-au obținut aprobările și s-au completat documentele necesare, s-a prezentat obiectivul de vizitat, s-a stabilit conținutul portofoliului fiecărui elev (desen, fișă de observare). Toți elevii au avut de completat o fișă de înscriere și acordul părinților, conform OMENCȘ nr. 3637/12.04.2016 privind organizarea taberelor, excursiilor, expedițiilor și a altor activități de timp liber.

Pentru procesarea învățării au fost vizate răspunsurile la următoarele întrebări:

- Ce sentimente ați experimentat pe timpul activității?
- Ce ați descoperit că știati deja?
- Ce ați învățat nou?
- Care a fost obiectivul vizitat?
- Ce ați învățat din această vizită de studiu?

Activitatea nonformală propusă i-a ajutat pe copii să:

- formuleze întrebări și să-și dezvolte vocabularul;
- identifice animale/păsări și să clasifice speciile în funcție de zona geografică;
- exerseze încurajarea, aprecierea față de colegi și lucrul în echipă;

Activitatea integrată aferentă educației outdoor s-a finalizat prin discuții comune cu întreaga clasă. Elevii au identificat căi practice prin care pot contribui la menținerea unei vieți sănătoase a plantelor și animalelor din mediul apropiat.

Bibliografie:

1. <https://ghiduri.educared.ro/educa%C8%9Bie-outdoor>
2. <https://www.youtube.com/watch?v=kfPp4WnqpGY>
3. https://www.youtube.com/watch?v=HpltWNU_Hbk
4. <https://www.sor.ro/proiect/spring-alive/>

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR OUTDOOR ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR DOCIU DANIELA ALINA

GRĂDINIȚA CU P.P. NR.4 ALEXANDRIA

Mediul de învățare în aer liber reprezintă nu o alternativă a învățării din grădiniță, ci o aprofundare, o personalizare a procesului educativ; acest mediu, organizat corespunzător, devine o sursă de cunoaștere, un spațiu stimulativ, confortabil, creativ, original, favorabil pentru dezvoltarea cognitivă și socio-emoțională a copilului.

Învățarea nu înseamnă doar dobândirea de cunoștințe și abilități, ci formarea unor capacități și disponibilități de a fi eficient și productiv în diverse situații de viață. Experiența actuală ne demonstrează că există un decalaj între educație și viață, între ceea ce societatea solicită și educația oferă.

Organizarea procesului instructiv-educativ într-un cadru bine structurat, săli de grupă, laboratoare și folosirea spațiilor din jurul grădinițelor ca spații exclusive de joc și relaxare, nu este suficientă pentru formarea unei personalități armonioase, capabile să se descurce în societatea tot mai dinamică în care trăim. Altfel spus, este nevoie de mai mult decât de o sală de grupă și un educator.

Educația în aer liber este considerată a fi mult mai motivantă, stimulativă și cu un impact puternic asupra procesului de învățare.

Educația în aer liber (*Outdoor Education*) este o formă organizată de învățământ care se desfășoară în aer liber și pregătește copilul pentru viața în aer liber, bazându-se pe filozofia, teoria și practica educației experiențiale și a educației ecologice.

Față de sistemul tradițional de instrucție și educație, educația în aer liber prezintă anumite avantaje:

- mobilizează exemplar resursele corporale și mintale, copiii sunt mult mai sensibili când se află în mijlocul naturii;
- produce efecte educative mai puternice și mai durabile privind dobândirea capacității de stăpânire a unor situații complexe, de inovare, de conducere, de spirit de echipă și de comunicare.

Atunci când este planificată o *activitate outdoor* este necesară realizarea unor conexiuni cu „domeniul” pe care dorim „să-l scoatem în aer liber”.

Activitățile de educație outdoor se desfășoară în natură, în mediu natural și finalitatea acestora o reprezintă schimbările vizibile produse la nivelul comportamentului copiilor. Din acest motiv, *educația outdoor are un caracter nonformal*.

Educația outdoor se adresează tuturor celor trei nivele de învățare

- nivelul acumulărilor de cunoștințe (Cognitiv);
- nivelul deprinderilor fizice (Motric);
- nivelul individualizării unor trăsături de comportament (Afectiv).

În funcție de activitățile alese, obiectivele programului de educație outdoor pot face parte din oricare aceste trei categorii. Astfel, copiii pot învăța mai multe lucruri despre mediul înconjurător în care își desfășoară activitatea, relațiile dintre componentele acestuia și cum pot să-și aducă aportul la protejarea lui; învață despre propria persoană, propriile limite și cum pot fi acestea depășite; comunică și colaborează eficient în cadrul unui grup.

Scopul urmărit în activitățile outdoor este de a dezvolta personalitatea fiecărui participant.

În cele ce urmează voi oferi o serie de exemple practice referitoare la modul de integrare a educației outdoor în activitățile din cadrul grădiniței.

Domeniul limbă și comunicare

- Am început o poveste alegând din natură o floare, un copac, o pasăre, un animal și am încurajat copiii să continue povestea.
- În cadrul plimbărilor în natură au descoperit cu ce literă încep diverse obiecte pe care le-au întâlnit.
- „Ce ne povestește...” (copacul, iarba, floarea...)

- Copiii așezați lângă copac ascultă în liniște sunetele din natură: „Ce sunet ați auzit? De undevin?”, „Dacă copacul ar putea vorbi, ce poveste ar spune?”

Toate aceste activități contribuie la dezvoltarea imaginației, creativității, exprimării literare și artistice.

Domeniul științe oferă oportunități diversificate:

- Pentru o învățare interactivă, scoși în curtea grădiniței, copiii au format diverse figuri geometrice;
- Întreaga grupă a adunat o grămadă de pietre. Am ales o piatră, iar fiecare copil a comparat piatra aleasă de el cu piatra mea (mai mică, mai mare, mai rotundă, mai tare, etc.);
- Copiii au adunat frunze, care au fost sortate după mărime, culoare, formă;
- Drumețiile în pădure, construirea de căsuțe pentru păsările, acțiunile de ecologizare a râului Moldovița, plantarea și îngrijirea florilor au contribuit la dobândirea de cunoștințe cu privire la mediul înconjurător, la poluare și consecințele acesteia.

În scopul trezirii interesului copiilor pentru cunoașterea mediului înconjurător, am organizat o activitate cu tema: „Pădurea, prietena mea”, aceasta desfășurându-se în pădurea de pe muntele Runc. Deplasarea s-a făcut pe jos, cu cântec și voie bună. Activitatea s-a desfășurat în varianta interdisciplinară și a fost realizată prin intermediul unui joc didactic interactiv. Prin experimentare, prin observare la fața locului, copiii au fost mult mai motivați să învețe, au găsit cu ușurință răspunsuri la întrebările lor.

Domeniul estetic-creativ oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități, obiectele din materiale refolosibile capătă valoare artistică. Am vizitat „Monumentul Eroilor” din centrul localității și i-am încurajat să-și exprime părerea față de acesta. Prin acest gen de activități își dezvoltă vorbirea, exprimarea, creativitatea, gândirea analitică și critică.

Creioanele colorate ale naturii: copiii au adunat frunze, pământ, crenguțe. Apoi au fost puși să le fricționeze pe hârtie pentru a determina ce culoare are „creionul” lor natural.

În cadrul Educației muzicale am organizat concursuri muzicale în aer liber și am participat împreună cu copiii la diferite spectacole. Aceștia au realizat, în aer liber, diverse instrumente muzicale din materiale refolosibile, pe care le-au folosit pe parcursul activităților.

Domeniul psiho-motric se pliază cel mai bine pe acest concept de educație outdoor. Această arie disciplinară contribuie la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios.

Există multe beneficii pentru activitățile în aer liber. Afară, copiii se pot juca în mod energic, pot folosi vocile puternice și se eliberează excesul de energie. Pot experimenta mediul natural și se pot consolida abilități fizice, angajându-se în preocupări sociale, cognitive și creative.

Copiii care se joacă în aer liber demonstrează o dezvoltare fizică și psihică armonioasă, imaginație și abilități verbale și sociale dezvoltate, față de copiii care se joacă în interior. Expunerea la soare este necesară pentru producerea vitaminei D în organism.

Domeniul om și societate

Regulile de comportare corectă față de natură trebuie respectate de toți. Totul pornește de la deprinderi simple. Hârtiile, ambalajele alimentelor, sticlele și alte deșeuri nu se aruncă la întâmplare. Spațiile verzi cu flori trebuie curățate și prin grija micilor ecologiști ai grădiniței. În acest sens am organizat acțiuni de ecologizare periodice.

Împreună cu copiii am realizat un calendar al evenimentelor religioase. Am oferit informații despre simbolurile religioase și am efectuat vizite la biserică.

În concluzie, natura, peisajul, locurile natale impresionează copilul încă din primii ani ai vieții. Coloritul, forma, mișcarea, ritmul provoacă copiilor stări de bucurie care, treptat, se statornicesc,

alcătuind și îmbogățind conținutul afectiv al copilului. În natură, copiii se manifestă deosebit, sunt mai activi, cu o permanentă bună dispoziție. Aici se identifică cu mediul și comunicarea devine naturală și spontană.

Acest mod de învățare caracteristic educației outdoor, se numește experiențial „Înveți cu creierul, mâinile și inima!”

Bibliografie selectivă:

1. Berman, M. G., Jonides, J., & Kaplan, S. (2008) *Beneficiile cognitive interacționează cu natura, Psychological Science, 19(12), 1207-1212.*
2. Lucaciu, Gh., (2004) *Activități recreative, note de curs, Facultatea de Educație Fizică și Sport Oradea*
3. Salade, D.,(1998) *Dimensiuni ale educației, Editura Didactică și Pedagogică RA, București*
4. Sbenghe, T., (2002) *Kinesiologie, Știința mișcării, Editura Medicală, București*

CARACTERISTICILE EDUCAȚIEI OUTDOOR

Prof. Laurențiu Daniel Popovici

Școala Gimnazială "Gheorghe Tătărescu" Târgu Jiu

„Există mai mult în tine decât crezi!”, era motto-ul după care se ghida Kurt Hahn, fondatorul primei școli de Educație Experiențială Outdoor – ***Outward Bound*** – în 1941. În opinia lui, societatea modernă suferea de câteva „boli”, acestea apărând ca revers negativ al evoluției tehnologiei: declinul condiției fizice, al spiritului de antreprenoriat, al imaginației, creativității și abilităților practice, al autodisciplinării și al compasiunii interumane. Modelul educațional din școala lui Hahn putea fi sintetizat în următorul citat: „Consider că principala sarcina a educației este să asigure supraviețuirea următoarelor calități: o curiozitate inovatoare, o voință invincibilă, tenacitate în atingerea țelului, lepădare de sine și deasupra tuturor: compasiune!”.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura - protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului iar educația outdoor poate fi privită ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare - un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei patru pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între copii, bazată pe sprijin reciproc;

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți - astfel educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină motivați;

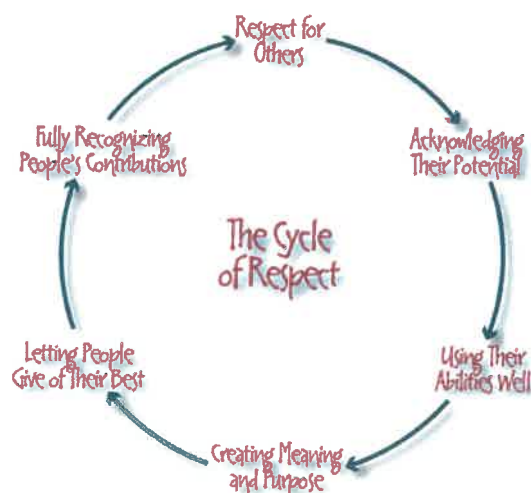
Educația outdoor duce la dezvoltarea personală atât a celor care o aplică dar și a copiilor;

Educația outdoor contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă - conexiunea între copii-copii, copii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă;

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale și mentale care asigură bunăstarea societății.

Un aspect important al educației outdoor este acela că răspunde atât nevoilor de bază ale individului, cât și celor care îl particularizează în grupul din care face parte:

Nevoia de a fi respectat – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini, responsabilități pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un copil poate primi sarcina de a curăța pomii, un altul sarcina de a uda florile, important este însă, ca prin comunicarea cu copilul, profesorul să-i transmită acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului).

Nevoia de a fi active – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, aduce numeroase beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul fiind activitatea fundamentală a copilului este important ca toți copiii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră că mediul din interiorul grupei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să se relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Nevoia de a se simți în siguranță – interiorul clasei este mult mai sigur pentru copii, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ. Educatorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de

management al riscului, întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să nege utilitatea utilizării educației outdoor.

Bibliografie:

1. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare, Editura Trend, Pitești.
2. Catalano, H. (2014), The Implications of the Elements of Outdoor Education in the Preparatory Class, International Journal of Education and Research (IJER), pp. 545-550.
3. Cucos, C. (2012), Este importantă educația de dincolo de ușa clasei?, www.doxologia.ro, accesat în februarie 2024
4. Gilbertson, K., Bates, T., McLaughlin, T., Ewert, A. (2006), Outdoor Education: Methods and Strategies, Editura Human Kinetics, United States of America.
5. Grigg, R., Lewis, H., (2016), A to Z of learning outside the classroom, Bloomsburt Education.
6. Louv, R. (2011), The Nature principle: Human Restoration and the End of Nature-Deficit Disorder. Chapel Hill, NC: Algonquin Books.
7. Wattchow, B., Brown, M., (2011), A pedagogy of place. Outdoor education for a changing world, Monash University, Clayton, Australia.
8. <http://www.slideshare.net/primariacatunele/manual-de-educatieoutdoor>, accesat în februarie 2024.

EDUCAȚIA OUTDOOR -DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE-

**PROFESOR DE EDUCAȚIE PLASTICĂ,
PURCĂREA CRISTIANA-MIHAELA
GRAD DIDACTIC I
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE”
ALEXANDRIA, TELEORMAN
ROMÂNIA**

Educația plastică este un domeniu care transpune teoria în practică pentru a consolida cunoștințele eficient și concret. Însă, doar practica, fără teorie, nu ar fi educație plastică! Este foarte important de reliefat acest lucru, întrucât este domeniul în care educăm elevii, șlefuiim talentul nativ, combatem kitschul, acele lucrări care par frumoase dar nu fac cinste educației în acest domeniu. „Nu tot ce strălucește e aur și nu orice muscă face miere!”

Principiile artei se studiază treptat, potrivit vârstelor elevilor, se aplică în compoziții simple dar sugestive care vor rămâne ca niște pârgii în sufletele copiilor pe care se vor dezvolta și alte idei care vor întregi palmaresul vast al artei la nivelul cunoștințelor elevilor. Sunt apreciați și încurajați tot timpul încât vor prinde curaj să practice, chiar cu riscul de a greși câte ceva. Numai cine nu încearcă nu greșește! Însă, dacă devenim conștienți ce nu a fost corect aplicat într-o cerință a unei teme, pe jumătate eroarea este îndreptată. Cealaltă jumătate o îndreptăm încadrând compoziția într-o altă temă, cu o altă cerință. Elevii vor învăța toți din greșeala unuia singur. Inclusiv că aceasta poate deveni un atu într-o temă viitoare. De exemplu, pata plată este opusul petei vibrante. O lucrare cu cerința uneia dintre acestea și-a atins obiectivele doar dacă a fost aplicată corect pata cerută. Însă, aplicată cealaltă pată de culoare, dezvoltăm competențe noi și le împărtășim și altor copii, aplicând tema complementară acesteia. În acest mod atingem scopuri noi, iar elevii învață și din greșeli.

Temele plastice sunt adaptate temelor sociale. Astfel că, în fiecare an, în fiecare lună, evenimente specifice ne solicită creativitatea. În experiența de peste douăzeci și cinci de ani la catedră, fiecare an aduce elemente de noutate în ceea ce privește evenimentele sociale, dar și modalitatea de abordare a elevilor, noile generații gândind și aplicând ușor diferit, de la an la an, teme universal-valabile. Observând acest lucru, în fiecare an urmez cursuri diferite care mă pun la curent cu tot ce e nou în materie de educație, pentru ca elevii să beneficieze de tot ce e mai bun și din partea mea, ca profesor, adaptând vechiul la nou, dar și noul la vechi, în acest fel fiind mai aproape de tinerele generații, putând astfel să creăm punți între generații și să vibrăm armonios împreună.

Ce ne face să ieșim din ritmul clasic? Activitățile care ne scot din clase. Expozițiile tematice organizate în diferitele instituții de cultură ale urbei noastre, concursurile școlare și extrașcolare, compozițiile lucrate interdisciplinar care ne plimbă prin multe alte domenii și ne determină să însușim compozițiile, să le facem să vibreze din mai multe perspective. De exemplu: istorie, religie, literatură, geografie, limbi străine, muzică, tehnologii etc. Copiii lor plac aceste activități, îi responsabilizează, îi fac apreciați de comunitatea locală, dar și de comunitățile online, acestea trecând granițele comunității noastre mici. Expozițiile și concursurile online trec granițele județului nostru, ale țării, o lume întreagă fiind părtaşă, conectată la tot ce noi am putut clădi împreună.

Chiar dacă nu suntem singurii care avem aceste preocupări artistico-plastice, știm că putem fi diferiți în abordarea aceluiași teme față de alți copii din alte părți ale lumii. La școală învățăm să fim critici și autocritici. Învățăm să apreciem și eforturile altora de a evolua în acest domeniu. Învățăm să fim originali în abordarea aceleiași teme. Principiul „Diversitate în unitate și unitate în diversitate” e cel care ne face atât de apreciate mini-expozițiile locale, dar și cele din comunitățile online care trec granițele țării și ajung în cele mai îndepărtate zone ale lumii.

Avem multe exemple de activități, vom face referire la ultimele, cele ale primăverii, anotimpul renașterii, cel al iubirii și al frumuseții naturii, al iubirii, al femeii. Dragobetele, Mărțișorul. Ziua Femeii, la Muzeul Județean Teleorman.

Ziua Femeii-portretele mamelor elevilor de clasa a V-a, la Muzeul Județean Teleorman.

Design-ul în școală. Moda, de la 1920, până în zilele noastre. Parada hainelor realizate din materiale reciclabile, clasele a X-a A și B, Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat”.

Elevii socializează, ies din zona de confort și capătă inteligență emoțională. Se împrietenesc mai bine, încep să se cunoască și altfel, iar pasiunile comune duc la performanțe școlare, dar și personale. De asemenea, ei realizează că ceea ce fac îi bucură și pe alți oameni, îi inspiră și devin modele pentru alți membri ai comunității. Impactul este benefic pentru creatori, dar și pentru cei care beneficiază de actele lor de creație. Starea de bine a fost data și de muzica ce ne-a însoțit în actele de creație: Vivaldi, Mozart.

Educația elevilor se face din multe perspective, dar cea care rămâne de bază este dragostea, iubirea, aprecierea cu care aceasta se face. Doar așa ajungem să atingem sufletele copiilor, să îi facem să-și dorească să fie cât mai activi la ore, dar și înafara lor.

Și, după cum spunea Albert Einstein,

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat ce ai învățat în școală."

BENEFICIILE UNUI PROIECT EUROPEAN ERASMUS+

Stupariu Ionica
Colegiul Național « Nicolae Iorga » Brăila

TURISMUL ... un mijloc *OUTDOOR* de a cunoaște lumea, de a descoperi o altă cultură, civilizație, istorie, peisaje, muzee și monumente. O plăcere specială de a se destinde, a se recrea, de a pătrunde în tainele unui alt țărâm cu tot ceea ce are el mai bun sau mai rău. A călători înseamnă în primul rând a descoperi și a se descoperi. Un sejur oferă turiștilor imaginea cea mai fidelă a unei țări. Astfel, aceștia intră în contact cu nativii, cu obiceiurile și tradițiile lor, cu mentalitățile lor și cu modul de viață. De asemenea, ei descoperă frumusețea peisajului, geografia și istoria locului ascunsă între pereții muzeelor și monumentelor locale, toate acestea oferindu-le o imagine destul de complexă a vieții și civilizației unei alte țări.

Pentru tineri, posibilitatea de a călători aduce o mare contribuție la dezvoltarea lor personală, la îmbogățirea culturii generale și a vocabularului, la modelarea întregii lor personalități. Ei au șansa de a se descoperi în primul rând pe ei înșiși, de a se cunoaște mai bine, de a afla multe lucruri interesante, de a deveni mai deschiși spre ceea ce este nou, ceea ce este diferit, pentru a deveni mai toleranți, mai civilizați și mai cultivați.

De aceea, am apreciat foarte mult participarea școlii noastre la proiectul internațional Erasmus+ « **Action !** » care a reunit elevi și profesori din **Franța, Spania, Polonia, Turcia și România** într-un fascinant schimb de experiență timp de doi ani de zile pe tema realizării filmelor de scurt metraj. Subiectele propuse, extrase din realitatea actuală au fost : « Europa prin ochii tinerilor » și « Amenințările secolului XXI ».

După două mobilități foarte interesante care au avut loc în Polonia și în Franța, am avut ocazia să particip la o altă întâlnire de proiect la **Fene**, localitate situată în Nord-Vestul Spaniei. Elevii și profesorii liceului gazdă, Ies de Fene, ne-au propus, timp de o săptămână, multe activități captivante care au făcut sejurul nostru acolo de neuitat. Noi am avut oportunitatea de a participa la primul Festival de film organizat în cadrul acestui proiect unde fiecare țară a propus două filme realizate de elevii implicați sub îndrumarea profesorului coordonator.

S-au acordat cinci premii, dintre care cel de-al doilea a revenit echipei din România pentru scurt-metrajul « Cine sunt EU ? ». Premiul juriului a revenit echipei din Polonia. Teatrul Joffre din Ferrol, care a găzduit desfășurarea acestei maiestuoase ceremonii i-a atribuit în același timp grandoearea și splendoarea unui adevărat festival de film.

În timpul celor șase zile petrecute la Fene, am vizionat filmele realizate de elevi, am discutat despre subiectele propuse și mesajul transmis, despre subtitrarea filmelor, am analizat alegerea coloanei sonore și interpretarea rolurilor principale și secundare. Elevii au participat la ateliere de lucru în cadrul cărora, ghidați de câțiva regizori spanioli celebri, ei au învățat tehnici interesante pentru a realiza filme de scurt-metraj. Tot în cursul acestei săptămâni, ei au fost invitați la postul de radio local, Radio Fene, pentru a acorda un interviu pe tema acestui proiect european. Chiar dacă limba oficială a proiectului a fost limba engleză, nimic nu ne-a împiedicat să schimbăm impresii în limbile franceză și bineînțeles spaniolă.

Cazați la familiile elevilor din Spania, copiii participanți la această mobilitate au avut ocazia de a cunoaște un pic din tradițiile galiciene, de a descoperi patrimoniul cultural, de a

viziona un film la Galician Centre of Image Arts, situat în centrul oraşului **A Coruña**, de a degusta produsele gastronomiei locale şi de a lega adevărate prietenii durabile.

Pasiunea pentru film, călătorii şi limbile străine a reunit, pentru o săptămână, adolescenţi şi profesori din cele cinci ţări participante la proiect într-o frumoasă experienţă culturală, artistică, lingvistică şi turistică pe malul Oceanului Atlantic !

Un proiect european *OUTDOOR* la standarde maxime care a fost îmbrăţişat cu emoţie, bucurie şi, la final, cu nostalgie de către toţi participanţii, elevi, părinţi şi profesori în egală măsură !

„J'adore voyager, mais je déteste arriver.”

Albert Einstein

Bibliografie: Experienţă personală!

EDUCAȚIA OUTDOOR - DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

prof. înv. primar Botaș Georgiana

Școala Gimnazială George Tutoveanu, Bârlad

Educația outdoor este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber, care, în accepțiunea sistemelor de educație din alte țări europene și nu numai, are la bază învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat. Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc., și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură etc.

Activitățile în aer liber ofera mult mai mult decât beneficii fizice. Dezvoltarea cognitivă și social-emotională sunt și ele incluse. Afară, copiii își pun imaginația în mișcare, și mai mult decât atât inventează jocuri. Facând acest lucru, copiii se exprimă cu o ușurință mult mai mare și învață despre lumea din jurul lor pe care o percep prin mijlocul propriilor și unice. Se simt în siguranță și în control, ceea ce promovează și întărește autonomia, îi ajută să ia decizii. Prin practicarea de sporturi ce implică manipularea mingii, aruncarea sau prinderea, ei devin mai organizați. De asemenea capătă deprinderi de manipulare a obiectelor: învață să împingă un leagăn, să traga un vagon, să ridice și să deplaseze obiecte. La „noi”, dacă sunt organizate activități de tip outdoor, de cele mai multe ori sunt reduse la plimbări în natură și ecologizarea unor spații verzi din apropierea unității școlare, la plantat puieți, adunat frunze, castane sau conuri, excursii la monumente istorice, jocul liber sau organizat în curtea școlii/grădiniței ori în parcul din vecinătatea instituției sau poate dacă timpul permite se mută mobilierul din clasă în curte și se desfășoară acolo lecția/activitatea în stil clasic.

Educația reprezintă un element indispensabil pentru dezvoltarea corectă și completă a unei persoane, iar drumul pe care îl alegem în viață se bazează pe cunoaștere. Nimic din ce este, devine sau întreprindere o persoană nu este posibil fără educație. „Omul învață să se comporte în modul lui specific de a fi din mai multe pricini (pentru el, pentru cei de lângă el, pentru societate) și prin intermediul mai multor instanțe (familie, școală, biserică, grupul de prieteni, comunitate, structuri asociative etc.)” spune pedagogul Constantin Cocoș. Cercetări mondiale indică faptul că educația timpurie are o importanță fundamentală în formarea inteligenței, creativității, abilităților și aptitudinilor; ele arată că de calitatea educației la o vârstă fragedă depinde evoluția omului în întregul său: la 3 ani fiecare copil este înzestrat, toți mugurii dezvoltării potențialului său sunt activați: este creativ, este atent, doritor de învățare, are simțul dreptății, are umor, e capabil să se concentreze, e capabil de efort susținut, și cel mai important, este motivat. Copilul începe să învețe încă din familie, apoi trece într-o altă etapă – grădinița, instituția abilitată de comunitate să facă așa ceva. Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educațional, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program, într-un cuvânt primii pași spre independență. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Educația outdoor ofera posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv

asupra mediului si prin faptul ca oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor si comportamentelor față de mediu; Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional si de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc; Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare si au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili.

Activitățile outdoor facilitează dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii; Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății Prin educația timpurie se urmărește:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare
- Oferirea unui cadru stimulativ de învățare
- Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată – permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor; pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță. Nevoia de a se simți respectat – derularea de diferite activități în aer liber incurajeaza copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți ca deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități. Nevoia de a fi responsabil – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o forma de învățare organizată și structurată, astfel ca profesorul trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor elevilor în activitățile propuse); sub supravegherea profesorului/educatorului, fiecare copil primește diferite responsabilități și sarcini pentru atingerea scopului propus (spre exemplu daca se optează pentru o activitate de ecologizare, un elev poate primi sarcina de a curăța pomii, un elev are sarcina de a uda florile – este important însă ca prin comunicarea cu elevul, profesorul să-i insuflă acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului.

Nevoia de a fi activ – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale elevului. Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca elevii sa fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ. Nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze. Nevoia de a se simți în siguranță - un

aspect pe care literatura de specialitate îl consideră important în abordarea educației outdoor este că aceasta trebuie să țină cont de această nevoie. Interiorul clasei este mult mai sigur pentru elevi, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ. Profesorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, despre care vom vorbi mai târziu întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să nege utilitatea utilizării educației outdoor. Întrucât educația outdoor se adresează unui public larg, indiferent de vârstă, nevoile sunt similare și pentru cei mici și pentru cei mari, acest tip de educație trebuie să acorde locul convenit acestor nevoi indiferent de vârsta elevului. Copiii de azi sunt martorii nedumeriți al numeroaselor transformări din mediul înconjurător și pe multe dintre acestea nu le pot înțelege, dar le percep pericolul și efectul distrugător. Interesul și dragostea pentru natură sunt, la majoritatea copiilor, instinctive iar comportamentele și convingerile formate la o vârstă fragedă se păstrează toată viața. Scăpând de rutina zilnică a activităților desfășurate în sala de grupă, activitățile desfășurate în natură capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune o schimbare de abordare, de viziune asupra desfășurării activităților, o nouă filozofie de acțiune, o nouă perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială și prin punerea în situație.

Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care, prin specificul mediului în care se desfășoară, pregătește copiii pentru viitoarea lor viață în mediul natural, pentru o viață liberă, îi ajută să dezvolte relații mai strânse cu mediul înconjurător, îi învață diferite modalități de învingere a greutăților

Un tip de activitate este Jocul „MERSUL ÎNCREDERII,”

Scopul activității: acest joc este o modalitate foarte potrivită de a provoca grupul de elevi să iasă din zona de confort, creând spațiu de construire a încrederii în cel de lângă și în echipă. Participarea la aceste experiențe va ajuta grupul să fie pregătit pentru provocări și mai mari: activități sau proiecte comune.

Obiectivele de învățare (cunoștințe, abilități, atitudini/valori):

Participanții vor:

- (V) Demonstra încredere unii în ceilalți

- (A) Lucra mai ușor unii cu ceilalți

- (C) Enumera calitățile colegilor lor

Arii/Disciplin: Educație civică

Nivelul: A, B

Mărime grupului: 6-25 participanți

Tipul de resurse necesare: minime (M), elaborate (E), specializate(S): M

Resurse/infrastructură necesară:

- Un spațiu afară suficient de mare prin care să se realizeze traseele

- Bandane pentru a lega la ochi toți participanții

- Alte materiale pentru delimitarea traseelor: sfoară, mingi, crengi, bănci, hârtie, bețe, marcaje rutiere mici, etc

Nivelul de provocare (mic, mediu, mare, ridicat): Mare

Durata activității: 40-50 de minute

Activitatea pas cu pas:

Din grupul de participanți se va forma un șir unul în spatele celuilalt cu mâinile pe umerii celui de dinainte. Toți participanții vor fi legați la ochi (sau primul poate vedea - la alegerea facilitatorilor). Șirul format, va trebui să urmeze un traseu ales de către facilitatorii grupului.

Scopul este ca întreg grupul să ajungă până la finalul traseului cu ochii închiși și ținându-se unul de celălalt. Chiar dacă este o activitate destul de simplă, această activitate poate provoca emoții intense membrilor grupului mai ales dacă traseul prezintă și câteva peripeții: trecerea pe sub copaci, coborârea de trepte, mirosirea de diverse plante, stropire cu apă, un minut de liniște programată, atingerea a diferite materiale sau elemente din natură, sunete realizate de facilitatori, etc. Rămâne la creativitatea facilitatorilor cum realizează traseul, dar este important să fie suficient de provocator și să provoace participanții să simtă alfel natura din jurul lor în timp ce fac activitatea.

Procesarea învățării:

- Care a fost sarcina?
- Care au fost primele gânduri care v-au trecut prin minte înainte să începeți traseul?
- Cum a fost pentru voi să fiți cu ochii închiși și să parcurgeți traseul?
- Cum vă simțeți în timpul activității? Ce simțeți în timp ce mergeți cu ochii închiși?
- Ce sunete din natură ați auzit? Ce mirosuri ați simțit?
- Ce provocări ați întâmpinat pe traseu? Ce vă amintiți?
- Care au fost ingredientele care v-au ajutat sau v-au blocat să finalizați sarcina?
- Ce asemănări ar putea să existe între această activitate și viața de zi cu zi?

- Ce concluzii am putea extrage din această activitate legată de încredere și lucru în echipă?
- Ce lecții învățate am putea desprinde din această activitate?
- Cum ați simțit spațiul fiind legați la ochi?
- În ce măsură a fost nevoie de încredere în partenerul sau partenerii din fața șirului?
- De ce este importantă încrederea? Unde aveți nevoie de încredere?
- Cum am putea folosi pe viitor cele învățate atunci când vom lucra într-o echipă?
- Ce ați putea învăța despre natura și mediu înconjurător din această activitate?
- Ce ai dori să păstrezi din cele învățate pe viitor?
- Ce ai dori să schimbi într-o experiență similară atunci când lucrezi în echipă?
- În cine îți propui să ai mai multă încredere pe viitor și cum îți propui să faci asta?

Sugestii de acțiune:

- Asigurați-vă că traseul este palpitant, dar și sigur- astfel încât participanții să nu se accidenteze;
- Punctați importanța faptului că participanții trebuie să stea cu mâinile pe umerii persoanei din față pentru a fi în siguranță;
- Puteți crea o poveste frumoasă în jurul acestui traseu: sunteți cercetători care pleacă într-o călătorie, sau sunteți hobiști pierduți pe o insulă pustie, etc

Bibliografie:

Cucoș, C. (2012), Este importantă educația de dincolo de ușa clasei?, www.doxologia.ro, Ionescu, M. , Radu, I. (coord), (2001), Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca. 3. Life Long Learning Program, (2010-2012), Manual de educație outdoor, Primăria Catunele Marioara Neagu.(2008), Curriculum Cetățenie activă- Modul Diversitate, Fundația Noi Orizonturi

ACTIVITĂȚILE DE TIP *OUTDOOR* – POSIBILITĂȚI ȘI MODALITĂȚI DE ORGANIZARE CU PREȘCOLARII

BRUSARU VIOLETA

GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 4 ALEXANDRIA

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, am constatat cu uimire că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătoasă.

Natura, cea pe care conștient sau nu, o distrugem, încet dar sigur, ne oferă lecții de supraviețuire de neprețuit: a acoperit cu nisip mărețele piramide egiptene, cu vegetație luxuriantă uimitoarele temple mayașe, a populat cu copaci falnici și animale zonele distruse de catastrofa de la Cernobîl. Se pune atunci întrebarea dacă nu cumva viitorul omenirii nu constă, de fapt, în supraviețuirea speciei umane în condiții din ce în ce mai dificile și mai neprevăzute, iar răspunsul la întrebare nu este altul decât cel de întoarcere la natură, ca cel mai bun și eficient educator.

Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai din „poze” și din filme. Este momentul și avem obligația de a-i scoate „afară”. Este motivul pentru care de câțiva ani a apărut conceptul de *activitate outdoor*, ca alternativă pentru educația formală, tradițională. Există mai multe accepțiuni pentru termenul de outdoor, cea mai simplă fiind aceea de *activitate în aer liber, în afara spațiului instituțional al școlii*.

Caracteristicile cheie ale educației outdoor sunt:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura, în condițiile în care protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, iar urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului => educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, beneficiind de un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă”
- poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens => un climat diferit de învățare ce permite elevilor care, în mod uzual, întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;
- asigură dezvoltarea personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al elevilor, prin libertatea de manifestare și exprimare pe care le oferă.
- asigură dezvoltarea spiritului de echipă =>conexiunea între elevi, elevi-profesori => creșterea gradului de participare activă, dezvoltarea spiritului cetățenesc activ în rândul ambelor categorii;

- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea individului și, implicit, a comunității și societății din care face parte;
- oferă un cadru stimulativ de învățare prin varietatea mediului;
- oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată deoarece permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc.
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare, atât a celor care o aplică, cât și elevilor.

Învățământul preșcolar poate fi considerat precursor al educației outdoor, având în vedere că activități formale, informale și nonformale se desfășoară în afara grădiniței dintotdeauna. Excursiile, plimbările în aer liber, vizitele la muzee au fost mereu prilej de transmitere către copii de informații, priceperi și deprinderi, niciodată nefiind organizate doar de dragul de a fi organizate.

Activitățile de tip outdoor nu sunt activități de educației formală ce au loc în afara sălii de clasă, ci activități de educație nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura și să le formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală.

Iată câteva exemple de activități outdoor, nonformale cu caracter profund formal.

Dar pentru că acest tip de activități se bazează pe activitatea în echipă putem realiza coeziunea grupului printr-o serie de jocuri.

Acestea sunt de regulă tot activități outdoor. Durata unei activități este de regulă între 30 minute și 120 minute (în funcție de nivelul de vârstă al participanților se pot organiza runde, se pot da taskuri suplimentare, vor fi puse condiții care cresc dificultatea activității).

GHEAȚA MAGICĂ

Copiii le place să picteze oricând, oriunde și cu orice. Iarna este momentul perfect de a le stimula imaginația. Nimic nu poate fi mai distractiv pentru un copil decât să picteze cu cuburi de gheață pe care să și le facă singur.

Materiale necesare:

- apă;
- recipient pentru gheață;
- tempera;
- coli de desen;
- prosoape de hârtie;
- tăvi de plastic cu margini joase.

Fiecare copil va primi pahare cu apă pe care o vor colora cu tempera. Vor umple recipientele pentru gheață cu apa colorată și o vor duce afară să înghețe. Vor verifica din timp în timp dacă apa a înghețat. Se pot chiar juca în zăpadă între timp. Recipientele pot fi lăsate afară și peste noapte. Odată obținute cuburile de gheață colorate, copiii vor putea picta cu ele pe foi și pe prosoapele de hârtie fiind îndemnați să observe diferențele dintre picturile de pe cele două tipuri de hârtie. Vor observa că o hârtie mai poroasă absoarbe mai multă culoare și că pe aceasta culoarea este mai împrăștiată.

VÂNĂTOARE DE CULORI

Identificarea culorilor poate fi destul de dificilă pentru unii copii. Natura ne oferă mijloacele cele mai la îndemână pentru a-i învăța sau pentru a le fixa cunoștințele despre culori.

Fiecare copil va primi câte o farfurie compartimentată. Cu foarfeca vor decupa bucăți de hârtie colorată pe care le vor așeza în fiecare compartiment. Vor ieși în natură, vor căuta elemente cu culori identice cu bucățile de hârtie și vor așeza elementele pe hârtii. Educatoarea le va cere din când în când să spună ce au găsit și ce culori are fiecare element.

Vânătoarea le oferă copiilor ocazia de a alerga, de a căuta prin cotloane, de a încerca să-și depășească limitele și chiar fricile. Activitatea le stimulează simțul competitiv.

MATEMATICĂ CU BALOANE CU APĂ

Evaluarea cunoștințelor despre adunare și scădere, distracție și știință într-un tot armonios.

Prima etapă a jocului este pregătirea materialelor:

- cercuri metalice sau din plastic de diferite culori;
- ținte – stele desenate pe foi și pe care sunt scrise cifrele de la 0 la 9 și numărul 10;
- coș de plastic;
- baloane umplute cu apă, pe care sunt scrise diferite operații de adunare și scădere.

Pe iarbă se așează cercurile colorate în mijlocul cărora se pun țintele. Copiii vor alege un balon plin cu apă, vor efectua operația și vor arunca balonul în ținta care corespunde răspunsului corect.

NUMERE ÎN NATURĂ

Căderea frunzelor în anotimpul toamna este un bun prilej pentru activități de învățare profund distractive pentru copii. Copiii pot:

- să adune frunze;
- să adune frunze după diferite criterii: mărime, formă, culoare;
- să sorteze frunze după diferite criterii: mărime, culoare, formă;
- să numere frunze;
- să raporteze numărul la cantitate și invers;
- să observe copaci și să le determine caracteristicile după grosime, înălțime, etc;
- să execute diferite exerciții fizice în condiții diferite față de sala de sport.

Printre frunzele căzute se amestecă frunze cu cifre și se solicită copiii să execute diferite sarcini. Între acțiunile cu caracter științific, pentru deconectare se execută diferite sarcini specifice domeniului psiho-motric.

Bibliografie:

Programa activităților instructiv-educative în învățământul preșcolar, Ediție revizuită, Editura DPH, București, 2005

Scrisoare metodică pentru anul școlar 2013/2014

Life Long Learning Program - Manual de educație outdoor, Primăria Cătunele, 2012-2013

EDUCAȚIA OUTDOOR- DE LA TEORIE LA ACTIVITATE PRACTICĂ

profesor Burueană Ioana-Alexandra

Colegiul Național „Matei Basarab”, București

Într-o societate foarte dinamică, ale cărei nevoi și cerințe sunt într-o permanentă schimbare, cu generații de copii și tineri ale căror preocupări și aptitudini evoluează către noi zone, educația este și ea supusă unui proces continuu de dezvoltare și înnoire.

În timpul școlii, pe parcursul cursurilor, elevii pot demonstra un potențial creativ care poate fi dezvoltat pe diferite căi, atât în procesul de învățare, dar mai ales în cadrul activităților extrașcolare, mai ales în activitățile outdoor. Creativitatea angajează întreaga personalitate a elevului. Activitățile outdoor sunt menite să atragă elevul, să-i stimuleze curiozitatea, să-l implice activ în învățare, ajutându-l, totodată să conștientizeze responsabilitățile fiecăruia de a conserva și proteja mediul înconjurător și de a promova principiile ecologice. Activitățile outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura, fiind o puternică sursă de experiențe de învățare, contribuind la dezvoltarea personală a tinerilor. Educația prin jocuri de colaborare are ca obiective creșterea încrederii în forțele proprii, dar și satisfacția de a fi împreună cu ceilalți, precum și familiarizarea cu mediul natural. Colaborarea prin joc conduce atât la rezolvarea problemelor, dar și la creșterea încrederii interpersonale, grupul devenind mai capabil să îndeplinească sarcini comune și să facă față provocărilor de orice fel.

Tinerii trebuie îndrumați să își dezvolte originalitatea, creativitatea, gândirea critică, comunicarea, inițiativa și adaptabilitatea. Mă voi opri, în continuare, asupra unui exemplu de proiect desfășurat la liceu, cu elevii claselor a noua, care implică o serie de activități outdoor care conduc la dezvoltarea interesului pentru lectură, dar și la dezvoltarea gândirii critice și a abilităților de comunicare orală ale elevilor. Și pentru că „*adolescența este vârsta de aur*” (Nichita Stănescu), deschiderea spre natură, joc, creație, literatură, artă, în general, se poate realiza ușor prin crearea unor situații / ipostaze inedite, de tipul natura-povestitor, natura-personaj, picnic-literar, atelier literar în natură, natura-spectacol etc. Un astfel de proiect, intitulat *Primăvară literară* sau *Picnic literar*, prin activități outdoor, își propune formarea unei culturi ecologice prin artă. Obiectivele urmărite în cadrul proiectului sunt diverse, de la implicarea elevilor în acțiuni de protecție a mediului prin realizarea de desene, afișe, prin realizarea unor filmulețe despre modul în care putem proteja natura și prin punerea în scenă a unor momente artistice cu mesaj eco, până la înțelegerea relației dintre om și natură, a interdependenței dintre calitatea mediului și calitatea vieții. De asemenea, activitățile outdoor integrate acestui proiect vizează dezvoltarea gustului estetic al elevilor, valorizarea abilităților sociale, de comunicare și de gândire critică, precum și munca în echipă.

O activitate a proiectului este *picnicul literar*, activitate desfășurată sub forma unui cerc de lectură în aer liber, într-un mediu prietenos (parcul, de exemplu). Elevii vor fi împărțiți în două grupe. Prima grupă de elevi va pregăti lectura unor poezii având drept temă literară primăvara. Vor fi selectate cele mai expresive versuri/ secvențe lirice ce pot aparține atât poezilor din literatura română (Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Alexandru Macedonski, George Bacovia, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Marin Sorescu etc.), cât și scriitorilor străini. Versurile vor ilustra frumusețea naturii în acest anotimp. A doua grupă va pregăti recenzia unei cărți preferate, iar elevii vor împărtăși impresii cu ceilalți colegi despre scriitorul și cartea citită. Această activitate se poate desfășura într-un parc, la un picnic-literar, pentru a îmbina gustul pentru lectură cu plăcerea de a petrece timp în aer liber. Se vor realiza două planșe: o planșă care să cuprindă versuri/ figuri de stil/ imagini expresive despre natura surprinsă în mod artistic de poeți în anotimpul de primăvară; o planșă pe care se vor lipi sub forma unui copac înfrunzit bilețele pe care vor fi trecute titlurile cărților citite de elevi, grupate în funcție de genul literar/ tipul cărții/ natura lecturii parcurse etc.

De asemenea, activitatea de tip *atelier de creație* dezvoltă atât munca în echipă, cât și abilitățile sociale, de comunicare și de gândire critică ale elevilor, contribuind la înțelegerea profundă a relației dintre om și natură, a interdependenței dintre calitatea mediului și calitatea vieții. În cadrul acestei activități, elevii vor realiza desene, afișe, postere, folosind tehnici diferite, prin care vor crea povești despre modul în care omul iubește și protejează mediul natural. Temele abordate vor fi: *Primăvara, în sufletul meu*, *Natura renaște primăvara*, *Primăvara- o pictură parfumată în culori pastelate*, *Renașterea naturii* etc. Fiecare desen/ colaj/ afiș va fi însoțit de un motto reprezentativ pentru tema abordată. Cele mai frumoase desene/ afișe vor fi publicate în revista liceului.

O altă activitate outdoor în cadrul proiectului, *natura- un adevărat spectacol*, propune elevilor împărțiți în grupe de câte 5-7 elevi realizarea unor filmulețe despre primăvară și efectele acesteia asupra naturii. Filmulețele propun activități efectuate de elevi în natură, cu scopul de a proteja mediul. Elevii contribuie astfel direct la îmbunătățirea calității aerului, la înfrumusețarea spațiului verde, conștientizând, astfel, importanța acestuia pentru viață. În acest mod, elevii sunt responsabilizați în adoptarea unui comportament ecologic. Această activitate oferă posibilitatea contactului direct cu natura, în condițiile în care protecția mediului reprezintă un subiect actual de mare interes, iar urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului.

Beneficiile constatate în urma desfășurării proiectului au fost numeroase: creșterea disponibilității spre comunicarea intercolegială, socializare, formarea de competențe de relaționare pozitivă, comunicare și lucru în echipă, promovarea unui mod de viață sănătos prin cultivarea interesului pentru menținerea și promovarea stării de sănătate a mediului înconjurător și responsabilizarea pentru adoptarea unui comportament ecologic.

BIBLIOGRAFIE:

1. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), *Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare*, Editura Trend, Pitești.

2. Cucos, C., *Este importantă educația de dincolo de ușa clasei?*, www.doxologia.ro, 2019.

3. Torkos H., *Dezvoltarea competențelor transversale prin educația outdoor în ciclul achizițiilor fundamentale. Studii și abordări aplicative*, Presa Universitară Clujeană.

EDUCAȚIA ÎN AER LIBER- AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

Prof. pentru învățământ primar Laura-Elena Chirilă

Școala Primară „Carol I” Iași

Bazata pe teoriile anterioare ale lui Dewey și Piaget teoria învățării experiențiale a fost dezvoltată în 1984 de către psihopedagogul american David A. Kolb și este propusă ca o alternativă la învățarea tradițională. „Învățarea experiențială, așa cum indică și denumirea, se bazează pe experiența individului. Experiența este un element inerent al existenței noastre. Termenul „experiență” provine din latinescul „experientia”, termen derivat din verbul „experiri” – a face încercări, a face pe cineva să încerce.,,1

În educația experiențială profesorul nu stă la catedră, iar elevul în banca sa. Învățarea experiențială presupune practicarea abilităților, cunoștințelor și deprinderilor pe care elevul vrea să le învețe. În învățarea experiențială profesorul este alături de cel ce învață ca antrenor și ghid. Astfel permite elevilor să facă unele greșeli și să se confrunte cu consecințele deciziilor dar, în același timp, previne comiterea erorilor în activitatea zilnică.

Sintagma „educație experiențială,, poate fi sintetizată într-o alta- ”Învățarea nu este un sport al spectatorilor”. Ea implică patru mari pași:

- a simți
- a privi
- a gândi
- a face

Avantajele învățării experiențiale:

- asigură o implicare activă a elevilor;
- se bazează pe experiențele lor;
- asigură un dialog activ între profesor și elev;
- implică reflecția activă (învățarea este eficientă după ce reflectăm asupra situației la care am participat);
- învățarea începe cu ideile și conceptele elevului; nu există un "profesor" care să citească din cărți;
- experiențele personale și dezvoltarea personală sunt valorizate;

•evaluarea este considerată a fi o experiență de învățare pe care elevii învață să o aplice pe ei înșiși;

•învățarea experiențială este organizată în jurul experienței - experiențele anterioare ale elevilor sunt luate în considerare încă din faza de proiectare a lecției;

•învățarea este centrată pe fiecare persoană în parte;

•este o învățare bazată pe percepție, nu pe teorie - învățarea experiențială stimulează abilitățile elevilor de a motiva și explica un subiect, din perspectivă proprie;

Un vechi proverb chinezesc accentuează eficiența educației experiențiale : *”Spune-mi și voi uita, arată-mi și îmi voi aminti, implică-mă și voi învăța,,* argumentare susținută și de studiile moderne care susțin că *“Ne amintim 20 % din ceea ce auzim, 30 % din ceea ce vedem și 90 % din ceea ce facem.”*

O puternică sursă pentru educația experiențială o reprezintă activitățile de tip outdoor

Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai din „poze” și din filme. Este momentul și avem obligația de a-i scoate „afară”. Este motivul pentru care de câțiva ani a apărut conceptul de activitate outdoor, ca alternativă pentru educația formală, tradițională.. Educația outdoor este cea care începe dincolo de ușa clasei și se consumă în drumeții, excursii, incursiuni în lumea reală (pădure, cartier, parc, centru cultural, comercial, industrial etc.) și care este conexată la conținuturile școlare, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de punere la probă sau experimentare a unor cunoștințe stipulate prin programa școlară. Această ipostază a formării a luat un avânt deosebit, dispunând și de o consistentă literatură în domeniu, ca și de o practică pe măsură, în țări precum Suedia, Danemarca, Norvegia, Finlanda. Pe lângă **aportul cognitiv, un astfel de cadru și suport educațional asigură o dezvoltare personală și socială a elevilor, o exersare a potențialului lor senzorial și volițional, o intensificare a activității colaborative.**

În același timp, **contextul învățării outdoor are influențe pozitive asupra stării de sănătate a copiilor, dezvoltă agilitatea și spiritul de aventură, conduce la bucurii și satisfacții de învățare pe aliniamente noi,** deseori nonconformiste, antrenând (și) elevi care altfel se caracterizează prin comportament indiferent, blazare sau rebeliune. În același timp, se valorizează și experiențe anterioare ale elevilor, realizându-se un continuum educațional bazat pe cumulare și extindere permanentă a experienței.,

Un aspect important al educației outdoor este acela că răspunde atât nevoilor de bază ale individului, cât și a celor care îl particularizează în grupul din care face parte:

Nevoia de a fi respectat – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil – activitățile outdoor oferă copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini, responsabilități pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un copil poate primi sarcina de a curăța pomii, un altul sarcina de a uda florile, important este însă, ca prin comunicarea cu copilul, profesorul să-i transmită acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului).

Nevoia de a fi activ–implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, aduce numeroase beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul fiind activitatea fundamentală a copilului este important ca toți copiii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

EXEMPLE PRACTICE DE INTEGRARE A EDUCAȚIEI EXPERENȚIALE ÎN ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR

Integrarea educației experiențiale în activități de tip outdoor în cadrul curriculei școlare implică diferite etape de la planificarea procesului și până la implementare. Oricare dintre discipline poate permite organizarea și desfășurarea de activități de tip outdoor, de exemplu:

Limbă și comunicare – putem alege să ținem orele de clasă în aer liber:

- punerea în scena a unei povești, după ce în prealabil aceasta a fost citită în sala de clasă – putem solicita elevilor să schimbe firul epic al poveștii (pentru a evita haosul și dezorganizarea, pregătim elevii pentru activitate cu o zi înainte, sprijinim elevii în acest proces, fără însă a interveni în deciziile lor pentru stabilirea unui nou fir epic - activitatea nu presupune o repetiție propriu-zisă, este indicat să lășăm elevii să fie spontani, ei se vor gândi în prealabil cum să schimbe firul epic, însă pentru exemplificare ei pot fi încurajați să improvizeze:

- identificăm anumite elemente naturale cu care elevii pot scrie: pe pământ, pe pietre sau frunze

- începem o poveste alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc) și încurajați elevii să continue povestea ;

- Poveștile Copacilor: Așezăm grupulețe de copii în liniște o perioadă de timp lângă un copac. Ce sunete aud? De unde vin? Dacă copacul ar putea vorbi, ce povești ar putea spune el? Scrie o poezie/cvintet despre copac.

Geografie – lecțiile de geografie *despre* formele de relief, clima, vegetația, solurile, apa, sau fauna pot fi realizate cu ușurință în aer liber – folosindu-ne de mediul natural în care ne aflăm pentru a le explica și exemplifica elevilor anumite noțiuni ce țin de această disciplină – cum s-au format câmpiile, dealurile, munții, apele, etc. Putem realiza împreună cu elevii o hartă a localității sau o galerie foto a mediului geografic. **Elementul cheie al educației outdoor este acela că oferă elevului posibilitatea de învăța prin experimentare, prin observare la fața locului, elevii vor fi mult mai motivați să învețe, vor găsi cu ușurință răspunsuri la întrebările lor.**

Arte

Orele de Arte vizuale și abilitățile practice oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișe cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile.

Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă, tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul, acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă.

Dezavantaje:

Interiorul clasei este mult mai sigur pentru elevi, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ. Profesorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului.

Bibliografie:

1. Analele Universității “Constantin Brâncuși” din Târgu Jiu, Seria Științe ale Educației, Nr. 2/2009-pag. 65

<https://iteach.ro/experientedidactice/metodologia-invatariei-experientiale-in-educatia-adultilor>

EXCURSIA-EDUCAȚIE OUTDOOR

Prof. Monica Medrihan

Școala gimnazială "Otilia Cazimir" Iași

Activitățile de tip OUT-DOOR au o importanță deosebită în rândul elevilor mereu pregătiți să descopere lumea prin intermediul simțurilor, a experiențelor trăite.

Acționând individual sau în cadrul grupului, copiii li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale.

Participarea efectivă și totală în activitate angajează atât școlarii timizi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influențe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea colectivului.

Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, școlarii se autodisciplinează.

Conținutul didactic al excursiilor este mult mai flexibil și mai variat decât al activităților desfășurate în școală, copiii participând cu multă bucurie și optimism la aceste acțiuni, lărgindu-și în acest fel orizontul de cunoștințe prin contactul direct cu realitatea. Prin mijloacele atrăgătoare pe care le are la dispoziție, excursia învioră activitatea școlară, stimulează curiozitatea de a descoperi noi fenomene, formează o atitudine ecologică pozitivă, prilejuiește trăiri adânci ale unor sentimente patriotice.

Astfel, cu ajutorul excursiilor școlare se dezvoltă spiritul de prietenie, de colectiv, de disciplină, inițiativă, precum și deprinderi, proceduri gospodărești, toate acestea fiindu-le utile în viață.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activitate, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al învățământului – pregătirea copilului pentru viață. După trecerea anilor, ei își vor aminti cu plăcere de întâmplările din timpul acestor activități.

Considerăm că participarea directă a elevilor la o astfel de activități, sensibilizarea acestora cu informații și dovezi directe, palpabile referitoare la frumusețea și bogăția acestor meleaguri le va induce elevilor o mai bună înțelegere a culturii române. Lumea în care trăim nu se termină la marginea localității, este mult mai amplă, mai frumoasă și mai complexă, cu atât mai mult atunci când ni se înfățișează în fața ochilor.

Frumusețile naturii, tradițiile și obiceiurile românești, precum și izvoarele de credință au încântat și vor încanta mereu sufletele noastre, de aceea suntem datori să păstrăm și să transmitem mai departe aceste valori.

1. Titlul activității: "LA PAS PRIN IAȘIUL MOLDAV"

2. Obiective generale:

De a se documenta, a descoperi și de a evalua monumentele istorice din patrimoniul UNESCO;

De a le cultiva prețuirea și o atitudine de respect față de monumentele istorice, religioase și culturale vizate, față de obiceiurile și tradițiile poporului nostru.

Obiective operaționale ale excursiei:

a) cognitive:

- să observe principalele obiective istorice, religioase și culturale ale orașului;
- să identifice;
- să valorifice intra și interdisciplinar conținutul informațional dobândit.

b) afectiv-atitudinale:

- să manifeste interes pentru cunoașterea valorilor țării;
- să-și reactualizeze lecturi religioase, geografice, istorice și literare despre elementele observate și identificate;

c) psiho-motorii:

- să-și dezvolte simțul de orientare geografică;
- să-și îmbogățească cunoștințele religioase, istorice și culturale.

Obiective evaluative:

La sfârșitul excursiei, elevul va putea:

Să comunice, folosind diverse metode și mijloace de învățământ, fondul general de cunoștințe privind semnificațiile, particularitățile și importanța principalelor monumente istorice, religioase, de cultură vizitate;

Să demonstreze capacitatea de a înțelege, de a compara, de a distinge particularitățile și elementele comune ale monumentelor istorice, religioase și culturale;

Să valorifice intra- și interdisciplinar conținutul informațiilor istorice, etnografice, folclorice, geografice, geologice, literare, religioase etc.

Să motiveze de ce cunoașterea și ocrotirea monumentelor istorice, religioase, folclorice, etnografice, ale mediului înconjurător reprezintă îndatoriri elementare ale fiecărui locuitor al țării.

3. Grup Țintă / loc de desfășurare

Beneficiarii direcți: vor fi 125 de elevi din clasele a V-a;

Beneficiari indirecți: părinții copiilor.

Activitatea se va desfășura în orașul Iași și împrejurimi.

4. Resurse: umane / timp / materiale

Umane: elevi, profesori, părinți

Timp: pe parcursul anului școlar 2023-2024

Materiale: mijloacele de transport în comun; bilete intrare la obiective.

5. Desfășurarea activității (prezentare detaliată) minimum o pag

Anunțarea proiectului de la începutul anului școlar și prezentarea calendarului desfășurării activităților pe care le vor face elevii.

Pregătirea elevilor pentru această excursie se face în cadrul unei lecții sau într-o ședință specială de instructaj, prezentându-se scopul excursiei, traseul cu punctele cele mai importante. Se precizează materialele necesare fiecărui elev pentru activitatea desfășurată, precum și echipamentul adecvat acestei activități extrașcolare. Se stabilește mijlocul de transport – autocarul – prețul билетelor, banii necesari pentru vizitarea monumentelor de cultură, pentru mici cheltuieli și pentru hrană.

Cadrele didactice și elevii, pe baza hărții fizice județului Iași, fac cu ajutorul semnelor convenționale, descrierea generală a zonei, o localizează pe hartă, precizează formele de relief, monumentele istorice și religioase, muzeele, obiectivele importante din județul Iași și delimitează itinerarul excursiei,

Folosindu-se albume, fragmente din filme didactice, profesorul trezește curiozitatea, interesul pentru a lua contact direct cu frumusețile naturii, cu valorile monumentelor istorice și religioase din oraș. Se amintește că informațiile dobândite în timpul excursiei vor fi valorificate în cadrul unei lecții de evaluare-recapitulare.

Pregătirea excursiei:

- **Pregătirea însoțitorului/însoțitorilor.** Stabilirea itinerarului, a datei și duratei excursiei. Documentarea folosind hărți și publicații informative. Obținerea aprobării forurilor

superioare (conducerea școlii). Întocmirea schiței de hartă și a obiectivelor propuse pentru a fi vizitate.

- **Pregătirea elevilor.** Anunțarea datei, a duratei, a itinerarului excursiei, prezentarea și discutarea traseului folosind harta, informarea elevilor despre obiectivele mai importante, recapitularea unor lecții. Instruirea elevilor privind echipamentul necesar (îmbrăcăminte, încălțăminte), hrană, trusă sanitară individuală, carnetul de însemnări. Se atrage atenția asupra disciplinei.
- **Plecarea în excursie:** Adunarea la școală cu o jumătate de oră înainte de ora plecării sau a sosirii autocarului (când este cazul), verificarea prezenței și a echipamentului.
- Se va respecta programul stabilit de plecare și se vor respecta obiectivele turistice.
- La fiecare obiectiv, copiii vor primi explicații fie de la ghid, fie de la cadrele didactice.
- La popasuri, se vor desfășura jocuri distractive pentru copii.
- Completarea documentelor necesare septembrie 2023- mai 2024

Echipa de proiect: profesori/Școală și părinți.

Obiective turistice propuse:

Catedrala Mitropolitană Grădina botanică Anastasie Fătu Mănăstirea Sfinții Trei Ierarhi

Palatul Culturii

Palatul Roznovanu - Primăria Iași

Teatrul National Vasile Alecsandri

Zona pietonală - Bulevardul Ștefan cel Mare Râpa Galbenă

Bojeduca lui Ion Creangă

<https://instatravel.ro/iasi-top-10-obiective-turistice-de-vizitat/> Video dronă 4k - Iași
https://www.youtube.com/watch?v=8pjuzUTGCww&ab_channel=Turistdinintamplare%21
<https://iasilife.ro/obiective-turistice-iasi/> 64 de obiective turistice din Iași și din împrejurimi

6. Rezultate așteptate / impact / produse / feedback

Elevii vor avea o atitudine de respect față de monumentele istorice, religioase și culturale.

Modalități de finalizare: portofolii individuale și de grup, albume de fotografii, postere, colaje, album, realizarea unui padlet.

Monitorizare și evaluare:

Pe parcursul derulării proiectului va fi urmărită activitatea fiecărui elev iar la final va fi aplicat elevilor un chestionar, pentru a acumula informații obiective și rapide asupra calității activităților desfășurate.

Ce lucruri ne-au plăcut în excursie – discuții libere, desene 20 mai 2024

Echipa de proiect: profesori/școală, părinți.

ACTIVITĂȚILE OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ

Hotea Laura- Georgiana

Grădinița cu Program Prelungit Nr.22, Iași

Activitățile outdoor au devenit în ultimul timp tot mai căutate de părinții care își doresc ca micuțul lor să învețe prin intermediul educației în aer liber, prin aventură sau explorare. O mare parte dintre părinți apelează la grădinițele care cuprind în programul educațional activități non-formale care se desfășoară în natură sau în spațiile neconvenționale, în afara clasei de studiu.

Activitățile outdoor în grădinițe îi stârnesc copilului curiozitatea despre lumea din jur și îi oferă posibilitatea de a explora mediul natural prin joacă. Astfel, copilul începe să se descurce singur, dar în același timp să capete încredere în sine. Jocurile în aer liber îi oferă copilului timp și ocazie de a se juca cu alți copii de aceeași vârstă, de a forma prietenii și de a construi relații.

Copiii au nevoie de oportunități de a descoperi, de a se minuna, de a exersa, de a-și depăși limitele, de a țipa, de a cânta și de a crea, iată de ce este important ca fiecare copil să aibă parte de activități outdoor în grădiniță, acolo unde își petrece cea mai mare parte din zi.

Prin activitățile outdoor desfășurate în grădiniță copii învață să își asume riscuri, aspect care îi va ajuta considerabil să-și formeze personalitatea. De asemenea, în timpul jocurilor desfășurate în aer liber, preșcolarii își dezvoltă calitățile motrice cum ar fi forța, viteza, rezistența și mobilitatea.

Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului, previne labilitatea emoțională, modelează temperamentul și atitudinile. Unii specialiști ai domeniului apreciază că: „educația fizică este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin efectele sale și socială prin organizare și activitate, în centrul căreia stă omul”. Pe toți, sportul, mișcarea, ne fac să ne recâștigăm demnitatea, tonusul, să ne integrăm mai bine în societate. Pe lângă beneficiile asupra sănătății, sportul va îmbunătăți și comportamentul, învățându-l pe copil ce înseamnă competiția și spiritul de echipă, îl va face ambițios și mai disciplinat. În plus, acesta va câștiga încredere în forțele proprii, se va orienta mai ușor în spațiu și va învăța să se descurce singur.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu. Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc. Educația outdoor

facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili:

- Dezvoltare personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al copiilor;
- Dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între copii, copii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii.

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății. Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată și permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse. Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță.

Nevoia de a se simți respectat- derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți, copiii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil - activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel că educatoarea trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor copiilor în activitățile propuse.

Nevoia de a fi activ - implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului.

Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca preșcolarii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ. Integrarea educației outdoor în curriculum școlar reprezintă în prezent un aspect important în asigurarea dezvoltării personale și profesionale a copilului, mai ales pentru că contextul actual este caracterizat de lipsa interesului și motivației spre învățare ale copiilor, accentuarea gradului de neimplicare în viața școlară, existența unor preocupări care afectează negativ comportamentul copilului, lipsa respectului pentru școală ca instituție, pentru profesor, familie. După cum am arătat anterior, educația outdoor îmbogățește mediul academic, oferă oportunități interactive de învățare, care dacă sunt implementate corect duc la minimizarea aspectelor negative existente în actualul sistem educațional.

Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul, acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă. O modalitate de implicare a părinților în activitățile grădiniței, ușor de realizat, o reprezintă activitățile outdoor, văzute ca o „combinație de activități în aer liber, de educație de mediu și de dezvoltare socială și personală”, activități la care se dorește și participarea părinților. Unii părinți au mai mult timp să

se implice, alții mai puțin. Este ideal un mediu școlar care să întâmpine deschis părinții și să le dea informațiile necesare. Toți părinții au nevoie de sfaturi și de sprijin. „Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. Mihăescu)

Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc. Exemple de activități outdoor:

1. SĂ DUCEM BALONUL - se vor forma două sau mai multe echipe. Fiecare echipă se va așeza în cerc. Li se vor da câte un ghem de sfoară foarte lung. Participanții îl vor arunca de la unul la altul. Odată formată rețeaua, se va așeza un balon în centru pe care aceștia trebuie să -l ducă pe o anumită distanță (ex.: 10 m). Se vor organiza trei runde și evident, va fi o echipă câștigătoare. Alternativ se poate organiza cu o farfurie și un ou, taskul fiind același. Obiective: lucru în echipă, competiție, sincronizare, consolidare relații între oameni, dinamism.

2. DETECTIVII NATURII - este o activitate dinamică în care învățarea prin descoperire este la ea acasă. Sunt necesare lupe pentru cercetare și multă voie bună. Copiii vor ieși în curtea grădiniței înarmați cu lupe și vor avea la îndemână un panou (carton) pe care vor nota observațiile. Vor observa cu lupele insecte, solul, plante.

3. CULORI AMESTECATE - o activitate este cu atât mai interesantă cu cât se bazează pe acțiuni care de regulă sunt interzise copiilor de către părinți. Acasă nu li se prea permite să se joace cu acuarele și cu apă. La grădiniță rar li se permite să amestece la întâmplare acuarelele. De aceea o activitate outdoor în care li se permit aceste lucruri nu poate fi decât benefică. Copiii primesc foi de carton pe care vor picta cu acuarele linii în duct continuu curbe sau frânge cu cât mai multe culori. Foile vor fi așezate pe asfalt, iar copiii vor stropi foile cu apă astfel încât culorile să fuzioneze între ele. Foile se lasă la uscat, iar copiii vor căuta să identifice forme în amestecul de culori. Se poate realiza și cu carioci, dar trebuie să fie de foarte bună calitate, de preferat speciale.

4. LA TINTA! - În curtea grădiniței, pe o bancă se construiesc piramide din pahare de unică folosință pe care sunt scrise diferite cifre. Cu diferite obiecte: mingi de tenis, săgeți cu ventuze, bile de popice, copiii trebuie să doboare paharele. Pe un panou, fiecare copil va nota cu diferite simboluri punctele doborâte. La final punctele vor fi centralizate și se va desemna echipa câștigătoare.

5. NUMERE ÎN NATURA - În curtea grădiniței vor fi ascunse pentru fiecare echipă câte 10 mingi de ping pong pe care vor fi scrise cifrele de la 1 la 10. Copiii vor trebui să găsească elementele ascunse și să formeze șirul numeric. Echipa care reușește să rezolve sarcina cel mai repede va fi desemnată câștigătoare.

6. MICII GRĂDINARI - este o activitate outdoor de educație ecologică în care copiii contribuie direct la îmbunătățirea calității aerului, la înfrumusețarea spațiului verde al grădiniței

conștientizând, astfel importanța acestuia pentru viața pe Pământ. Muncile pe care le vor executa copiii trebuie să fie adaptate la nivelul lor de dezvoltare psiho-fizică și trebuie să fie precedate de un serios instructaj de protecția muncii. Scopul acestui gen de activități este de ai responsabiliza pe copii față de calitatea mediului, de a prețui munca și de a conștientiza valoarea muncii.

7. SĂ NE SALVĂM ÎMPREUNĂ - jucătorii alcătuiesc un grup de călători prin junglă, capturat de canibali. Toți călătorii, stând în picioare și lipiți strâns unul de altul, au fost legați cu o funie ca să nu scape. Totuși, nu sunt paznici, iar dacă grupul reușește să se deplaseze pachet, până în alt loc, va găsi acolo ajutor și călătorii vor scăpa din cazanul canibalilor. Obiective: sincronizare, lucrul în echipă, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, apropiere fizică, consolidarea relațiilor dintre participanți, competiție, distracție.

Bibliografie:

1. Popescu, F., 2014, Activitățile de tip outdoor- modalități de integrare în curriculum preșcolar R.Î.P. nr.1 -2/2014, p. 27-29;
2. Stamenovski, C., 2014, Educația outdoor în grădiniță, R.Î.P. nr.3-4, p. 32;
3. Șerban, G., 2014, Un tip de educație nonformală: outdoor education- resurse teoretice pentru predare- învățare în activitățile outdoor, R.Î.P nr. 1-2, p. 21-26; 4. ***, 2014-2015,

Scrisoare metodică pentru învățământul preșcolar;

<https://bestpreschool.ro/ro/2022/04/01/activitatile-outdoor-in-gradinite-o-metoda-distractiva-de-dezvoltare-pentru-copii>

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/referat-educatia-outdoor-in-gradinita>

EDUCAȚIA NONFORMALĂ ȘI EDUCAȚIA OUTDOOR

Mina Mirela Alina
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Alexandria

Astăzi, conceptul de educație se extinde din ce în ce mai mult, iar diferitele forme educaționale se pot ajuta reciproc, pentru a crea un tot sănătos. Cred că în acest domeniu este foarte important ca lucrurile să fie făcute într-un mod unitar și că, dincolo de orice categorisire sau împărțire conceptuală, trebuie să privim lucrurile ca pe ceva încheiat, care servește oamenilor, determinându-i să fie deschiși spre învățare. Se știe că sunt foarte multe lucruri de făcut în educația formală, dar și în educația nonformală. Sunt provocări, neajunsuri, limite. Dar, în același timp, sunt și oameni dedicați, inițiative, idei.

Cum ajunge însă cineva să participe la proiecte de educație nonformală? Actorii implicați sunt din ce în ce mai numeroși – de la ONG-uri la școli, de la centre culturale la biserici, de la instituții publice la companii, de la teatre și muzee. Punctele de pornire pot fi diferite, însă au la bază aceeași dorință de învățare.

Tot mai multe metode de educație nonformală încep să apară și în sistemul educațional românesc. Importante din Occident, acestea au fost gândite în încercarea de a-i ajuta pe copii să învețe mai repede și mai bine, lucruri mai utile decât se poate învăța prin metoda tradițională de predare. Expertul în educație nonformală, Ștefan Pălărie, a explicat că învățarea non-formală se face prin joacă, într-o atmosferă prietenoasă și plină de energie.

În sistemul de învățământ preuniversitar din România, există încercări, cel puțin la nivel de programă, de a combina cele două tipuri de educație (formală și nonformală), prin introducerea de materii precum "Joc și mișcare", în învățământul primar, de exemplu.

Principalele aspecte care atrag la educația nonformală sunt caracterul voluntar al acesteia pe de-o parte, dar și faptul că se bazează mai mult pe practica decât pe teorie. Deși se desfășoară totul într-un mod organizat, persoana în cauză alege de bunăvoie să se implice, fără să aștepte în schimb recompense financiare sau recompense specifice educației formale: notele. De asemenea nu se aplică nici pedepse, cum ar fi absentele, scăderea notei la purtare și altele. Există totuși obiective clare de învățare atașate activităților desfășurate într-un cadru nonformal, dar atingerea lor se realizează într-un alt mod decât acela al predării.

Ca efecte majore pe care educația nonformală și le propune să le producă, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- introducerea obligatorie a elementului educativ în proiectarea și desfășurarea activității didactice la fiecare obiect de studiu;
- proiectarea activităților educative extracurriculare ca aplicații concrete a cunoștințelor acumulate și a abilităților și competențelor formate în cadrul obiectelor de studiu;
- stimularea interesului elevilor și a cadrelor didactice de a se implica în proiecte și programe educative curriculare, extrașcolare și extracurriculare la nivelul fiecărei unități de învățământ;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Educația nonformală oferă un set de experiențe sociale necesare, utile pentru fiecare copil, tânăr sau adult, complementarizând celelalte forme de educație prin:

- valorificarea timpului liber al elevilor, din punct de vedere educațional;
- oportunități pentru valorificarea experiențelor de viață ale elevilor, prin cadrul mai flexibil, mai deschis și prin diversificarea mediilor de învățare cotidiene;
- participare voluntară, individuală sau colectivă;
- modalități flexibile de a răspunde intereselor elevilor prin gama largă de activități pe care le propune și posibilitatea fiecărui elev de a decide la ce activități să participe;
- dezvoltarea competențelor pentru viață și pregătirea tinerilor pentru a deveni cetățeni activi;
- formarea capacității organizatorice, de autogospodărire, de management al timpului, de gândire critică, de adoptare a unor decizii sau rezolvare de probleme;
- un cadru de exersare și de cultivare a diferitelor înclinații, aptitudini și capacități, de manifestare a talentelor în artă, cultură, muzică, sport, pictură, IT etc.

Educația nonformală oferă posibilitatea unor altfel de metode, interactive și diversificate, pentru obținerea unor cunoștințe și aptitudini noi, cât și pentru punerea acestora în practică. Câteva exemple de metode folosite în contextul nonformal pot fi:

- activități de team building
- jocuri de rol
- dezbateri
- brainstorming
- jocuri de improvizație

Selectarea metodelor depinde, desigur, de scopul activității respective.

Există mai multe avantaje ale implicării în diferite organizații care se ocupă cu educația nonformală.

Primul ar fi acela că apar tot felul de oportunități care îți oferă noi perspective, noi experiențe și te ajută în acest fel să crești pe plan personal.

Alte avantaje sunt libertatea foarte mare care îți este oferită, dar și faptul că îți poți exprima propriile idei, poți auzi altele noi, și cel mai important e că poți învăța doar ceea ce îți place, nu ești obligat în niciun fel să asimilezi lucruri care nu corespund cu parerile și cu dorințele proprii.

Într-o societate în care tehnologia progresa cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, s-a constatat că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătoasă. Natura, cea pe care conștient sau nu o distrugem încet dar sigur, ne oferă lecții de supraviețuire de neprețuit: a acoperit cu nisip mărețele piramide egiptene, cu vegetație luxuriantă uimitorul temple mayașe, a populat cu copaci falnici și animale zonele distruse de catastrofa de la Cernobîl. Se pune atunci întrebarea dacă nu cumva viitorul omenirii nu constă, de fapt, în supraviețuirea speciei umane în condiții din ce în ce mai dificile și mai neprevăzute, iar răspunsul la întrebare nu este altul decât cel de întoarcere la natură, ca cel mai bun și eficient educator.

Este momentul și avem obligația de a-i scoate „afară”. Este motivul pentru care de câțiva ani a apărut conceptul de *activitate outdoor*, ca alternativă pentru educația formală, tradițională. Există mai multe accepțiuni pentru termenul de outdoor, cea mai simplă fiind aceea de *activitate în aer liber, în afara spațiului instituțional al școlii*.

Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează (în speță profesorilor) și celor care fac obiectul învățării (în speță elevii).

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natura, psihica, social, emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor " scoate la aer " cele 3 forme de educație, le revigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (*dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională*).

În funcție de activitățile alese, obiectivele unui program de Educație Outdoor pot face parte din oricare aceste trei categorii. Astfel, elevii pot învăța mai multe lucruri despre:

- *mediul înconjurător în care ne desfășurăm activitatea, relațiile dintre componentele acestuia și cum pot să-și aducă aportul la protecția lui;*
- *propria persoană, propriile limite și cum le pot depăși;*
- *comunicarea și colaborarea eficace în cadrul unui grup;*

Caracteristicile educației outdoor

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura - protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului iar educația outdoor poate fi privită ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare - un mediu relaxant, liber, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între copii, bazată pe sprijin reciproc;

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți-astfel educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină motivați;

Educația outdoor duce la dezvoltarea personală atât a celor care o aplică, dar și a copiilor;

Educația outdoor contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă-conexiunea între copii-copii, copii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă;

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- *Dezvoltarea abilităților socio-personale:* îmbunătățirea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- *Dezvoltarea abilităților de management:* organizare, coordonare, evaluare, atât a celor care o aplică, cât și elevilor.

Un aspect important al educației outdoor este acela că răspunde atât *nevoilor de bază* ale individului, cât și celor care îl particularizează în grupul din care face parte:

Nevoia de a fi respectat – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini, responsabilități pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un copil poate primi sarcina de a curăța pomii, un altul sarcina de a uda florile, important este însă, ca prin comunicarea cu copilul, profesorul să-i transmită acestuia sentimentul că prinde ceea ce întreține el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protecția mediului).

Nevoia de a fi activ—implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, aduce numeroase beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul fiind activitatea fundamentală a copilului este important ca toți copiii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod active.

Nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul grupei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Nevoia de a se simți în siguranță—interiorul clasei este mult mai sigur pentru copii, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ.

Cadrul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să nege utilitatea utilizării educației outdoor.

Educația ecologică

Deseori educația outdoor este confundată cu educația pentru mediu-ecologică, asta pentru ca cele două se întâlnesc în aer liber, educația outdoor nu înseamnă numai acest lucru, ea are nenumarate valențe în toate domeniile nu doar în cel al protecției mediului. În școală elevii sunt foarte receptivi la ce li se arată și li se spune în legătura cu mediul. Prin diferite discipline incluse în procesul de învățământ trebuie să convingem pe fiecare elev de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării și să le formăm conduita ecologică modernă. Acest lucru se realizează îndeosebi în cadrul lecțiilor de biologie și geografie, menite să înlesnească înțelegerea organismelor vegetale și animale, a proceselor esențiale de întreținere a vieții, a legăturilor indisolubile dintre plante - animale - mediu, al celor de geografie, dar și, ocazional, în cadrul unor lecții de educație civică, limba română, educație muzicală, educație plastică, istorie etc. Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul , acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă.

Activitățile de tip outdoor nu sunt activități de educației formală ce au loc în afara sălii de clasă, ci activități de educație nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura și să le formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală.

Metodele de învățare în context nonformal au obiective educaționale bine definite, sunt active, interactive și creative, au caracter participativ și experiențial și determină implicarea, toleranța, învățarea prin joc, cunoașterea, deschiderea, acțiunea. Toate modelează atitudini și dezvoltă competențe.

Bibliografie:

CUCOȘ, C. *Pedagogie*. Ediția a II-a, Iași, Polirom, 2006;
DUMITRU, G., BUCUREI, C., CĂRĂBUȚ, C., *Integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale*, Timișoara, Ed. Mirton, 2006;
IONESCU, D., POPESCU, R., *Activități extrașcolare în ruralul românesc. Dezvoltarea de competențe cheie la copii și tineri*, București, Ed. Universitară, 2011;

Educația nonformală – Educația Outdoor

Florea Măceșanu

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”

Fiind contemporanii unor transformări sociale, culturale și tehnologice ce se desfășoară cu o viteză fără precedent, este și datoria noastră – a profesorilor – să înțelegem aceste transformări, să le analizăm și să facilităm dezvoltarea elevilor noștri în interiorul acestei noi paradigme. O astfel de intenție stă la baza aplecării spre educația nonformală: o componentă esențială a procesului educațional, care aduce în prim plan o abordare flexibilă și adaptabilă la diverse nevoi și contexte. În timp ce educația formală se concentrează pe cunoștințe și competențe academice, iar cea informală se desfășoară în mod spontan în cadrul activităților cotidiene, educația nonformală își propune să ofere o experiență educațională structurată, situându-se însă în afara sistemului școlar tradițional.

Definind educația nonformală

Educația nonformală cuprinde o gamă largă de activități și programe educaționale care nu sunt integrate în sistemul formal de învățământ. Acestea pot include ateliere, tabere, training-uri, proiecte de voluntariat, stagii, cursuri online, precum și alte forme de învățare care se desfășoară în afara cadrelor instituționale clasice. Fără doar și poate, educația nonformală reprezintă o alternativă la educația formală, oferind oportunități de dezvoltare personalizate pentru elevi. Această formă de educație se concentrează pe nevoile elevilor, subliniind activități relevante și rezultate practice.

Educația nonformală poate include o gamă largă de competențe numite „soft skills”, care nu sunt dezvoltate în mod obișnuit în cadrul educației formale. Acestea includ abilități interpersonale, cum ar fi: spiritul de echipă, de organizare și de gestionare a conflictelor, conștientizarea interculturală, leadership-ul, planificarea, capacitatea de organizare, coordonarea și rezolvarea problemelor practice, munca în echipă, încrederea în sine, disciplina și responsabilitatea. Educația nonformală se deosebește de educația formală prin natura sa facultativă, conținutul organizat pe arii de interes și metodele interactive, motivante dar și prin diverse mijloace de cunoaștere și asimilare a informațiilor. Spre deosebire de educația informală, care se bazează pe experiențele de viață, educația nonformală este planificată și poate include o recunoaștere formală a competențelor dobândite. Educația nonformală poate fi oferită de o varietate de instituții, cu precădere școli și universități, dar și de către organizații non-guvernamentale și întreprinderi.

Implementarea educației nonformale

Educația nonformală poate fi implementată în comunitățile locale printr-o serie de măsuri strategice. În primul rând, este esențial să se organizeze programe de formare pentru profesori, pentru a-i familiariza cu metodele nonformale și a le integra în procesul de predare-învățare. Acest lucru poate fi realizat prin colaborarea cu organizații non-guvernamentale sau alte entități experimentate în domeniul educației nonformale, în vederea dezvoltării unor programe educaționale personalizate și eficiente. De asemenea, alocarea unui buget specific pentru activitățile de educație nonformală este esențială pentru susținerea și dezvoltarea continuă a cadrelor didactice și a programelor nonformale. Crearea sau adaptarea unor spații dedicate exclusiv activităților nonformale în școli sau în comunitate constituie un pas important în promovarea și valorificarea educației nonformale. Încurajarea și susținerea formării de cluburi ale elevilor cu diverse tematici, precum arte, sport, știință sau teatru, este, categoric, o prioritate. Pentru o dezvoltare pe toate planurile și pentru o încurajare a accesării tuturor mijloacelor de cunoaștere a lumii și a propriei personalități, procesul educațional trebuie să acorde o atenție sporită înclinațiilor artistice ale elevilor. De asemenea, implementarea de programe dedicate care să sprijine accesul și succesul elevilor defavorizați, inclusiv minorități, copii cu dizabilități și cei din familii cu venituri reduse este un

punct esențial pentru construirea unei societăți echitabile. Revizuirea curriculumului școlar pentru a îl alinia la nevoile și realitățile locale este foarte importantă. Integrarea competențelor și cunoștințelor relevante pentru dezvoltarea personală și profesională a elevilor în educația nonformală poate contribui la o educație mai inclusivă și eficientă.

Caracteristici ale educației nonformale

Flexibilitate: Programul și structura educațională sunt adaptate nevoilor și intereselor participanților, permițându-le să-și aleagă propriile direcții de dezvoltare.

Participare activă: Educația nonformală încurajează implicarea activă a participanților în procesul de învățare, prin activități practice, dezbateri și colaborare.

Experiențialitate: Accentul este pus pe învățarea prin experiență și experimentare, oferind participanților oportunități de aplicare practică a cunoștințelor și abilităților dobândite.

Diversitate: Există o varietate mare de subiecte și domenii abordate în cadrul educației nonformale, acoperind aspecte sociale, culturale, artistice, tehnice și profesionale.

Educația Outdoor

Educația outdoor este o formă de învățare nonformală care se desfășoară în aer liber, oferind oportunități de învățare practice și active. Această metodă se bazează pe învățarea prin experiență, stimulând creativitatea, explorarea mediului înconjurător și dezvoltarea abilităților de lucru în echipă și comunicare. Educația outdoor oferă multiple beneficii pentru dezvoltarea personală, socială, cognitivă, emoțională și comportamentală a elevilor. Aceste beneficii includ dezvoltarea competențelor de lucru în echipă, comunicare și colaborare, precum și o mai bună înțelegere a mediului înconjurător și a protecției acestuia. De asemenea, educația outdoor poate îmbunătăți abilitățile de luare a deciziilor și dezvoltarea personală, contribuind la o dezvoltare holistică a elevilor.

Activitățile de educație outdoor includ jocuri de echipă, explorări ale mediului înconjurător, proiecte ecologice, activități artistice și creative, precum și activități de cooperare și comunicare. Aceste activități au obiective educaționale bine definite, sunt active, interactive și creative, au caracter participativ și experiențial și determină implicarea, toleranța, învățarea prin joc, cunoașterea, deschiderea, acțiunea. Toate modelează atitudini și dezvoltă competențe. Învățarea bazată pe competențe din perspectiva educației outdoor poate oferi elevilor oportunități diverse pentru o formare completă, combinând educația formală cu elemente de educație informală și nonformală. Educația outdoor poate fi considerată liantul dintre educația formală, informală și nonformală, oferind oportunități de creștere a motivației pentru învățare activă, studiu prin descoperire și investigație a mediului înconjurător, precum și de dezvoltare a mecanismelor inteligenței emoționale. Educația outdoor contribuie la dezvoltarea personală, socială și emoțională a elevilor, oferind o metodă alternativă de învățare care se bazează pe experiențe practice și active în aer liber.

Concluzii

Educația nonformală joacă un rol crucial în dezvoltarea personală și profesională a indivizilor, oferindu-le oportunități de învățare și creștere în afara contextului academic tradițional. Aceasta îi ajută pe participanți să-și dezvolte abilități interpersonale, de comunicare, de lucru în echipă și de rezolvare a problemelor, pregătindu-i pentru provocările vieții cotidiene și pentru succesul în carieră.

De asemenea, educația nonformală contribuie la dezvoltarea comunităților, facilitând schimbul de cunoștințe și experiențe între indivizi și promovând coeziunea socială și incluziunea.

În contextul actual al schimbărilor sociale, tehnologice și economice rapide, educația nonformală devine din ce în ce mai relevantă și mai necesară. În timp ce educația formală rămâne fundamentul sistemului

educațional, educația nonformală oferă un spațiu vital pentru inovare, adaptabilitate și explorare personală și profesională.

Cu ajutorul tehnologiilor digitale și al resurselor online, accesul la educație nonformală se face din ce în ce mai ușor și este din ce în ce mai răspândit, permițând indivizilor din întreaga lume să beneficieze de oportunități de învățare pe tot parcursul vieții.

Educația nonformală reprezintă un pilon esențial al sistemului educațional contemporan, oferind o platformă dinamică și inclusivă pentru dezvoltarea personală și profesională. Prin promovarea valorilor de autonomie, diversitate și participare activă, educația nonformală contribuie la formarea elevilor pregătiți să facă față provocărilor și oportunităților secolului XXI.

EDUCAȚIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

Prof. înv. Primar Pătru Livia

Școala Gimnazială Brastavățu, Județul Olt

Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă și pe înțelesul cititorilor, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative.

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Grade de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

Realizând o sinteză a activităților de formare la care am participat cu elevii mei în cadrul activităților extrașcolare (vizite la Grădina Botanică, Grădina Zoologică, Parcul Nicolae Romanescu din Craiova) excursii la pădurea și balta din marginea localității, am identificat caracteristicile cheie ale educației outdoor:

- Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

- Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun “cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;

- Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;

- Dezvoltare personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al elevilor;

- Dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii;

- Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- ✓ Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- ✓ Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare

- ✓ Oferirea unui cadru stimulativ de învățare.
- ✓ Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată, permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Elevii din ciclul primar percep natura înconjurătoare, capătă cunoștințe, își însușesc o anumită atitudine față de diferite fenomene ale naturii. Natura îi atrage prin frumusețea, varietatea ei, precum și prin multitudinea culorilor, formelor, mirosurilor și sunetelor. Unul din mijloacele intuitive prin care copiii pot cunoaște lumea înconjurătoare este și excursia, pe care dicționarul limbii române o denumeste ca ”o plimbare sau o călătorie în grup, făcută pe jos, sau cu mijloace de transport, în sens educativ sau distractiv”. De aceea, am folosit plimbările, excursiile și vizitele, în perioada activităților extrașcolare, pe o scară din ce în ce mai largă, pentru că ele constituie mijloc de recreere, de destindere și totodată de asimilare de noi cunoștințe și de reactualizare a celor vechi. În același timp, fac legătura directă cu natura și cu societatea, cu rezultatele muncii omului.

Însușindu-și cunoștințele, copiii depun efort intelectual, aceasta ajutându-i să-și formeze deprinderi elementare de muncă intelectuală, care-i integrează mai ușor în activitatea școlară de mai târziu. Venind în contact cu obiecte și fenomene din mediul înconjurător, învață denumirea lor, pe parcurs încep să le plaseze în lumea din care acestea fac parte, ajungând la concluzii, la generalizări, abstractizări, la formarea unor noțiuni clare și precise. Cunoașterea își urmează drumul ei, de la contemplarea vie la abstract și înapoi la practică.

Nu este suficient să-l familiarizăm pe copil cu natura și societatea numai din cărți și ilustrate. Un asemenea fel de a educa copiii este profund greșit, deoarece nici cele mai captivante povești, nici cele mai minunate imagini nu pot înlocui natura vie. Excursiile, plimbările și vizitele prilejuiesc contemplarea vie a fenomenelor în mediul lor natural. Prezentând copiilor obiecte și fenomene din natură, reprezentările lor devin clare, corespunzătoare realității. Atunci când copiii observă ceva într-un tablou, reprezentările lor sunt doar aproximative. De exemplu, imaginea unui mijloc de locomotie cunoscut, ”trenul”, îi dă copilului o idee cu totul generală. Observându-l direct în gara sau alergând pe linie, copilul își va însuși cunoștințe corecte despre el: aspectul lui caracteristic, mărimea vagoanelor, forma lor, locomotiva, sunetele pe care le produce, viteza cu care merge, mișcarea roților etc.

Excursia, plimbarea și vizita își aduc din plin contribuția la formarea trăsăturilor morale ale copiilor, acestea ocupând un loc important în procesul de formare a personalității lor. Copiii se obișnuiesc cu unele reguli de comportare în colectiv. Ei devin ascultători, li se educă o atitudine conștientă față de cerințele învățătoarei, față de colectivul de copii, li se dezvoltă spiritul de organizare și de ordine față de tot ce ceea ce-i înconjoară. Am căutat ca de fiecare dată copiii să ia legătura directă cu unele aspecte din procesul muncii, pentru a-i face să înțeleagă importanța muncii în dezvoltarea societății.

Copiii au învățat să prețuiască munca, să iubească și să respecte pe oamenii muncii, bunurile produse de aceștia în folosul lor și al întregii societăți. Astfel, au început să deosebească frumusețea fiecărei meserii în parte, sub ipoteza că: -, ce s-ar întâmpla dacă n-am avea cizmar? ”-, rămânem fără încălțăminte”, dar dacă n-ar exista croitori? ”etc.

Important este să-i facem să înțeleagă că a munci în orice sector nu este o rușine, ci o mândrie, că fără aceste meserii și fără acești oameni care le practică nu se poate trăi, că ei se străduiesc să producă bunuri cât mai frumoase și de bună calitate în folosul nostru, al tuturor.

Am obișnuit copiii în excursii, plimbări și vizite să deosebească ceea ce este bine de ceea ce este rău, ceea ce este permis și ceea ce este interzis. Excursiile, plimbările, vizitele sunt un prilej deosebit pentru ei în educarea convingerilor și a sentimentelor morale, a dragostei pentru cunoașterea bogățiilor și frumuseților patriei. Am căutat să dezvolt la copii calitățile voinței și trăsăturile pozitive de caracter, prin supunerea față de cerințele colectivului.

Activitățile educației de tip outdoor se desfășoară întotdeauna în natură și nu au ca finalitate rezultate palpabile (diplome, atestate), ci produse vizibile la nivelul comportamentului copiilor.

Dacă învățarea clasică, în sala de clasă, are un aspect cognitiv, activitatea de tip outdoor are un aspect pur practic, informal și experiențial.

EDUCAȚIA OUTDOOR, DE LA TEORIE LA PRACTICĂ

PROF. CIUBOTARU ANIȘOARA

LICEUL "DEMOSTENE BOTEZ" TRUȘEȘTI

"Copiii pot să învețe aproape orice, dacă sunt puși în situația să se joace, să încerce, să atingă, să audă, să vadă și să simtă informația".

**Jane Houston*

Astăzi, conceptul de educație se extinde din ce în ce mai mult, iar diferitele forme educaționale se pot ajuta reciproc, pentru a crea un tot sănătos. Cred că în acest domeniu este foarte important ca lucrurile să fie făcute într-un mod unitar și că, dincolo de orice categorisire sau împărțire conceptuală, trebuie să privim lucrurile ca pe ceva încheiat, care servește oamenilor, determinându-i să fie deschiși spre învățare. Se știe că sînt foarte multe lucruri de făcut în educația formală, dar și în educația nonformală. Sunt provocări, neajunsuri, limite. Dar, în același timp, sunt și oameni dedicați, inițiative, idei.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate în educația formală, cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală fiind aceea de a amplifica cele două forme, mai ales pentru că încorporate, conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, aduc avantaje pe termen lung și permit aplicarea lor la o gamă largă de discipline.

Principalele aspecte care atrag la educația nonformală sunt caracterul voluntar al acesteia pe de o parte, dar și faptul că se bazează mai mult pe practica decât pe teorie. Deși se desfășoară totul într-un mod organizat, persoana în cauză alege de bunăvoie să se implice, fără să aștepte în schimb recompense specifice educației formale, notele. De asemenea, nu se aplică nici sancțiuni, pedese, cum ar fi absențele, scăderea notei la purtare sau altele. Există totuși obiective clare de învățare atașate activităților desfășurate într-un cadru nonformal, însă realizarea lor se produce într-un alt mod decât al predării, metodă de bază în unitățile de învățământ.

Astfel, educația nonformală oferă posibilitatea cadrului didactic de a utiliza metode active și interactive diversificate, cum ar fi activități de team building, jocuri de rol, dezbateri, brainstorming, jocuri de improvizație, iar aptitudinile sau competențele obținute vizează aspectul practic al învățării.

Prima școală de educație experiențială outdoor – Outward Bound, apare în anul 1941, fiind fondată de Kurt Hahn.

Educația outdoor se definește ca fiind suma acțiunilor întreprinse de personal calificat, în principal educatori, într-un mediu natural, folosind metode experiențiale pentru a produce schimbări la nivelul abilităților intelectuale, fizice inter și intrapersonale și al comportamentului față de mediu. Programele de educație outdoor se desfășoară în natură și au de cele mai multe ori, un caracter nonformal.

În educația outdoor, copilul învață în mod practic, activ, prin experiențe personale la care mai apoi reflectă, pentru a extrage învățături. Acest mod de învățare, caracteristic educației outdoor, este unul experiențial. Întrucât acest tip de educație are loc în cadrul unui proces elaborat, are la bază ținte/obiective care se realizează prin activități structurate și organizate în timpul programului școlar și conduce la rezultate dezirabile, tinde și poate să facă parte integrantă a educației formale. Un vechi proverb chinezesc ne arată că: "Ce aud – Uit, Ce văd – Imi amintesc, Ce fac – Înțeleg", iar un studiu modern ne spune că: "Ne amintim 20 % din ceea ce auzim, 30 % din ceea ce vedem și 90 % din ceea ce facem."

Educația outdoor se adresează următoarelor nivele de învățare: afectiv, motric, cognitiv.

Prin activitățile de tip outdoor se dobândește:

- dezvoltarea complexă (globală, multilaterală) a copiilor;
- călirea organismului; dobândirea și menținerea sănătății; recrearea copiilor;
 - cunoștințe sporite despre mediul înconjurător;
- identificarea relațiilor dintre componentele mediului și modalitățile în care se poate contribui la protecția sa;
- o mai bună cunoaștere a propriei persoane, a propriilor limite și cum se pot depăși;
- comunicare îmbunătățită și colaborare în cadrul unui grup;
- dezvoltarea creativității și a capacității de a găsi soluții practice la probleme concrete; capacitate de adaptare;

Sarcinile cadrului didactic sunt orientate în următoarele direcții:

- Să creeze situații de învățare concretă în mediul înconjurător, valorificând cunoștințe, deprinderi și atitudini pozitive, dobândite în context formal, nonformal sau informal;
- Să faciliteze contactul copiilor cu materiale naturale cât mai diverse, pe care să le poate explora cu toate simțurile, pentru a le cunoaște, a și le apropia, a le aprecia/îndrăgi;
- Să stimuleze însușirea și dezvoltarea unor calități motrice, prin exersarea acestora, în condițiile mediului natural sălbatic sau cat mai aproape de acesta;

Educația outdoor presupune ca procesul de predare – învățare - formare să se petreacă în natura și spații sociale/culturale. Obiectivul unui asemenea tip de educație îl reprezintă plasarea în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care elevii le învață la școală, dezvoltarea spiritului practic și a adaptării la situațiile concrete de viață, modalități de înțelegere a elementelor educaționale predate la grupă;

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun “cei 4 pereți ai sălii de clasă”; poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să formeze și să schimbe comportamente;

Activitățile de tip outdoor trebuie să fie atent planificate și proiectate, în funcție de obiectivele pe care cadrul didactic urmărește să le realizeze cu elevii, prin activități concrete și contact nemijlocit cu materiale din natură.

Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât ca și aceasta, se bazează foarte mult pe participarea active, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea, specific școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în context diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, are o structură și o planificare flexibilă, în care procesul de învățare este orientat spre lev, bazându-se pe experiența acestora.

Educația formală are meritul de a fi organizată și organizată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care nevoie un individ pentru formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația nonformală venind cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natură afectivă, socială, emoțională prin diferite metode inactice, participative, iar educația outdoor completează cele trei forme de educație, le revigorează prin extinderea acțiunii în diferite domenii- dezvoltarea durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională.

Așa cum reiese din literatură de specialitate, implementarea unor activități de tipul educației outdoor face posibilă schimbarea de atitudini și comportamente ale elevilor față de învățare prin experimentarea unui mediu relaxant, inspirațional, crește nivelul de motivație, dezvoltă spiritul de echipă, a abilităților socio-profesionale și a celor de management.

De asemenea, educația outdoor răspunde atât nevoilor de bază ale elevilor, cât și celor care îl individualizează din colectivul/grupul din care face parte. De exemplu, nevoia de a fi respectat – încurajează elevul să-și expună liber punctul de vedere, să manifeste deschidere și să simtă că participă la luarea unei decizii la nivelul grupului. Sau nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul grupei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze. Finalitatea activității de tip outdoor este aceea de a dezvolta personalitatea fiecărui copil în unul dintre domeniile:

Există un model de educație outdoor care presupune integrarea activităților în curricula școlii și desfășurarea lor în mod constant și natural fără să fie nevoie de resurse speciale. Aceste activități le putem include în scenariile noastre didactice în cadrul programului școlar obișnuit. Acest model educațional presupune:

- activități frecvente, orientate spre un scop și bazate pe un curriculum, desfășurate în mediul din proximitatea școlii;
- constantă, activități desfășurate în mod constant pe tot parcursul anului școlar;
- desfășurarea activităților pentru majoritatea disciplinelor;
- lucru cu aceleași subiecte și în clasă și afară;
- sarcini de tip problemă și presupunând munca în echipă;

Exemple de bune practici – activități derulate în cadrul unor proiecte educaționale sau la orele de dirigenție:

”Omul sfințește locul” - elevii au învățat exersând cum trebuie să planteze în mod corect o plantă , dar și cum trebuie să o îngrijească pentru a se dezvolta armonios.

”Pe urmele lui Eminescu” – drumeție, Lacul de la Ipotești, comuna Mihai Eminescu, Botoșani..O astfel de activitate le formează elevilor dragostea de mediu și îi educă în spiritul dezvoltării durabile. În timpul drumeției, am vorbit despre viața poetului Mihai Eminescu și despre poluarea cu deșeuri,

BIBLIOGRAFIE

Albulescu, Ion, Pragmatica predării. Activitatea profesorului între rutină și creativitate, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2004.

Bocoș, Mușata, Instruire interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2002.

Cerghit, Ion, Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri, strategii, București, Editura Aramis, 2002.

Crișan, Alexandru (și coautorii), Manual de Limba română, clasa a VIII-a, , București, Editura Humanitas, 2005.

Dumitru, Alexandru, Ion, Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Colecția Gândire critică, Centrul Educația 2000+, Timișoara, Editura de Vest, 2000.

Fluoraș, Vasile, Paideia și gândire critică, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2003.

Idem, Teoria și practica învățării prin cooperare, Cluj- Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2005.

Educația outdoor-de la teorie la activități practice

Ciulei Lorela Elena- Școala Gimnazială Năsturelu

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate, am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație.

Oferă posibilitatea contactului direct cu natura în același timp fiind și o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

- ❖ reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;
- ❖ facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;
 1. dezvoltă spiritul de echipă;
 2. oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile: programe axate pe sănătate și pe educație fizică, pe știința mediului, etc. Spre exemplu un program de educație outdoor axat pe educație fizică și sport ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate (programul ar include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții cu elevi, specialiști, organizarea și desfășurarea unor activități practic-gospodărești – stabilirea unor meniuri sănătoase, etc.).

Un program de educație outdoor axat pe știința mediului va avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului (se pot organiza diferite activități relevante în abordarea problemei identificate în funcție de creativitatea cadrului didactic).

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil, de a se simți în siguranță.

Toate nevoile precizate mai sus își au rolul și locul lor în dezvoltarea personală a copilului, dar aş situa pe prim plan nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor, ea fiind o modalitate de succes, de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale), copilul să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități. Mediul din interiorul celor 4 pereți ai clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce, acel din afara clasei este unul care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Dintre formele de educație formală, informală și non-formală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă și oferă utilitate practică imediată cunoștințelor învățate.

Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățământ.

În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în spatele documentului curricular. Nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Ar trebui să se considere educația outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învățământ, ca un întreg șir de oportunități de învățare.

Bibliografie:

- Ionescu Miron, Radu Ioan, 2001, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca;
- Răileanu Daniela, Grama Filofteia, 2010, Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura DPH, București;
- Glava Adina, Glava Cătălin, 2002, Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj Napoca.

EDUCAȚIA OUTDOOR - DE LA TEORIE LA PRACTICĂ

Prof. Aiacoboaie Anca – Simona

Liceul "Demostene Botez" Trușești, jud. Botoșani

Educația outdoor este un concept destul de nou în școala românească, dar din fericire începe să prindă contur din ce în ce mai mult, deoarece reușește să sensibilizeze și să atragă mai mult elevii scoțându-i din spațiul formal. Cea mai simplă definiție a educației outdoor este că aceasta reprezintă educația în aer liber.

Educația outdoor poate fi realizată prin expediții, excursii, drumeții, activități recreative, dezvoltare personală și socială, educația pentru mediu; în concluzie, poate aborda orice temă.

Avantajele acestui tip de educație le putem sintetiza astfel:

- oferă contactul direct cu natura, în special în contextul în care educația ecologică reprezintă un interes major în ultimii ani, deoarece oamenii nu conștientizează impactul pe care urbanizarea și industrializarea îl au asupra mediului, dar și activitățile lor non-ecologice au impact negativ asupra mediului;
- dezvoltare personală prin întărirea relațiilor sociale, interpersonale și chiar intrapersonale, elevii putând să-și învingă unele temeri, dificultăți de învățare, și pot chiar trece peste bariere sociale;
- este o foarte eficientă metodă de învățare pentru elevii cu cerințe educaționale speciale și nu numai pentru ei;
- facilitează dezvoltarea spiritului de echipă: elev-profesor, dar și elev-elev, favorizând participarea activă la activitățile propuse;
- pot fi exersate sau chiar descoperite aptitudini mai puțin vizibile în mediul formal din sala de clasă;
- nu în ultimul rând reprezintă surse de inspirație de învățare: se creează un mediu relaxant, fără "constrângerea celor pereți ai sălii de clasă", oferă elevilor un mediu favorabil care îi determină să caute soluții la diverse situații provocatoare, astfel încât poate să determine relații stranse și de colaborare între oameni;
- se pretează la orice vârstă;

Educația outdoor oferă diverse beneficii fizice, emoționale, mentale și sociale.

Acest tip de educație poate fi adaptată pentru orice disciplină din curriculum:

1. LIMBA ROMÂNĂ – dezvoltă inspirația poetică, lirică;
2. LIMBI STRĂINE - dezvoltă comunicarea într-o limbă străină abordând diverse teme în funcție de locație;
3. MATEMATICĂ – se poate calcula perimetrul, aria, diverse teoreme învățate pot fi aplicate în natură;

4. BIOLOGIE – elevii pot urmări diverse fenomene biologice, unele funcții ale plantelor sau comportamentul diverselor animale sălbatice, pot urmări relațiile trofice direct în natură;
5. FIZICĂ – pot fi identificate diverse fenomene fizice;
6. CHIMIE – pot fi realizate diverse experimente chimice cu elemente din natură;
7. GEOGRAFIE – se poate face orientare turistică, se pot observa diferite tipuri de roci;
8. EDUCAȚIE PLASTICĂ – poate dezvolta abilitățile artistice;

În concluzie atât învățarea, cât și evaluarea pot fi abordate transdisciplinar, iar învățarea devine mai ușoară și relaxantă, conducând la rezultate mai bune datorită acțiunii și implicării directe mult mai mult decât în într-un mediu formal.

Deși la noi încă educația de tip outdoor se rezumă la vizite didactice, activități recreative sau câteva activități practice de ecologie, iar majoritatea activităților de învățare se desfășoară preponderent în sala de clasă, este timpul să ” ieșim cu lecțiile în natură”.

Bibliografie:

*** PROEUROCONS – ” Educație nonformală pentru o școală altfel”

*** Manual de educație outdoor

EDUCAȚIA OUTDOOR- DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

Prof. înv.primar IVAN AURELIA
Școala Gimnazială MIHAI EMINESCU Alexandria

Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât ca și aceasta, **educația outdoor** se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât **educația nonformală** cât și **educația outdoor** pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură asupra cadrelor didactice, dar și a elevilor.

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația nonformală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natura, psihică, social, emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor pune în evidență cele trei forme de educație, le revigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (*dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională*).

În funcție de activitățile alese, obiectivele unui program de Educație Outdoor pot face parte din oricare aceste trei categorii.

Astfel, elevii pot învăța mai multe lucruri despre:

- *mediul înconjurător în care ne desfășurăm activitatea, relațiile dintre componentele acestuia și cum pot să-și aducă aportul la protecția lui;*

- *propria persoană, propriile limite și cum le pot depăși;*
- *comunicarea și colaborarea eficace în cadrul unui grup;*

Caracteristicile educației outdoor

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura - protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului, iar educația outdoor poate fi privită ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare - un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impune sala de clasă, poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între copii, bazată pe sprijin reciproc;

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți - astfel educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod normal întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină motivați;

Educația outdoor duce la dezvoltarea personală atât a celor care o aplică, dar și a copiilor;

Educația outdoor contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă - conexiunea între copii - copii, copii-cadru didactic duce la creșterea gradului de participare activă;

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare, atât a celor care o aplică, cât și elevilor.

Un aspect important al educației outdoor este acela că răspunde atât nevoilor de bază ale individului, cât și celor care îl particularizează în grupul din care face parte:

- ***Nevoia de a fi respectat*** – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

· **Nevoia de a fi responsabil** – activitățile outdoor dau copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini, responsabilități pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un copil poate primi sarcina de a curăța pomii, un altul sarcina de a uda florile, important este însă, ca prin comunicarea cu copilul, profesorul să-i transmită acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului).

· **Nevoia de a fi activ**–implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, aduce numeroase beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul fiind activitatea fundamentală a copilului este important ca toți copiii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

· **Nevoia de a fi inclus social** – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități. Se consideră ca mediul din interiorul clasei de elevi este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

· **Nevoia de a se simți în siguranță**–în teriorul clasei este mult mai sigur pentru copii, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ.

Cadrul didactic trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să neghe importanța utilizării educației outdoor.

Deseori educația outdoor este confundată cu educația pentru mediu-ecologică, asta pentru ca cele două se întâlnesc în aer liber, educația outdoor nu înseamnă numai acest lucru, ea are nenumarate valențe în toate domeniile nu doar în cel al protecției mediului.

În școală elevii sunt foarte receptivi la ce li se arată și li se spune în legătura cu mediul. Prin diferite discipline incluse în procesul de învățământ trebuie să convingem pe fiecare elev de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării și să le formăm conduita ecologică modernă. Acest lucru se realizează îndeosebi în cadrul lecțiilor de științe, menite să înlesnească înțelegerea organismelor vegetale și animale, a proceselor esențiale de întreținere a vieții, a legăturilor indisolubile dintre plante - animale - mediu, al celor de geografie, dar și, ocazional, în cadrul unor lecții de educație civică, limba română, educație muzicală sau educație plastică.

Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă, tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice se pot aminti: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul, acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă.

Metodele de învățare în context nonformal au obiective educaționale bine definite, sunt active, interactive și creative, au caracter participativ și experiențial și determină implicarea, toleranța, învățarea prin joc, cunoașterea, deschiderea, acțiunea. Toate modelează atitudini și dezvoltă competențe.

Bibliografie:

- CUCOȘ, C. *Pedagogie*. Ediția a II-a, Iași, Polirom, 2006;
- DUMITRU, G., BUCUREI, C., CĂRĂBUȚ, C., *Integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale*, Timișoara, Ed. Mirton, 2006;
- IONESCU, D., POPESCU, R., *Activități extrașcolare în ruralul românesc. Dezvoltarea de competențe cheie la copii și tineri*, București, Ed. Universitară, 2011;

EDUCATIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITATI PRACTICE

PIP Albu Oana Claudia
Gradinita cu PP nr 4 Alexandria

Activitățile outdoor au devenit în ultimul timp tot mai căutate de părinții care își doresc ca micuțul lor să învețe prin intermediul educației în aer liber, prin aventură sau explorare. O mare parte dintre părinți sunt incantati sa isi însrie copiii la grădinițele care cuprind în programul lor educațional activități non-formale care se desfășoară în natură sau în spațiile neconvenționale, în afara clasei de studiu.

Importanța activităților outdoor în grădinițe

Activitățile outdoor în grădinițe îi stârnesc copilului curiozitatea despre lumea din jur și îi oferă posibilitatea de a explora mediul natural prin joacă. Astfel, copilul începe să se descurce singur, dar în același timp să capete încredere în sine. Jocurile în aer liber îi oferă micuțului timp și ocazie de a se juca cu alți copii de aceeași vârstă, de a forma prietenii și de a construi relații.

Copiii au nevoie de oportunități de a descoperi, de a se minuna, de a exersa, de a-și depăși limitele, de a țipa, de a cânta și de a crea, iată de ce este important ca fiecare copil să aibă parte de activități outdoor în grădiniță, acolo unde își petrece cea mai mare parte din zi.

Prin activitățile outdoor desfășurate în grădiniță copii învață să își asume riscuri, aspect care îi va ajuta considerabil să-și formeze personalitatea. De asemenea, în timpul jocurilor desfășurate în aer liber, preșcolarii își dezvoltă calitățile motrice cum ar fi forța, viteza, rezistența și mobilitatea.

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate, am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura în același timp fiind și o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;*
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;*
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;*
- dezvoltă spiritul de echipă;*
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.*

Exemple practice de activități care se pot desfășura în aer liber:

-punerea în scenă a unor povești (Scufița Roșie sau Capra cu trei iezi), după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita preșcolarilor să schimbe firul povești (pentru a evita haosul și dezorganizarea, copiii sunt anunțați cu o zi înainte);

-începerea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveștile copacilor: așezați grupuri mai mici de copii lângă un copac. Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă ar putea vorbi copacul , ce poveste ar spune?

-adunarea unei grămezi de pietre din care educatorul și fiecare copil își vor alege câte una, comparându-le (cine are piatra cea mai mare/mică);

- adunarea unor frunze, bête, castanet pe care să le sorteze după culoare, formă, mărime

-organizarea unor concursuri muzicale în aer liber sau să mergeți cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi elevi cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu.

-crearea unui spațiu de reflecție în aer liber, unde vor avea loc discuții despre frumusețe utilizând elemente din natură: o frunză, o floare etc.;

-există o varietate de activități sportive, diferite exerciții, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Bibliografie:

– Ionescu Miron, Radu Ioan, 2001, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca;

– Glava Adina, Glava Cătălin, 2002, *Introducere în pedagogia preșcolară*, Editura Dacia, Cluj Napoca.

– Răileanu Daniela, Grama Filofteia, 2010, *Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar*, Editura DPH, București;

”EDUCAȚIA OUTDOOR –DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE”

Prof. Lazariuc Ramona Nadia

Colegiul Național „Matei Basarab” , București

Conceptul de educație outdoor îndreaptă atenția înspre o educație bazată pe experiență și activități practice care se desfășoară în afara sălilor de clasă, și care vizează înțelegerea sinelui, a celor din jur și a lumii înconjurătoare. (dexonline.ro). Este un tip relativ nou de educație, producând efecte de lungă durată în ceea ce privește stăpânirea situațiilor de învățare complexe și mai ales dezvoltarea unor competențe necesare vieții moderne: inovare, conducere, spirit de echipă, comunicare, autonomie și creativitate. În țara noastră, educația outdoor aparține ramurii educației nonformale prin activitățile extracurriculare organizate în afara mediului școlar, dar este utilizată și în educația formală drept strategie de învățare sau ca un tip de nouă educație. (Șerban, 2014)¹

O serie de studii și cercetări cu privire la impactul, valoarea și beneficiile activităților experiențiale de tip outdoor, realizate în Marea Britanie și sintetizate în lucrarea *The Existing Evidence-Base about the Effectiveness of Outdoor Learning* (2015), evidențiază faptul că acestea au efecte pozitive asupra elevilor, în plan academic, atitudinal, comportamental, emoțional, etc. Activitățile outdoor sunt mai bogate informațional decât activitățile din clasă, leagă elevul de viața reală, îl transformă într-un agent activ și îl motivează să învețe.

Prin experimentarea activităților outdoor, elevii conștientizează faptul că învățarea și dezvoltarea are loc peste tot, punând bazele educației pe tot parcursul vieții și a responsabilității personale pentru propria formare, fiind în același timp și o modalitate foarte eficientă de a veni în întâmpinarea schimbărilor lumii contemporane. Educația de tip outdoor prezintă avantaje evidente ce mobilizează resursele corporale și mintale ale copiilor, natura ajutându-i să se dezvolte echilibrat, în armonie cu natura. Putem spune că acest tip de educație nonformală este astăzi tot mai mult o necesitate și o provocare pentru sistemul de educație românesc, în contextul în care copiii petrec tot mai puțin timp în aer liber din motive diverse (Grigg, Lewis, 2016)².

. Ministerul Educației Naționale a elaborat în anul 2004 o strategie privind dezvoltarea activităților educative școlare și extrașcolare, recunoscând contribuția lor în desăvârșirea personalității copilului și a integrării lui sociale, accentuându-se valențele lor pozitive pentru menținerea unei stări fizice și psihice optime, contribuind totodată la îmbunătățirea calității vieții.

Caracteristicile educației outdoor sunt următoarele:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura –educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, capabil să

¹ Șerban, G., Un tip de educație nonformală: outdoor education- resurse teoretice pentru predare- învățare în activitățile outdoor” R.Î.P nr1-2/ 2014 p.21-26

² Grigg, R., Lewis, H., A to Z of learning outside the classroom, Bloomsburt Education, 2016;

schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;

- îlesnește procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite acestor elevi să devină mai motivați, mai capabili;

- realizează dezvoltarea personală atât a celor care o aplică, cât mai ales a elevilor;

- dezvoltă spiritul de echipă – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii;

- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății.

La organizarea și punerea în scenă a activităților educației outdoor sunt implicați elevii, dar și profesorii și părinții.

Părintele trebuie să sprijine cadrul didactic în realizarea activității și să ofere feed-back cadrelor didactice, legat de schimbări pozitive sau negative în comportamentul copiilor.

Profesorul este inițiatorul activității care trebuie să se bazeze pe obiective bine precizate și să fie potrivită nevoilor și intereselor grupului. Acesta devine lider, suport fizic și moral, încurajator, motivant și un bun evaluator. Pe tot parcursul activității, cadrul didactic va fi responsabil de siguranța copiilor, dar și de modul în care aceștia reușesc să urmeze sarcina pe care o au de dus la bun sfârșit. Profesorii organizatori, trebuie să se asigure că există o relație deschisă cu toți părinții, chiar dacă unii dintre aceștia nu doresc să se implice deloc sau o fac doar în mică măsură. O parte semnificativă a acestui parteneriat, oferă părintelui informații legat de realizările copilului său. (Bilton, 2010)³

Voi prezenta în continuare un exemplu de proiect outdoor pentru disciplina Limba și literatura română, intitulat „Atelierul de lectură”.

Profesorul de limba și literatura română are un rol important, și anume, acela de a le stimula interesul elevilor pentru lectură, de a găsi în permanență noi metode care să orienteze pașii acestora către „carte”..

Prin lectură, se urmărește formarea unor competențe și abilități care se vor dezvolta pe mai multe tipuri de practici: lectura de informare, lectura de plăcere, lectura instituționalizată. Se dorește așadar atât formarea unui lector competent, dar și a unui cititor care să-și formeze gustul propriu de lectură. Lectura devine astfel ,deopotrivă, act de cunoaștere și act de comunicare (implică un rol activ, dinamic al lectorului, angajat într-un dialog cu textul. Modelul didactic al dezvoltării personale are drept scop formarea de valori și atitudini. Din cadrul acestora, cele pe care se bazează activitățile dedicate lecturii sunt cultivarea interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi, a gustului estetic în domeniul literaturii, stimularea gândirii autonome, reflexive, critice, în raport cu diverse mesaje receptate, formarea unor reprezentări culturale privind evoluția și valorile literaturii. Toate

³ Bilton, H., Outdoor Learning in the Early Years: Management and innovation, (3rd. ed.), Routledge, 2010.

acestea valorizează arta ca pe o formă de comunicare și de cunoaștere care se răsfrânge asupra dezvoltării propriiei personalități.

Cred cu tărie că fiecare copil are disponibilitatea sufletească necesară apropierii de lectură. Imaginația lor atât de bogată trebuie valorificată și încurajată, iar copiii răspund chemării întotdeauna. Elevii au nevoie, mereu, de alternative. În loc de idei, rezumate, pot alcătui jurnale de lectură care să le permită evidențierea sinelui.

Scopul proiectului:

- Formarea gustului pentru lectură al elevilor, și mai ales a celor cu ritm lent la învățătură, în scopul promovării examenului de bacalaureat;
- Dezvoltarea valorilor morale, patriotice, religioase și ale simțului estetic;
- Dezvoltarea abilităților de comunicare, prin intermediul unor activități atractive, relaxante;
- Deprinderea simțului critic în perceperea operelor literare;
- Dezvoltarea laturii artistice a elevilor talentați.

Obiective:

- Descoperirea plăcerii de a citi;
- Stimularea interesului pentru literatura română și universală;
- Evidențierea și interpretarea semnificațiilor generale ale unui text;
- Cultivarea unei gândiri proprii de relaționare cu cei din jur și cu ei înșiși;
- Implicarea elevilor în diferite activități împreună, stimulând spiritul de echipă, dar și competiția;
- Descoperirea de către elevi a posibilității de aplicare a cunoștințelor dobândite în diverse situații de viață;
- Susținerea și dezvoltarea tinerelor talente.

Parteneri în desfășurarea proiectului:

- Biblioteca liceului;
- Redactorii revistei liceului;

Acțiuni:

- Efectuarea unor întâlniri în sălile de lectură ale bibliotecii liceului;
- Organizarea unei întâlniri în Parcul Cișmighiu pe tema poezia naturii, poezia naturii/iubirii;
- Realizarea unor expoziții cu lucrări efectuate de către elevi;
- Punerea în scenă a unei piese de teatru;

- Organizarea unui recital de poezie (creații ale unor autori cunoscuți și creații personale), la finalul căruia elevii vor fi premiați;
- Publicarea în revista școlară (și chiar în reviste literare) a celor mai reușite creații.
-

Calendarul activităților:

Activitatea nr.1 – ”De ce un cerc de lectură ”Cartea săptămânii”?- dezbateri

Activitatea nr.2 – ”Solenoid”, de Mircea Cartărescu”- dezbateri

Activitatea nr.3 – ”Cazemata”, de Tudor Ganea- dezbateri

Activitatea nr.4 – „Nuntă în cer”, de Mircea Eliade – dezbateri

Descrierea pe scurt a activităților

a) Activitatea nr. 1 – Odată invitați în spațiul intim al bibliotecii școlii, elevii clasei a XI-a B, după ce au completat chestionarul „De ce să mai citim astăzi?!”, au fost informați cu privire la necesitatea înființării unui cerc de lectură, ca activitate metodico-științifică a proiectului educativ „Cartea săptămânii”.

b) Activitățile 2, 3, 4 – Aceste acțiuni se vor desfășura în mijlocul naturii. Profesorul inițiază o dezbateri pe marginea cărții citite, elevilor revenindu-le mai multe sarcini (să prezinte subiectul cărții și galeria personajelor; să interacționeze creativ cu paratextul operei; să emită judecăți de valoare/să interpreteze anumite fragmente literare, selectate de profesorul de limbă și literatură română; să întocmească fișe de lectură, un jurnal de lectură etc.);

În calitate de profesor coordonator, consider că proiectul „Atelierul de lectură „Cartea săptămânii” și-a atins scopul, înregistrându-se în rândul elevilor creșterea interesului pentru lectură, dobândind totodată un inventar de instrumente de analiză a operei literare, generator de valențe morale, religioase, artistice și emoționale.

De asemenea, obiectivele specifice ale acestui proiect – resuscitarea interesului pentru actul lecturii și descoperirea plăcerii de a citi; stimularea capacității de receptare a textelor literare; formarea la elevi a unei gândiri proprii și a unui spirit critic; cultivarea unui model hermeneutic sau de interpretare al textelor literare/ însușirea unor instrumente de analiză și valorizare a operelor literare; dezvoltarea capacității imaginative și creative; dezvoltarea capacității de exprimare orală și scrisă; promovarea și stimularea elevilor cu aptitudini literare și plastice – au fost, în bună măsură împlinite și trebuie continuat acest demers și în anul școlar următor .

În literatura de specialitate, regăsim importanța și rolul educației outdoor în formarea și dezvoltarea personalității umane, în interacțiunea omului cu mediul înconjurător, în asigurarea bunăstării individuale, a sănătății mentale, a bunei dispoziții etc.

Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care, prin specificul mediului în care se desfășoară, pregătește copiii pentru viitoarea lor viață în mediul natural, pentru o viață liberă, îi ajută să dezvolte relații mai strânse cu mediul înconjurător, îi învață diferite modalități de învingere a greutăților.

ELEVUL TALENTAT ȘI ABILITĂȚILE SALE ARTISTICE

Profesor: Sandu Gabriela,

Școala Gimnazială "Otilia Cazimir" Iași

În fiecare clasă, în fiecare școală, există acel elev care strălucește într-un mod aparte, iar talentul său artistic este adesea o sursă de inspirație pentru ceilalți. Aș dori să îmi îndrept atenția către un astfel de elev talentat și să explorez abilitățile sale artistice care îl fac remarcabil.

Un aspect distinctiv al elevului nostru talentat este capacitatea sa de a transpune emoția și ritmul în artă. Fie că este vorba de desen, pictură, interpretare scenică sau dans, el reușește să transmită profunditatea și subtilitatea sentimentelor prin creațiile și mișcările sale. Prin intermediul culorilor, formelor liniei, a interpretării și expresivității el povestește povești care prind viață sub ochii noștri.

Talentul său este vizibil în capacitatea de a explora diverse medii artistice. Nu se limitează doar la un singur domeniu, în schimb, își îndreaptă atenția spre diferite forme de artă, explorând și experimentând cu pasiune și curiozitate.

1. Fundamentare Teoretică

Teoriile dezvoltării talentului artistic sugerează că acesta poate fi influențat de mai mulți factori, inclusiv mediul familial, educația artistică și experiența practică. De asemenea, există cercetări care susțin ideea că practica și perseverența joacă un rol crucial în dezvoltarea talentului artistic, iar căutarea de feedback și încurajare din partea celor din jur poate stimula progresul și perfecționarea.

În plus, elevul nostru talentat demonstrează și o dedicare remarcabilă față de perfecțiune. Își petrece ore în șir în atelier, sala de repetiții sau sala de dans căutând mereu să își îmbunătățească abilitățile și să atingă excelența în ceea ce face. Această etică a muncii îl ajută să depășească obstacolele și să evolueze constant abilitățile lui artistice.

2. Parte Practică

Elevii talentați demonstrează un talent artistic remarcabil prin mai multe modalități:

- **Desen și Pictură:** Elevii talentați sunt cunoscuți pentru abilitățile sale excepționale în desen și pictură. Folosind diverse tehnici și materiale, ei reușesc să transmită emoții și să creeze opere de artă captivante.
- **Interpretare Scenică:** În plus, se disting și în interpretarea scenică. Prin expresivitate și capacitatea de a se conecta cu publicul, ei aduc personajele la viață și creează momente memorabile pe scenă.
- **Explorarea Diverselor Medii Artistice:** este deschis să exploreze și să experimenteze diverse medii artistice, inclusiv sculptura, fotografia și designul grafic. Această diversitate îi ajută să își dezvolte creativitatea și să își îmbunătățească abilitățile într-un mod holistic.

- **Dedicare și Perfecționare:** Prin orele petrecute în atelier sau în sala de repetiții, elevii talentați demonstrează o dedicare remarcabilă față de perfecționare. Ei sunt dispuși să își depășească limitele și să se autodepășească în căutarea excelenței artistice.

Nu în ultimul rând, elevul nostru talentat este o sursă de inspirație pentru colegii săi. Prin creativitatea sa debordantă și pasiunea sa contagioasă, el îi încurajează pe ceilalți să își exploreze propriile lor talente și să își urmeze visele. Prin exemplul său, el demonstrează pasiunea de a uni, de a inspira și de a păși cu grație, fără inhibiții.

3. Concluzii

În concluzie, elevul nostru talentat reprezintă un exemplu extraordinar al modului în care abilitățile artistice pot lumina lumea în jurul nostru. Prin creativitatea sa, pasiunea și dedicarea sa, el ne amintește că frumusețea și expresivitatea pot fi găsite în fiecare colț al vieții noastre, dacă avem ochii să vedem, inima și ritmul să simțim.

EDUCAȚIA OUTDOOR

Ștefan Florin IANCU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ALEXANDRIA

Din cele mai vechi timpuri omul a fost preocupat de ceea ce se întâmplă în realitatea înconjurătoare, a încercat să deslușească tainele universului, să le cunoască. Odată cu societatea a apărut și educația ca un proces de desfășurare cu particularități distincte de la un moment istoric la altul, după cum existența socio-umană în ansamblul său se află în continuă devenire.

Educația este absolut necesară omului, existând în acesta dorința, înclinația, dar și capacitatea de a răspândi zestrea înțelepciunii și învățaturii sale, de a se perpetua din punct de vedere spiritual, dincolo de timpul și spațiul ce i-au fost hărăzite. Prin educație urmărim „să dăm copilului cunoștințe generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească și „să pregătim în copilul de azi pe unul de mâine. Astfel, putem spune că prin natura ei, educația nu este doar o problemă individuală, ci și una socială. Caracterul societății se imprimă în fiecare membru al ei, determinându-i acțiunile și întregul comportament. Nicăieri influența decisivă a societății asupra indivizilor nu se afirmă mai clar decât în strădania de a-i forma, așa cum ea însăși înțelege să o facă, prin intermediul educației. De aceea, „educația reprezintă expresia directă a conștiinței vii a normelor și legilor scrise și nescrise ale societății umane. Educația a căutat întotdeauna să răspundă unei comenzi sociale, idealul educativ a fost întotdeauna subordonat idealului social.

Din perspectivă pedagogică, educația a fost clasificată sub următoarele trei forme formulate de Coombs, Prosser și Ahmed (1973).

Educație formală: sistemul de educație, structurat ierarhic și gradat cronologic, pornind de la școala primară până la terminarea universității, incluzând, pe lângă studiile academice generale, diverse programe specializate de formare (cursuri, activități de formare organizate de instituții de învățământ).

Educație informală: procesul real de învățare de-a lungul vieții, în cadrul căruia fiecare individ își formează atitudini, își interiorizează sau clarifică anumite valori, dobândește deprinderi și cunoștințe din experiența cotidiană, valorificând influențele și resursele educative din mediul în care trăiește – de la familie și vecini, de la locul de muncă sau de joacă, de la piață/ magazin, de la bibliotecă sau din mass-media.

Educație nonformală: orice activitate educațională organizată în afara sistemului formal existent – fie că se desfășoară separat sau ca un element important al unei activități mai largi – care este menită să răspundă nevoilor educaționale ale unui anumit grup și care are urmărește obiective de învățare clare.

Școala, furnizorul principal de educație formală, se găsește adesea într-o scindare a educației de societate, de viața curentă a elevilor. În mare parte, educația formală a fost considerată o activitate de interior, spațiul educațional în aer liber, privit ca un spațiu de sprijin al școlii interioare, este locul unde, uneori, se desfășoară activități de mediu sau despre mediu. Cu toate acestea, mediul educațional în aer liber este privit ca un spațiu holistic unde toate nevoile de

dezvoltare pot fi promovate, acest lucru se poate realiza cu succes prin activități de educație outdoor.

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, iar într-o definire simplistă, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează (în speță profesorilor) și celor care fac obiectul învățării (în speță elevii).

Educația Outdoor se adresează următoarelor nivele de învățare: afectiv, motric, cognitiv.

Prin activitățile de tip outdoor se dobândește:

- Dezvoltarea complexă (globală, multilaterală) a copiilor;
- Călirea organismului; dobândirea și menținerea sănătății; recrearea copiilor;
- Cunoștințe sporite despre mediul înconjurător;
- Identificarea relațiilor dintre componentele mediului și modalitățile în care se poate contribui la protecția sa;
- O mai bună cunoaștere a propriei persoane, a propriilor limite și cum se pot depăși;
- Comunicare îmbunătățită și colaborare în cadrul unui grup;
- Dezvoltarea creativității și a capacității de a găsi soluții practice la probleme concrete; capacitate de adaptare;
- Familiarizarea cu noțiuni elementare specifice unor sporturi: ski, sanie, orientare turistică, tir cu arc, tenis, badminton, etc. Sarcinile cadrului didactic sunt orientate în următoarele direcții:
 - Să creeze situații de învățare concretă în mediul înconjurător, valorificând cunoștințe, deprinderi și atitudini pozitive, dobândite în context formal, nonformal sau informal;
 - Să faciliteze contactul copiilor cu materiale naturale cât mai diverse, pe care să le poate explora cu toate simțurile, pentru a le cunoaște, a și le apropia, a le aprecia/îndrăgi;

- Să stimuleze însușirea și dezvoltarea unor calități motrice, prin exersarea acestora, în condițiile mediului natural sălbatic sau cât mai aproape de acesta;

- Crearea unor momente de analiză și reflecție pentru copii și împreună cu aceștia, pe baza experiențelor avute asupra relației dintre om și natură, a relației dintre copii/oameni etc. Este important de reținut:

- Educația outdoor presupune ca procesul de predare – învățare - formare să se petreacă în afara grădiniței, respectiv în natura și spații sociale/culturale. Obiectivul unui asemenea tip de educație îl reprezintă plasarea în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care copiii le învață la școală, dezvoltarea spiritului practic și a adaptării la situațiile concrete de viață, modalități de înțelegere a elementelor educaționale predate la grupă;

- Activitățile de tip outdoor nu sunt simple vizite, excursii, drumeții și nici simple activități de mișcare în aer liber; prin intermediul acestora, învățarea are loc dincolo de sala de grupă, în mediul natural, oferind copilului contactul direct cu natura și elementele sale;

- Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun “cei 4 pereți ai sălii de grupă”; poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să formeze și să schimbe comportamente;

- Activitățile de tip outdoor nu se desfășoară aleatoriu; acestea trebuie să fie atent planificate și proiectate, în funcție de obiectivele pe care cadrul didactic urmărește să le realizeze cu grupa de copii, prin activități concrete și contact nemijlocit cu materiale din natură.

BIBLIOGRAFIE

1. 2010), *Manualul 100 de idei de educație nonformală*, Organizația Națională Cercetășii României în parteneriat cu Asociația Creativ.
2. Preda, V., Pletea, Mioara, Grama, Filofteia, (2011), *450 de jocuri educaționale, Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului*, Editura Didactica Publishing House, București.
3. PRODAN, L. *Activitățile de tip outdoor – posibilități și modalități de organizare cu preșcolarii*. În revista EDICT - Revista educației, Editura Agata, 2018 ISSN: 1582-909X <https://edict.ro/activitatile-de-tip-outdoor-in-invatamantul-prescolar/> - accesat 10.06.2020;

EDUCAȚIA OUTDOOR PRIN PROIECTE ERASMUS

*Prof. Ilie Eugenia
Liceul Teoretic Constantin Noica Alexandria*

Educația reprezintă un element indispensabil pentru dezvoltarea corectă și completă a unei persoane, iar drumul pe care îl alegem în viață se bazează pe cunoaștere. Nimic din ce este, devine sau întreprinde o persoană nu este posibil fără educație.

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, am constatat cu uimire că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătosă.

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc. Această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber, învățarea experiențială (înveți cu creierul mâinile și inima). Activitatea outdoor presupune contactul direct cu natura, protejarea mediului în condițiile în care asistăm la poluarea mediului, la distrugerea pădurilor, la dispariția unor plante și viețuitoare. Totodată viața copiilor se învârtă tot mai mult în zona tehnologiei și nu văd posibilă învățarea în afara tehnicii. Activitățile outdoor reprezintă o sumă de experiențe de învățare, un mediu natural, relaxant, liber, plin de viu, ceea ce-l inspiră pe copil, îl ajută să intre în relație cu ceilalți. Scăpând de rutina sălii de clasă activitatea de învățare capătă un caracter atractiv și mai aplicat.

Activitățile educației de tip outdoor se desfășoară întotdeauna în natură și nu au ca finalitate rezultate palpabile (diplome, atestate), ci produse vizibile la nivelul comportamentului elevilor. Concepția acestui nou tip de educație este că orice om pus în condiții grele, chiar extreme de viață și supraviețuire, își mobilizează exemplar resursele corporale și mintale, la un nivel incomparabil mai înalt decât o face în mod normal, în viața obișnuită (la birou). Oamenii sunt mult mai sensibili când se află în mijlocul naturii. Aici, neîncorsetați de relații și obligații sociale, nesprijiniți de multitudinea de proteze artificiale care le susțin viața în oraș, ei își aduc aminte că fac parte dintr-un sistem natural mai mare, își dezvăluie firea și sunt mai receptivi, nu se mai conformează stereotipurilor discriminatorii bazate pe criterii de rasă, clasă socială, religie etc.

Viața în aer liber arată omului ce slab este în mijlocul naturii și îl obligă să colaboreze cu și să se bazeze pe ceilalți.

Am obișnuit elevii în excursii, plimbări și vizite să deosebească ceea ce este bine de ceea ce este rău, ceea ce este permis și ceea ce este interzis. Excursiile, plimbările, vizitele sunt un prilej deosebit pentru popor educarea convingerilor și a sentimentelor morale, a dragostei pentru cunoașterea bogățiilor și frumuseților patriei. Am căutat să dezvoltăm la elevi calitățile voinței și trăsăturile pozitive de caracter prin supunerea față de cerințele colectivului.

Dacă învățarea clasică, în sala de clasă, are un aspect cognitiv, activitatea de tip outdoor are un aspect pur practic, informal și experiențial. Dintre activitățile de tip outdoor organizate la nivelul unității de învățământ în cadrul Proiectului ERASMUS "Accreditation in the Field of School " cod acreditate 2021-1-RO01-KA120-SCH-000041307, voi exemplifica doar câteva astfel de acțiuni, desfășurate;

- prezentarea oficială a proiectului și cunoașterea sistemului de educație din fiecare stat implicat în proiect;

-activități cultural -artistice la Centrul multifunctional al tinerilor din Alexandria

-activități cultural- artistice în sala de lectură a Bibliotecii Județene din Alexandria

-manifestări dedicate aniversării a 165 de ani de la Unirea Principatelor Române organizate la Muzeul Județean Teleorman

-excursie de 3 zile la munte cu grupul de elevi însoțiți de 2 cadre didactice de la Liceul IES Alyanub Vera din Spania și cu elevi din cadrul liceului însoțiți de 3 cadre didactice.

În cadrul excursiei tip lecție s-a urmărit educația prin și pentru cultură, educația civică, educația pentru petrecerea timpului liber.

Dintre activitățile desfășurate amintim vizita unor obiective de documentare științifică, obiective geografice:

- Peștera Dâmbovicioara care este situată în partea de sud a Masivului Piatra Craiului, în versantul stâng al văii Dâmbovicioara, la 1 km nord de satul Dâmbovicioara, județul Argeș.
- Castelul Bran care este amplasat la intrarea în pasajul Rucăr-Bran, pe drumul ce leagă Brașov de Câmpulung, încadrat de culmile munților Bucegi și Piatra Craiului.
- Poiana Brașov, o stațiune montană care te îmbie la explorare și relaxare
- Tur ghidat în Brașovul istoric. Timp de 2 ore participanții au putut admira, Piața Sfatului, Biserica Neagră, Aleea După Ziduri, Poarta Ecaterinei, promenada de sub Tâmpa și Strada Sforii.
- Castelul Cantacuzino din Bușteni, o mare valoare arhitectonică, istorică, documentară și artistică.
- Castelul Peleş, un palat din Sinaia, construit între anii 1873 și 1914. Construită ca reședință de vară a regilor României, clădirea se află, în prezent, în proprietatea Familiei Regale a României și adăpostește Muzeul Național Peleş.

Deci, activitățile de tip outdoor oferă un cadru stimulativ de învățare, îmbunătățește munca în echipă, dezvoltă curiozități și motivații pentru implicare, sprijină înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii înconjurătoare și are efecte pozitive asupra stării de sănătate a participanților.

BIBLIOGRAFIE

Anghel D. (2014) *Educația outdoor : o necesitate sau o provocare pentru actualul sistem de învățământ?* .Tribuna învățământului. Cluj –Napoca;

ÎNVĂȚAREA OUTDOOR CU TEHNOLOGIA MOBILĂ

Autor Prof. Mitran Adrian

Școala Gimnazială Mihai Viteazul Alexandria

Un tip de învățare în aer liber, care poate fi numit lucru pe teren și vizite în aer liber, este axat pe realizarea de activități de învățare și este adesea legat de unul sau mai multe proiecte.

În acest tip de învățare în aer liber, activitățile de învățare pot fi susținute cu tehnologia mobilă. Interesul pentru învățarea cu tehnologie mobilă, sau învățarea mobilă, în educație este în creștere.

Până acum, au fost publicate puține studii destinate să acopere întregul domeniu de cercetare al învățării mobile. Două exemple de recenzii generale ale cercetării învățării mobile sunt din Frohberg și colab. (2009) și Wingkvist & Ericsson (2011). Frohberg și colab. (2009) și au concentrat analiza a 102 proiecte de cercetare pe cinci dimensiuni: context, instrumente, control, comunicare, subiect și obiectiv. Wingkvist & Ericsson (2011) au revizuit 114 articole din lume

Odată cu creșterea domeniului de cercetare al învățării mobile, aceste recenzii generale au făcut loc unor recenzii mai specifice. Recent recenzii asupra diferitelor aspecte ale domeniului de cercetare a învățării mobile încep să apară, cum ar fi Almeida & Araújo Jr (2016) care se concentrează pe știință și matematică.

Au fost publicate multe recenzii despre învățarea în aer liber (de exemplu, Rickinson și colab. (2004) și

Fiennes și colab. (2015)). Cu toate acestea, până acum doar o recenzie s-a concentrat pe învățarea în aer liber cu tehnologia mobilă; Tan și colab. (2018). Ei s-au concentrat pe un tip specific de învățare: învățarea bazată pe investigații în medii în aer liber și au inclus cercetări din doar două țări: Olanda și Singapore.

Pentru a ghida revizuirea, sunt puse următoarele două întrebări de cercetare:

- Care sunt disciplinele educaționale și nivelurile educaționale în învățarea în aer liber cu tehnologie mobilă?
- Ce tipuri de tehnologii pentru poziționare sau navigare, măsurare și metode pentru colectarea datelor și adnotarea sunt utilizate în învățarea în aer liber cu tehnologie mobilă?

Răspunsurile la prima întrebare, privind subiectele educaționale și nivelurile de învățământ, permit comparații cu rezultatele din recenziile anterioare despre învățarea mobilă. A doua întrebare se adaugă la recenzii anterioare despre învățarea mobilă, concentrându-se pe modul în care tehnologia mobilă este utilizată în aer liber pentru învățare, mai precis întrebând ce tehnologii folosesc elevii pentru poziționare și navigație, ce tehnologii folosesc studenții pentru creșterea în special fizică, mediu și modul în care elevii colectează date și adnotă datele în teren. Ambele întrebări contribuie la formarea unui stadiu de ultimă generație, deoarece revizuirea include cercetarea până la sfârșitul anului 2019.

Această analiză poate fi de interes pentru cercetători, educatori, agenții de finanțare, deoarece identifică, de asemenea, atât abordări comune, cât și lacune în cercetarea actuală privind învățare în aer liber cu tehnologie mobilă.

LA PAS PRIN EUROPA

PROFESOR: MIRELA ALEXANDRESU-TACHE

PROFESOR NICOLAE DIȚĂ

COLEGIUL NAȚIONAL MATEI BASARAB BUCUREȘTI

În contextul promovării în mediul școlar a **Activităților outdoor**, care “vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”, un model de proiect, care se bazează pe acest principiu, este cel pe care colegiul nostru l-a gândit și își propune să îl transforme în realitate.

Propunerea realizării unui astfel de proiect se bazează pe următoarele aspecte contextuale:

- Oportunitățile identificate în inițiativele propuse de instituțiile Uniunii Europene pentru tinerii comunității (DiscoverEu, Erasmus+ etc.);
- Necesitatea de a descoperi elementele de comuniune/diversitate europeană ale tinerilor, dorința de a înțelege evoluția identitară, pornind de la un grup mic (colectivul unei clase, al unei școli etc.) spre un grup etnic de mari dimensiuni (poporul, națiunea);
- Deși evoluția la nivelul conștiinței culturale, apartenenței la un set de valori, precum și dezvoltarea personală a fiecărui individ, la începutul acestui secol al tehnologiei digitale avansate, ne-ar putea conduce la concluzia că societatea europeană este suficient dezvoltată în sensul cooperării, toleranței, acceptării individualității, cu toate particularitățile sale, însă, evenimentele recente din sfera conflictelor, ilustrează necesitatea și utilitatea demersurilor educative privind valorile europene, apartenența comună la spațiul cultural identitar dominat de valori democratice pentru tânăra generație.

În acest context, așa cum construcția europeană și construcția democratică a unei societăți este necesar să fie un proces continuu, tot astfel, și educația tinerilor, pentru promovarea valorilor culturale, democratice europene, reprezintă un demers de maximă importanță. Articolul 9 din *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene* (TFUE) prevede: „În definirea și punerea în aplicare a politicilor și acțiunilor sale, Uniunea ține seama de cerințele privind promovarea unui nivel ridicat al ocupării forței de muncă, garantarea unei protecții sociale corespunzătoare, combaterea excluziunii sociale, precum și de cerințele privind un nivel ridicat de educație, de formare profesională și de protecție a sănătății umane”. Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene afirmă: „Orice persoană are dreptul la educație, precum și la accesul la formare profesională și formare continuă” (articolul 14). În februarie 2021, Consiliul a adoptat o rezoluție privind un cadru strategic pentru cooperarea europeană în domeniul educației și formării, în perspectiva realizării și dezvoltării în continuare a spațiului european al educației (2021-2030).

JUSTIFICAREA PROIECTULUI:

Elevii cunosc informații teoretice despre identitatea culturală, istorică a familiilor lor, a poporului din care provin, a continentului european, însă, este necesar ca ei să descopere rutele

de identitate (culturale, istorice, lingvistice, economice, muzicale, arhitecturale, religioase, gastronomice etc.), care îi unesc sau îi diferențiază, dar îi îmbogățesc astfel, cu tinerii de vârsta lor, și nu numai, din Europa. Proiectul promovează acest concept unic și valoros ”*rute de identitate*”, care este înțeles ca o cunoaștere transgenerațională (analiza zonelor de proveniență și a caracteristicilor culturale ocupaționale ale strămoșilor fiecăruia), împletită cu un sentiment al apartenenței și continuității acestor valori, tradiții.

Este importantă această conștientizare și prin prisma fenomenului migraționist, care a generat schimbări populaționale, iar poporul român se poate considera că este jumătate în diaspora. Sfârșitul liceului înseamnă pentru unii elevi de azi și desprinderea de România, pentru că aleg să studieze la universități de peste graniță. Tinerii spun că fac aceste alegeri pentru că în România nu au găsit specializările pe care și le doresc, dar și pentru că speră să aibă mai multe oportunități de dezvoltare personală, dacă ajung la o universitate de top. Aproximativ 40.000 de tineri români sunt plecați să studieze la universități din străinătate, potrivit ultimelor date UNESCO. Nivelul liceal este ultima ocazie, pe care o poate valorifica educația din România pentru acești tineri, de a promova identitatea românească.

OBIECTIVUL GENERAL AL PROIECTULUI:

Descoperirea/parcurea unor trasee culturale prin orașele europene pentru lărgirea orizontului de cunoaștere prin identificarea patrimoniului cultural artistic sau arhitectural și a teritoriilor în care acestea se inserează, pentru a afla despre identitatea personală și a creiona identitatea profesională.

Înțelegerea mecanismelor lingvistice, sociologice, psihologice, genetice etc. care ne-au influențat de-a lungul evoluției într-un areal comun, cel european. Descoperirea unor punți comune cu elevii care învață în licee cu caracteristici identice, similare cu al nostru.

OBIECTIVELE SPECIFICE ALE PROIECTULUI:

1. Promovarea patrimoniului identitar românesc de către participanții la proiect prin identificarea, recunoașterea și transmiterea elementelor ce compun acest patrimoniu identitar, dar și prin realizarea de materiale promoționale (broșuri, afișe etc.);
2. Fiecare dintre elevii participanți la proiect, va parcurge, în mod real sau virtual minim un traseu cultural identitar în spațiul Uniunii Europene (fizic, se va deplasa timp de o săptămână într-un spațiu comunitar din proiect);
3. Participanții la proiect își vor dezvolta nivelul de cunoaștere, vor identifica și conștientiza resorturile identitare care ne-au influențat de-a lungul evoluției într-un areal comun, european (mecanismele lingvistice, sociologice, psihologice, genetice etc.) prin activitățile propuse, iar acest salt va fi măsurat prin instrumente de sondare de tip sociologic;
4. Promovarea patrimoniului lingvistic comun de către participanții la proiect prin realizarea unui dicționar cu elemente lingvistice comune, patrimoniu identificat în comunitățile prezente în proiect; participanții la proiect își vor dezvolta și rafina limbajul prin includerea unor termeni specifici limbilor de origine neolatină și vor fi mult mai echipați cultural în cariera lor universitară în România sau în străinătate;

5. Participanții la proiect vor descoperi punți comune cu elevii care învață în colegii/licee cu caracteristici similare cu al nostru din țările partenere, prin comunicare și interacțiune directă și la distanță și prin realizarea unor activități comune de cercetare.

Activitățile propuse pentru derularea proiectului au în vedere: organizarea unei Conferințe de lansare a proiectului cu toate instituțiile partenere, participarea la cursuri de formare pe nivel de competență lingvistică, realizarea de materiale de promovare a culturii românești (broșuri, afișe, materiale promoționale, crearea unei aplicații digitale prin intermediul căreia să fie creionate aceste trasee identitare pe domenii bine stabilite: religie, muzică, gastronomie. De asemenea, sunt preconizate întâlniri în mediul identitar specific, între participanții la proiect din colegiile/liceele partenere, în cadrul cărora au loc activități specifice (discuții și dezbateri, creații artistice, activități sportive și muzicale, degustări etc.) – vizite culturale, realizarea unui portofoliu al proiectului cu toate materialele care au fost produse și diseminarea proiectului în cadrul unor podcast-uri, site-uri web, rețele de socializare.

Așadar, proiectul propus poate să se încadreze în specificul activităților outdoor, putând să ofere participanților oportunități de explorare a unor medii culturale și lingvistice inedite și diverse în afara mediului școlar.

EDUCAȚIE ȘI ÎN AFARA SĂLI DE CLASĂ

*Profesor învățământ primar Leaflu Ileana
Școala Gimnazială Nenciulești, Jud. Teleorman*

În mediul educațional din România, în ultima perioadă, au apărut termeni precum: educația outdoor, predare și învățare în natură și școala din pădure. În literatura de specialitate există o mulțime de termeni utilizați pentru a descrie spațiul exterior menit învățării: aer liber, parc, clasă în aer liber, zona exterioară, teren de joacă, curtea școlii. (Juha, 2003)

„Educația outdoor se poate realiza în timpul orelor de curs sau în timpul programelor de after-school, respectând curriculumul școlar. Activitățile din cadrul ei se pot efectua ca o completare a orelor de la clasă sau pot fi desfășurate independent de acestea, cu condiția respectării conținuturilor prestabilite în programele școlare aferente fiecărui nivel de vârstă.” (Tarkos Henrietta, 2021)

Educația outdoor se regăsește sub forma educației nonformale, datorită specificului său activ-participativ, a spațiului în care se desfășoară, a metodelor și mijloacelor pe care le implică, a formelor de organizare și a experiențelor reale pe care le oferă indivizilor implicați în acest parcurs. Cu toate acestea, educația outdoor este interdependentă cu educația formală, întrucât ambele vizează realizarea finalităților educației. Astfel, se poate vorbi despre o completare a celor două prin specificul individual al fiecărei forme de educație. O astfel de abordare contribuie semnificativ la creșterea motivației pentru învățare și la ameliorarea relațiilor dintre cadre didactice și elevi, dintre elevi și mediul înconjurător și ajută la dezvoltare, autocunoaștere și autoperfecționare.

Prin reconstrucția planului-cadru pentru învățământul primar, s-a avut în vedere realizarea dezideratelor profilului de formare al elevului de vârstă școlară mică, astfel că au apărut discipline noi, care valorifică predarea integrată și implică elemente specifice educației outdoor. Profilul absolventului este un concept-cheie ce apare în noul Curriculum național centrat pe competențe (Palade E., et. all., 2020). Descriind așteptările de la absolvenții diferitelor niveluri de studii, acest profil se raportează la competențele-cheie și scoate în evidență o continuitate între învățământul primar și cel secundar. Putem aprecia că formarea de competențe specifice durează săptămâni sau luni de zile, formarea competențelor generale - câțiva ani sau chiar un ciclu de învățământ, pe când competențele-cheie ajung să fie dezvoltate complet abia la finalul învățământului obligatoriu.

Integrarea educației outdoor în cadrul curriculumului școlar implică diferite etape de la planificarea procesului și până la implementare.

Voi exemplifica modul în care poate fi aplicat acest tip de educație în cadrul unor discipline incluse în planul-cadru de învățământ pentru ciclul primar.

Limbă și comunicare. Există multe activități ce pot fi derulate pentru a aborda într-un mod inedit disciplinele din această arie curriculară, astfel că elevii își vor dezvolta imaginația, creativitatea, își vor nuanța și activa vocabularul.

Exemple:

- dramatizarea unei povești, după ce aceasta a fost citită inițial în clasă – li se cere elevilor să schimbe firul epic al poveștii, fără ca învățătorul să-i influențeze în deciziile lor(activitatea nu presupune o repetiție propriu-zisă, este indicat să lăsăm elevii să fie spontani, ei se vor gândi în prealabil cum să schimbe firul epic, însă pentru exemplificare îi vom încuraja să improvizeze);
- identificarea anumitor elemente naturale cu care elevii pot scrie: pe pământ, pe pietre sau frunze etc.;

- continuarea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, o clădire etc), cu începutul creat de către cadrul didactic; cu acest prilej, copiii își consolidează și cunoștințele despre părțile de propoziție sau de vorbire studiate;
- crearea împreună cu elevii a unui loc de citit(atunci când avem o lectură la clasă putem merge în acel loc);
- încurajarea școlarilor să compună poezii cu diverse obiecte din jur.

Matematică și științe. Matematica oferă și ea oportunități care mai de care mai diverse. Prin compunerea sau rezolvarea de probleme, elevii sunt puși în situația de a evalua în cifre exacte anumite aspecte, aceștia dezvoltându-și totodată creativitatea.

Exemple:

- elevii sunt puși să adune o gramadă de pietre din care învățătorul și fiecare dintre ei își vor alege câte una, apoi le compară, desenând cu creta semnele $<$, $>$, $=$;
- copiii sunt scoși în curtea școlii și sunt puși să formeze diferite figuri geometrice, astfel vor învăța într-un mod interactiv;
- acestora li se poate cere să măsoare curtea școlii sau terenul de sport;
- li se solicită elevilor să adune mai multe frunze pe care le găsesc pe jos, să le sorteze pe grămezi diferite (după culoare, formă, etc). Discutăm despre modul cum diferite criterii de clasificare duc la diferite distribuiri de grămezi. Ce criterii folosim pentru a clasifica grupuri de organisme cum ar fi mamiferele, păsările, plantele și insectele?

Științe ale naturii - elevul dobândește organizat cunoștințe cu privire plantele și animalele din natură, informații cu privire la mediul înconjurător, la poluare și consecințele acesteia. Valențele educative ale acestor lecții pot fi puse în valoare prin:

- plantarea și îngrijirea plantelor din grădina școlii, din grădina de legume;
- vizite la grădina zoologică, la grădina botanică;
- participarea elevilor la acțiuni de protecția mediului;
- drumeții în pădure și construire de căsuțe pentru păsările;
- fotografierea viețuitoarelor din jur;
- observarea fenomenelor din natură (ploile, ninsorile, tunetul/fulgerul, arderea combustibilului, circuitul apei ș.a.).

Urme de animale: Elevilor li se cere să caute urme de animale în nămol, nisip sau zăpadă. După aceea vor trebui să-și miște corpul în așa fel încât să lase modele de urme similare cu cele pe care le-au văzut. Cât de dificil este să ne mișcăm ca celelalte animale? Credeți că iepurii, căprioarele sau șoarecii ar avea aceleași probleme de mișcare ca noi? Ce legătură are asta cu conceptul de adaptare studiat în orele de științe?

Om și societate. Geografie. Lecțiile despre formele de relief, climă, vegetație, soluri, apă sau animale pot fi predate foarte bine în aer liber, folosindu-ne de mediul natural în care ne aflăm pentru a le explica și exemplifica elevilor anumite noțiuni ce țin de această disciplină – cum s-au format câmpiile, dealurile, munții, apele, etc. Putem organiza o drumeție în puncte cheie din zona în care ne aflăm, să observăm împreună cu elevii fenomenele climatice. Pentru a studia vegetația sau fauna putem realiza de asemenea o lecție comună cu profesorul de biologie. Împreună cu elevii, putem întocmi o hartă a localității sau avem posibilitatea să realizăm o galerie foto a orizontului local. Elementul cheie al educației outdoor este acela că oferă școlarilor posibilitatea de a învăța prin experimentare, prin observare la fața locului. Astfel, aceștia vor fi mult mai motivați să învețe, vor găsi lesne răspunsuri la întrebările care și le pun sau le sunt adresate. Excursiile organizate de școală, prin obiectivele turistice vizitate, ajută la asimilarea mai ușoară a cunoștințelor.

Istorie. Putem să vizităm împreună cu elevii un monument istoric din localitate, să reconstituim un traseu istoric, să organizăm ad-hoc în curtea școlii anumite momente istorice importante, vorbindu-le elevilor despre marile personalități istorice ale României. Ținând lecții de istorie în aer liber, în curtea școlii, îi încurajăm copii să-și exprime creativitatea prin schimbarea imaginativă a istoriei (spre exemplu, ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut loc Primul Război Mondial). Vor înțelege astfel importanța istoriei în dezvoltarea unei națiuni, faptul că războaiele între popoare încetinesc procesul de dezvoltare, crează probleme economice, sociale, au impact asupra calității vieții.

Educație civică. Se poate realiza o simulare a modului cum să fii un pieton model, cum să te porți pe stradă, cum să o traversezi.

Științele naturii și educația civică sunt discipline ce pot forma elevilor deprinderi legate de ocrotirea mediului ambiant. Regulile de comportare corectă față de natură trebuie să fie respectate de toți. Totul pornește de la deprinderile simple. Hârtiile, ambalajele alimentelor, sticlele și alte deșeuri nu se aruncă la întâmplare, pentru a împânzi dezagreabil împrejurimile școlii, ci se depozitează ordonat în containerele speciale. Grupurile sanitare trebuie păstrate curate și igienizate permanent. Substanțele chimice din laboratoare nu se aruncă pe sol, pentru a nu se degrada. Loturile agricole școlare, spațiile verzi cu flori și copaci trebuie curățate.

Școala în care imi desfășor activitatea organizează periodic acțiuni de ecologizare a împrejurimilor școlii și a râului Vedea, care curge în apropierea acesteia.

Arte. Educația plastică și abilitățile practice oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișe cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile. De asemenea, pentru a putea realiza lucrările cu materiale din natură, organizăm plimbări și drumeții pentru a strânge și sorta frunze, flori, semințe etc.

Educația muzicală. Se pot organiza concursuri muzicale în aer liber sau să mergem împreună cu elevii la un concert. În acest fel, putem descoperi elevii cu talent muzical, ei putând fi îndrumați spre o carieră în acest domeniu.

Educație fizică și sport. Disciplina Educație fizică se pliază cel mai bine pe conceptul de educație outdoor, deoarece orele de curs specifice acesteia se țin de obicei în aer liber. Activitățile care țin de o serie de jocuri sportive contribuie la dezvoltarea fizică și psihică a elevilor, cei care au probleme cu greutatea vor fi îndemnați să adopte un stil de viață sănătos.

În concluzie, ar trebui să ne concentrăm pe dezvoltarea la elevii pe care-i îndrumăm a unei culturi de petrecere a timpului liber prin educația pentru cunoașterea mediului, pentru conservarea resurselor, pentru aventură, camping școlar, în detrimentul unor distracții facile, oferindu-le oportunități de petrecere a timpului liber prin parteneriate cu diferite instituții sau organizații. Așadar, dacă analizăm etimologic outdoor (scoate la aer) înseamnă că, fie creăm condiții și ocazii de experiență și practică a lor, fie renunțăm la a crea curente și educații noi, pe care nu le preluăm conform structurii actuale a învățământului, fără să fim atenți la adevărata implicație pentru dezvoltarea multiplelor abilități ale viitorilor învățăcei ai comunității din care facem parte.

BIBLIOGRAFIE

Anghel, Diana, Educația outdoor: o necesitate sau o provocare pentru actualul sistem de învățământ?, Tribuna învățământului, 5 decembrie 2014

Bucică, Liliana, Bran, Dana Lorena, Caranda, Gheorghița, Turan, Nazan(coord.), Manual de educație outdoor, www.academia.edu

Pârâială, Dumitru, Pârâială, Viorica, Activități în completarea programului din ciclul primar(transdisciplinare, de relaxare și de joc), Editura Euristica, Iași, 2010

Rolul activităților outdoor în dezvoltarea armonioasă a copiilor

*prof. inv. primar Frățilă Eliza Gabriela
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Ploiești, jud. Prahova*

Activitățile outdoor sunt activități desfășurate în aer liber, în mediul natural sau în spații deschise. Aceste activități implică participanții să fie în contact direct cu natura și să se angajeze în diverse activități recreative, educative sau sportive în afara clădirilor sau a spațiilor închise.

Există o varietate largă de activități outdoor, adaptate diferitelor interese și niveluri de aptitudini.

Pentru elevii din clasele primare, și nu numai, activitățile outdoor ar trebui să fie sigure, educative și distractive.

În ansamblu, activitățile în aer liber sunt esențiale pentru dezvoltarea holistică a copiilor, contribuind la formarea unei persoane sănătoase, echilibrate și bine pregătite pentru viață. Ele joacă un rol crucial în dezvoltarea copiilor din mai multe perspective.

Una dintre perspective este sănătatea fizică, întrucât încurajează un stil de viață activ, ajutând la menținerea unei bune sănătăți fizice. Acestea implică mișcare, exerciții fizice și expunere la aerul proaspăt și soare, ceea ce contribuie la îmbunătățirea sistemului cardiovascular, creșterea forței musculare și îmbunătățirea coordonării și a abilităților motorii.

De asemenea, ajută la dezvoltarea cognitivă, pentru că oferă oportunități de explorare și descoperire a mediului înconjurător, ceea ce stimulează dezvoltarea cognitivă a copiilor. Aceștia învață să observe, să analizeze și să înțeleagă lumea din jurul lor, dezvoltându-și gândirea critică, capacitatea de rezolvare a problemelor și abilitățile de luare a deciziilor.

Nu este de neglijat nici impactul asupra dezvoltării emoționale și sociale, pentru că participarea la activități outdoor îi ajută pe copii să-și dezvolte abilitățile sociale și emoționale. Interacțiunea cu alți copii în timpul jocurilor și activităților în aer liber le oferă oportunități de a învăța să coopereze, să negocieze, să-și exprime sentimentele și să-și dezvolte empatia și înțelegerea față de ceilalți.

Acest tip de activități îi ajută pe copii să se conecteze cu natura și să dezvolte o apreciere și o grijă față de mediul înconjurător. Prin explorarea și descoperirea lumii înconjurătoare, aceștia învață să respecte și să protejeze mediul în care trăiesc.

Timpul petrecut în aer liber poate avea un efect calmant și relaxant asupra copiilor, ajutându-i să-și reducă stresul și anxietatea și să-și îmbunătățească starea de spirit și buna dispoziție.

Dintre cele mai potrivite activități outdoor, ușor de realizat și cu impact pozitiv semnificativ asupra dezvoltării armonioase, se regăsesc:

1. **Excursii în natură:** Organizarea de plimbări în parc, la grădina botanică sau în natură, pentru a observa plantele, animalele și mediul înconjurător.
2. **Jocuri sportive:** Fotbal, baschet, sărituri cu coarda, volei sau orice alt sport care îi ține activi și le dezvoltă abilitățile motorii.
3. **Explorarea mediului înconjurător:** Planificarea unor plimbări pentru a explora zona din jurul școlii, identificând plante, animale și fenomene naturale.
4. **Activități de orientare:** Organizarea de jocuri de orientare cu hărți simple sau cu indicii, pentru a-i ajuta pe elevi să învețe despre direcție și spațiu.
5. **Activități de grădinărit:** Implicarea elevilor în îngrijirea unor plante sau chiar a unei grădini. Astfel, pot învăța despre plante, procesul de creștere și importanța mediului înconjurător.
6. **Picnicuri și activități de team building:** Organizarea unor picnicuri în aer liber împreună cu activități de construire a echipei, cum ar fi jocuri de cooperare și încredere.
7. **Observarea stelelor:** Organizarea unei excursii nocturne pentru a observa stelele și constelațiile. Poate fi invitat și un astronom amator pentru a le oferi elevilor explicații suplimentare.
8. **Activități artistice în aer liber:** Desenul în aer liber, pictura sau crearea de colaje cu materiale găsite în natură sunt moduri excelente de a stimula creativitatea.
9. **Curățenia mediului:** Organizarea unei zile de curățenie în comunitatea locală sau în jurul școlii, pentru a învăța despre responsabilitatea față de mediu și importanța păstrării mediului curat.
10. **Activități de aventură:** Pentru elevii mai aventuroși, se pot organiza activități cum ar fi tiroliana, cățărarea pe perete de escaladă sau parcuri de aventură.

În timpul planificării acestor activități, trebuie să fie luate toate măsurile de siguranță și respectate nevoile individuale ale fiecărui elev.

Bibliografie:

1. H. Torkos, *Dezvoltarea competențelor transversale prin educația outdoor în ciclul achizițiilor fundamentale*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj – Napoca, 2021;
2. Comenius Regio Partnership Eco-Edu Beyond Rhetoric Project, *Manual de educație outdoor*, 2012.

EDUCAȚIA NECONVENȚIONALĂ PENTRU O ȘCOALĂ OUTDOOR

Autor : Măcriș Georgiana Daniela

Instituția : Școala gimnazială Ionel Teodoreanu

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber .

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, s-a constatat că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătoasă . Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai din „poze” și din filme.

Activitățile de tip outdoor nu sunt activități ale educației formale ce au loc în afara sălii de clasă, ci activități de educație nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura și să le formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală.

Beneficiile educației outdoor sunt nenumărate și acest tip de educație o putem întâlni sub diferite forme ca de exemplu un program de educație fizică și sport care cu siguranță ar scădea procentul de copii care suferă de obezitate. Activitățile acestui program pot cuprinde exerciții fizice, plimbări prin natură, activități de tip gospodăresc dar și colaborarea cu nutriționiști pentru informarea cu privire la un meniu sănătos adaptat vârstei.

În ciclul primar este inclus în programa materială ”joc și mișcare ” care poate fi un exemplu practic de educație formală outdoor.

Printre numeroasele beneficii ale educației outdoor putem enumera:

- dezvoltarea spiritului de echipă
- oferă posibilitatea ca elevul să aibă contact nemijlocit cu natura
- oferă elevilor o altă viziune cu privire la sustenabilitatea mediului
- oferă elevilor experiențe de învățare

Mediul din interiorul clasei, de cele mai multe ori, este unul de tip competitiv, individual, pe când acest tip de educație outdoor va ajuta elevii să colaboreze și să lucreze eficient.

Cele mai importante caracteristici ale învățării nonformale sunt următoarele: acest tip de învățare este centrat pe ele și implică pe nevoile și interesele sale, activitățile se desfășoară în mod organizat în afara școlii, nu are caracter obligatoriu(participă cine vrea) , permite asimilarea de noi cunoștințe, idei, viziuni și, cel mai important aspect, nu are limită de vârstă, ci se bazează pe învățarea pe tot parcursul vieții.

Dintre formele de educație formală, non-formală și informală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu tipul de educație non-formală.

Beneficiile educației non-formale sunt următoarele: oferă o înțelegere mai bună asupra societății și a mediului, determină o atitudine activă și participativă, ajută la dezvoltarea individuală dar și integrarea într-o echipă și susține procesul de autocunoaștere care stă la baza dezvoltării armonioase a individului.

Toate aceste beneficii derivă din faptul că educația nonformală pune individul în centrul procesului de formare și asigură mediul necesar identificării și dezvoltării înclinațiilor, aptitudinilor și abilităților personale.

Activitățile ecologice au căpătat amploare în ultimii ani și sunt o bună ocazie pentru tineri, dar și adulți, să observe impactul omului asupra mediului și să se implice activ pentru a aduce o schimbare în comunitatea lor.

Educația outdoor începe încă din învățământul prescolar când copiii de grădiniță participă la diferite activități de tipul: plimbări în natură, vizita la muzeu, plantarea unui copac, reciclare și în toate ciclurile de învățământ se poate realiza și în săptămânile "Școala Altfel" și "Săptămâna verde".

O etapă importantă a activităților outdoor este evaluarea, care oferă un feedback necesar planificărilor ulterioare. Măsurarea impactului se poate realiza în moduri foarte variate, chiar dacă unele păstrează caracter ludic: votare cu bețigașe, frunze, pietricele etc.; chestionare de evaluare; discuții interactive între cei implicați, dar și observarea permanentă a comportamentului copilului. Uneori, mai ales în cazul copiilor cu CES, este utilă evaluarea realizată de părinți. Aceștia sunt primii care observă o îmbunătățire a comportamentului/ atitudinii copilului, care poate manifesta: interes pentru activitatea școlară, bucuria de a veni la școală, entuziasm crescut, inițiativă, dorință de comunicare, stimă de sine, abilități noi etc.

Prin urmare, o activitate outdoor, pentru a fi eficientă, trebuie planificată, organizată și trebuie să vizeze realizarea unor obiective.

EDUCAȚIA NECONVENȚIONALĂ PENTRU O ȘCOALĂ OUTDOOR

Autor : Mazăre Mirela Carmen

Instituția : Școala gimnazială nr. 124

Din punctul meu de vedere activitățile în aer liber(educație outdoor) sunt esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a oricărui copil, mai ales în vremurile actuale în care ne petrecem timpul în fața unor ecrane și avem nevoie să ne deconectăm. Organizațiile precum Cercetașii României oferă distracție cum un scop - acela de a ști, de a explora și de a descoperi lumea și pe tine.

În ultima perioadă, educația nonformală a ajuns să dea o binevenită mână de ajutor sistemului tradițional de educație pentru a ține pasul cu realitățile și nevoile vremurilor.

Consider că educația nonformală care depășește pragul școlii va ajuta la formarea unor indivizi valoroși pentru societate. Acest tip de educație pune elevul în centrul procesului pentru a identifica și a dezvolta talentele și abilitățile sale personale și a le completa cu unele noi într-un proces continuu de învățare.

Se deosebește de educația clasică prin natura facultativă, conținutul organizat pe arii de interes, metodele interactive, motivante și diverse de cunoaștere și asimilare a informațiilor.

Bineînțeles că fiecare tip de educație(formală,informală și non-formală, în funcție de mediul în care se desfășoară) are rolul său în dezvoltarea personală și profesională - învățarea formală din școală, cea informală bazată pe experiențe de viață și educația nonformală care dezvoltă potențialul fiecărui individ.

Ținând cont de definiția din dicționar,educația reprezintă un ansamblu de metode și măsuri aplicate sistematic cu scopul formării și dezvoltării abilităților intelectuale, morale, fizice ale copiilor, ale tineretului sau ale colectivităților de oameni.

Educația este un proces complex și dinamic care se extinde mult în afara școlii și se derulează în mai multe contexte care lucrează împreună la formarea unui individ.

Ajungem astfel la subiectul discuției noastre - educația nonformală care vine să o completeze pe cea tradițională prin metode interactive, stimulative, creative de formare.

Educația non formală cuprinde activități organizate în afara sistemului școlar, care oferă șansa de a pune în practică cele învățate la lecții și, mai ales, de a completa setul de experiențe valoroase pentru dezvoltarea personală și profesională.

Cele mai importante caracteristici ale învățării nonformale sunt următoarele: acest tip de învățare este centrat pe ele și implicit pe nevoile și interesele sale,activitățile se desfășoară în mod organizat în afara școlii, nu are caracter obligatoriu(participă cine vrea) ,

permite asimilarea de noi cunoștințe, idei, viziuni și, cel mai important aspect, nu are limită de vârstă, ci se bazează pe învățarea pe tot parcursul vieții.

Beneficiile educației non-formale sunt următoarele: oferă o înțelegere mai bună asupra societății și a mediului, determină o atitudine activă și participativă, ajută la dezvoltarea individuală dar și integrarea într-o echipă și susține procesul de autocunoaștere care stă la baza dezvoltării armonioase a individului.

Toate aceste beneficii derivă din faptul că educația nonformală pune individul în centrul procesului de formare și asigură mediul necesar identificării și dezvoltării înclinațiilor, aptitudinilor și abilităților personale.

Activitățile ecologice au căpătat amploare în ultimii ani și sunt o bună ocazie pentru tineri, dar și adulți, să observe impactul omului asupra mediului și să se implice activ pentru a aduce o schimbare în comunitatea lor.

EDUCAȚIA OUTDOOR – DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

Prof. înv. primar: MUNTEANU MIHAIELA

Colegiul Național „DOAMNA STANCA” Făgăraș

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc.

Această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber, învățarea experiențială (înveți cu creierul mâinile și inima). Activitatea outdoor presupune contactul direct cu natura, protejarea mediului în condițiile în care asistăm la poluarea mediului, la distrugerea pădurilor, la dispariția unor plante și viețuitoare.

Totodată viața copiilor se învâрте tot mai mult în zona tehnologiei și nu văd posibilă învățarea în afara tehnicii.

Activitățile outdoor reprezintă o sumă de experiențe de învățare, un mediu natural, relaxant, liber, plin de viu, ceea ce-l inspiră pe copil, îl ajută să intre în relație cu ceilalți. Scăpând de rutina sălii de clasă activitatea de învățare capătă un caracter atractiv și mai aplicat.

Un studiu recent arată că ne amintim 20% din ceea ce auzim, 30% din ceea ce vedem, 90 % din ceea ce facem. Un vechi proverb chinezesc spune „*Ce aud uit. Ce văd îmi amintesc. Ce fac înțeleg*”.

Ca la orice activitate există obiective clare: dezvoltare personală, dezvoltarea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea abilităților de management, organizare, coordonare, evaluare, oferirea unui cadru stimulat și atractiv de învățare.

În momentul desfășurării acestor activități copilul se simte stăpân pe sine,

comunică, își exprimă liber trăirile, opiniile, nevoile, se va simți băgat în seamă.

Activitățile outdoor sunt menite să atragă copilul, să-i stimuleze curiozitatea, să-l implice activ în învățare, ajutându-l, totodată să conștientizeze responsabilitățile fiecăruia dintre noi de a conserva și proteja, de a deveni un adult ce promovează principiile ecologice.

ACTIVITATE OUTDOOR

PROPUNĂTOR: Profesor pentru învățământ primar : Munteanu Mihaiela

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Colegiul Național „Doamna Stanca” Făgăraș

CLASA: a II-a B

UNITATEA TEMATICĂ: ”BUN VENIT, PRIMĂVARĂ!”

SUBIECTUL LECȚIEI: Textul narativ „Cuibul de păsărele”, după Cezar Petrescu

FORMA DE REALIZARE: Activitate integrată

LOCUL DESFĂȘURĂRII: Lunca râului Olt

RESURSE PROCEDURALE: Conversația, explicația, observația, jocul didactic, evaluarea reciprocă

RESURSE MATERIALE: Manualul de CLR, minge, pături, materiale din natură

DURATA: 90 minute

TIPUL LECȚIEI: Comunicare, însușire de noi cunoștințe

DOMENII INTEGRATE: CLR, STIÎȚE, AVAP, MM

SCOPURI:

- Cultivarea sentimentelor estetice și crearea unor stări emoționale în urma contactului direct cu frumusețile și farmecul naturii;
- Dezvoltarea deprinderii de citire corectă, fluentă, conștientă și expresivă a unui text;

OBIECTIVE OPERAȚIONALE

O1 – Să precizeze 4-5 schimbări ale naturii întâlnite în anotimpul primăvara, în urma observării efectuate;

O2 – Să citească textul lecției în ritm propriu, corect, cursiv, expresiv;

O3 – Să construiască cuiburi de păsărele cu materiale din natură;

O4 – Să intoneze cântece de primăvară

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII

1. PREGĂTIREA ACTIVITĂȚII

Învățătorul va purta o discuție cu elevii referitoare la activitatea ce se va desfășura. Ei sunt informați că vor participa la o activitate în aer liber. Totodată pregătim materialele necesare: minge, pături, manualul de CLR, altele.

2. DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

Odată ajunși în luncă observăm mediul înconjurător. Purtăm o discuție cu privire la schimbările din natură în anotimpul primăvara.

Cum este vremea?

Care sunt semnele sosirii primăverii?

Ce fac păsărelele după ce se întorc din țările calde?

Cu ce scop își construiesc cuib?

Învățătorul alege un copac în care este și un cuib de păsărele. Ne așezăm cu toții în jurul lui, pe pături. Ascultăm în liniște deplină, natura.

Dacă păsărelele ar putea vorbi, ce povești ne-ar spune?

➤ Se discută despre cât de măiestre sunt păsările ce construiesc cuiburi foarte rezistente.

➤ Se anunță subiectul lecției și obiectivele.

➤ Se citește lecția, se explică cuvintele.

➤ Joc RAI (răspunde aruncă și interoghează) sau Pânza de păianjen

Fiecare elev aruncă mingea și pune câte o întrebare din lecție altui coleg.

Ce s-ar fi întâmplat dacă cei doi copii ar fi distrus cuibul?

➤ Se intonează cântecul „Când am fost noi la pădure”

3. ÎNCHEIEREA ACTIVITĂȚII

Activitatea se încheie prin realizarea unor cuiburi de păsărele. Elevii sunt împărțiți în trei grupe. Fiecare grupă își caută în luncă materiale necesare: crenguțe, frunze, iarbă, etc.

➤ Se fac aprecieri verbale colective și individuale;

➤ Se acordă calificative;

➤ Se recompensează elevii cu un ou de ciocolată.

EDUCAȚIA OUTDOOR: DE LA TEORIE

LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

NEICU BIANCA OANA

“ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN CEL MARE”, ALEXANDRIA

În era tehnologiei omniprezente și a spațiilor urbane tot mai expansive, educația outdoor își recapătă din ce în ce mai mult importanța. Depășind granițele sălii de clasă tradiționale, acest tip de învățare oferă o multitudine de beneficii cognitive, fizice, sociale și emoționale copiilor și adulților deopotrivă. Această lucrare își propune să exploreze tranziția de la teoria educației outdoor la practica acesteia, evidențiind atât provocările, cât și oportunitățile pe care le prezintă.

Educația outdoor își are rădăcinile în filozofiile educaționale ale lui John Dewey, Maria Montessori și Paulo Freire, care subliniau importanța învățării experiențiale și a conectării cu mediul natural. Studiile moderne susțin aceste idei, demonstrând impactul pozitiv al educației outdoor asupra dezvoltării cognitive, prin stimularea creativității, gândirii critice și rezolvării de probleme. De asemenea, activitățile în aer liber îmbunătățesc sănătatea fizică, reducând riscul de obezitate și boli cronice. Pe plan social și emoțional, educația outdoor favorizează dezvoltarea abilităților de comunicare, colaborare, încredere în sine și respect pentru mediul înconjurător.

Trecerea de la teoria educației outdoor la practica acesteia implică o serie de provocări. Una dintre acestea este identificarea spațiilor și resurselor potrivite pentru desfășurarea activităților. Mediul urban poate prezenta limitări în acest sens, însă parcurile, grădinile botanice sau chiar curtea școlii pot fi transformate în adevărate laboratoare vii. O altă provocare o reprezintă formarea profesorilor și instructorilor calificați în domeniul educației outdoor. Cursurile de specializare și atelierele practice pot dota cadrele didactice cu abilitățile necesare pentru a crea experiențe de învățare sigure și captivante în aer liber.

În ciuda acestor provocări, oportunitățile oferite de educația outdoor sunt vaste. Școlile pot organiza drumeții, tabere, activități de grădinarit, ateliere de orientare sau programe de observare a păsărilor. Comunitățile locale pot colabora cu organizații non-guvernamentale pentru

a crea parcuri de aventură sau trasee tematice în natură. Tehnologia poate fi și ea un instrument valoros, prin utilizarea aplicațiilor mobile pentru identificarea plantelor și animalelor sau prin realizarea de jurnale digitale ale experiențelor în aer liber.

România dispune de un patrimoniu natural bogat, care poate fi valorificat prin programe de educație outdoor. De exemplu, Centrul Educațional Forestier din Parcul Național Cheile Nerei organizează activități pentru copii și adulți, axate pe cunoașterea biodiversității și a principiilor silvice. Asociația ALTREK oferă drumeții tematice și ateliere de supraviețuire în natură, în zone montane din Carpați. Acestea sunt doar câteva exemple, iar inițiative similare se dezvoltă în diverse regiuni ale țării.

Educația outdoor nu reprezintă doar o alternativă la învățarea tradițională, ci o completare necesară acesteia. Prin reconectarea cu natura și prin angajarea în activități practice, copiii și adulții își dezvoltă o serie de competențe esențiale pentru secolul XXI. Deși implementarea necesită depășirea unor provocări, beneficiile educației outdoor justifică efortul, contribuind la formarea unor indivizi sănătoși, responsabili și conectați cu mediul înconjurător.

PROIECT EDUCAȚIONAL eTWINNING „GREEN SCHOOLS AND FLOWERS”

PROPUNĂTOR: PIP MATEI FLORINELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE”, ALEXANDRIA

ACTIVITATEA: „COLȚUL MEU VERDE”- activitate practică outdoor

Argument:

Comunitatea profesorilor eTwinning este interesată în a motiva elevii să învețe gândind critic și complex. Astfel observăm o tendință de a crea proiecte care provoacă interes și implică echipe internaționale în rezolvarea unor probleme comune. Una din multele activități ale proiectului a constat în crearea unui colț verde.

Protejarea mediului este o necesitate, o problemă de interes general. Cunoașterea responsabilă a mediului înconjurător oferă copiilor ocazia de a gândi, a învăța, de a-și dezvolta curiozitatea și interesul pentru anumite aspecte din lumea înconjurătoare. Realizarea activităților de către elevi este o modalitate eficientă de a face, în mod conștient, educație ecologică, prin care se pot rezolva o parte din problemele mediului. Pentru a le forma copiilor o atitudine corectă față de ceea ce îi înconjoară, putem porni de la o idee simplă, dar destul de eficientă în planul emoțiilor și sentimentelor: transpunerea copilului în locul elementului din natură care a suferit o agresiune din partea omului. Pus în postura celui agresat și care nu se poate apăra singur, copilul va realiza că trebuie să acorde „drept la existență” tuturor elementelor mediului din jurul său. Treptat, va înțelege că orice acțiune de distrugere sau exterminare de orice fel, este cât se poate de dăunătoare pentru că strică echilibrul naturii. Prin participarea la aceste activități, copilul înțelege rolul pe care îl are în natură, ce acțiuni este capabil să efectueze și care sunt urmările unor atitudini necorespunzătoare față de mediul înconjurător. Orice copil poate deveni un prieten al naturii, cu condiția de a o respecta. Natura are nevoie de prieteni.

Scopul: Cultivarea interesului copiilor față de protejarea mediului înconjurător și necesitatea adoptării unui comportament eco-civic față de natură.

Grup țintă: elevii clasei a II-a D

Durata: 15.03.2024

Obiective operaționale:

- O₁: să conștientizeze importanța plantării și îngrijirii florilor;
- O₂: să denumească principalele elemente componente ale plantei;
- O₃: să-și însușească și să respecte etapele plantării unei flori;
- O₄: să planteze florile, respectând indicațiile primite;

Metode și procedee: explicația, observația, munca în echipă, activitatea practică;

Mijloace didactice: - planșe ilustrând aspecte cu copii care îngrijesc și protejează natura; scrisoare de la Zâna Florilor; unelte pentru grădinarit; răsad de flori; recompense : diplome.

Loc de desfășurare: curtea școlii

Parteneri și colaboratori: părinți, Administrația Domeniului Public Teleorman
Se prezintă copiilor o surpriză: un plic în care este scrisoarea Zânei Florilor către Pământ.

- Pentru că se apropie Ziua Pământului, voi ați putea să-l ajutați, să-i faceți cadouri.

Copiii enumeră câteva activități pe care le-ar putea desfășura pentru a proteja Pământul :

- să-i dăruim atenție, iubire, respect;
- să-l curățăm de gunoaie;
- să sădim pomi și flori și să le îngrijim;
- să avem grijă de păsările și animalele sălbatice;
- să nu tăiem pădurile;
- să-i dăruim apă curată și aer curat;
- să diminuăm cât se poate de mult poluarea.

- De ce plantăm pomi și flori? (pentru oxigen, pentru a împiedica alunecările de teren, pentru adăpostul animalelor sălbatice, pentru mobilier etc).

- Astăzi vom desfășura o activitate practică în curtea școlii prin care vom ajuta și noi Pământul să fie mai sănătos: vom planta doar flori, pentru că voi sunteți prea mici pentru a planta pomi.

Se identifică materialele necesare și scopul lor. Vor cunoaște uneltele (săpăligi mici, stropitori) și materialul săditor: florile. Sunt prezentate normele de protecție a muncii.

Copiii identifică părțile componente ale plantelor.

Se descrie amănunțit fiecare etapă specifică plantării: săparea gropii, etapa fasonării, mocirlitul, fixarea pe o moviliță de pământ, acoperirea rădăcinilor cu pământ, tasarea acestuia și udarea.

După explicarea modului de lucru, fiecare echipă își plantează florile repartizate: cu hârlețe mici, fiecare copil sapă, apoi pune pământ la rădăcină, îl tasează și pune apă cu stropitoarea.

Vor afla cum îngrijesc plantele în continuare: le udă, le sapă în jur, le pun îngrășămintă naturale.

Sunt prezentate normele de protecție a muncii.

Odată plantate, florile, ca și oamenii, au nevoie de iubire; copiii se prind cu toții în *hora prietenilor naturii*, cântând în jurul lor, pe care le doresc sănătoase.

EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ

Voicu Natalia

Grădinița cu Program Normal Cioceni

Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”.

Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului, previne labilitatea emoțională, modelează temperamentul și atitudinile. Unii specialiști ai domeniului apreciază că: *„educația fizică este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin efectele sale și socială prin organizare și activitate, în centrul căreia stă omul”*. Pe toți, sportul, mișcarea, ne fac să ne recâștigăm demnitatea, tonusul, să ne integrăm mai bine în societate. Pe lângă beneficiile asupra sănătății, sportul va îmbunătăți și comportamentul, învățându-l pe copil ce înseamnă competiția și spiritul de echipă, îl va face ambițios și mai disciplinat. În plus, acesta va câștiga încredere în forțele proprii, se va orienta mai ușor în spațiu și va învăța să se descurce singur.

Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial. Urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului, iar în acest context educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă”. Ea poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni, bazată pe sprijin reciproc.

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă un climat

diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili:

- Dezvoltare personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al copiilor;
- Dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între copii, copii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii.

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății. Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată și permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse. Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor, pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță. Nevoia de a se simți respectat-derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți, copiii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități. Nevoia de a fi responsabil - activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel că educatoarea trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor copiilor în activitățile propuse). Nevoia de a fi activ - implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului.

Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca preșcolarii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ. Integrarea educației outdoor în curricula școlară reprezintă în prezent un aspect important în asigurarea dezvoltării personale și profesionale a copilului, mai ales pentru că contextul actual este caracterizat de lipsa interesului și motivației spre învățare ale copiilor, accentuarea gradului de neimplicare în viața școlară, existența unor preocupări care afectează negativ comportamentul copilului, lipsa respectului pentru școală ca instituție, pentru profesor, familie. După cum am arătat anterior, educația outdoor îmbogățește mediul academic, oferă

oportunități interactive de învățare, care dacă sunt implementate corect duc la minimizarea aspectelor negative existente în actualul sistem educațional.

Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul, acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă.

Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Exemple de activități outdoor:

- ❖ DETECTIVII NATURII - este o activitate dinamică în care învățarea prin descoperire este la ea acasă. Sunt necesare lupe pentru cercetare și multă voie bună. Copiii vor ieși în curtea grădiniței înarmați cu lupe și vor avea la îndemână un panou (carton) pe care vor nota observațiile. Vor observa cu lupele insecte, solul, plante.
- ❖ SĂ DUCEM BALONUL - se vor forma două sau mai multe echipe. Fiecare echipă se va așeza în cerc. Li se vor da câte un ghem de sfoară foarte lung. Participanții îl vor arunca de la unul la altul. Odată formată rețeaua, se va așeza un balon în centru pe care aceștia trebuie să -l ducă pe o anumită distanță. Se vor organiza trei runde și evident, va fi o echipă câștigătoare. Alternativ se poate organiza cu o farfurie și un ou, taskul fiind același. Obiective: lucru în echipă, competiție, sincronizare, consolidare relații între oameni, dinamism.
- ❖ PERFECT TEAM- este un joc provocator în care trebuie să se caute soluții. Se vor face două echipe. Singura soluție este aceea în care ei vor funcționa ca o echipă. Toți participanții vor fi legați la ochi și se vor ține de mână. Vor avea de parcurs împreună un traseu foarte complicat. Lungimea traseului va fi de aproximativ 100 m pentru o echipă de 10-12 persoane. Este un joc care are și o soluție. Obiective: creșterea încrederii, sincronizare, identificare potențiali lideri, orientarea către soluții, orientare către distribuirea sarcinilor, consolidare relații între oameni, spirit de echipă, lucrul în echipă.

- ❖ **CULORI AMESTECATE** - o activitate este cu atât mai interesantă cu cât se bazează pe acțiuni care de regulă sunt interzise copiilor de către părinți. Acasă nu li se prea permite să se joace cu acuarele și cu apă. La grădiniță rar li se permite să amestece la întâmplare acuarelele. De aceea o activitate outdoor în care li se permit aceste lucruri nu poate fi decât benefică. Copiii primesc foi de carton pe care vor picta cu acuarele linii în duct continuu curbe sau frânte cu cât mai multe culori. Foile vor fi așezate pe asfalt, iar copiii vor ținti foile cu baloane cu apă astfel încât culorile să fuzioneze între ele. Foile se lasă la uscat, iar copiii vor căuta să identifice forme în amestecul de culori. Se poate realiza și cu carioci, dar trebuie să fie de foarte bună calitate, de preferat speciale.
- ❖ **LA TINTA!** - În curtea grădiniței, pe o bancă se construiesc piramide din pahare de unică folosință pe care sunt scrise diferite cifre. Cu diferite obiecte: mingi de tenis, săgeți cu ventuze, bile de popice, copiii trebuie să doboare paharele. Pe un panou, fiecare copil va nota cu diferite simboluri punctele doborâte. La final punctele vor fi centralizate și se va desemna echipa câștigătoare.
- ❖ **NUMERE IN NATURA** - În curtea grădiniței vor fi ascunse pentru fiecare echipa câte 10 mere (ouă, pere etc.) pe care vor fi scrise cifrele de la 1 la 10. Copiii vor trebui să găsească fructele (elementele ascunse) și să formeze șirul numeric. Echipa care reușește să rezolve sarcina cel mai repede va fi desemnată câștigătoare.
- ❖ **PĂSĂRILE FURIOASE** - este un joc foarte distractiv, care implică domeniul estetic (desen) și domeniul psiho-motric. Copiii primesc cretă colorată cu care vor desena pe asfalt diferite fețe, fie la cererea educatoarei, fie vor reproduce emoția, starea de spirit pe care o trăiesc în acel moment. Pot de asemenea să deseneze fața pe care au avut-o când au fost supărați. Vor umple apoi baloane cu apă și vor arunca la țintă pentru a spăla supărarea sau orice altă emoție. Vor arunca baloane cu apă până vor spăla de tot desenele.
- ❖ **SĂ NE SALVĂM ÎMPREUNĂ** - jucătorii alcătuiesc un grup de călători prin junglă, capturat de canibali. Toți călătorii, stând în picioare și lipiți strâns unul de altul, au fost legați cu o funie ca să nu scape. Totuși, nu sunt paznici, iar dacă grupul reușește să se deplaseze pachet, până în alt loc, va găsi acolo ajutor și călătorii vor scăpa din cazanul canibalilor. Obiective: sincronizare, lucrul în echipă, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, apropiere fizică, consolidarea relațiilor dintre participanți, competiție, distracție

- ❖ MICII GRĂDINARI - este o activitate outdoor de educație ecologică în care copiii contribuie direct la îmbunătățirea calității aerului, la înfrumusețarea spațiului verde al grădiniței conștientizând, astfel importanța acestuia pentru viața pe Pământ. Muncile pe care le vor executa copiii trebuie să fie adaptate la nivelul lor de dezvoltare psiho-fizică și trebuie să fie precedate de un serios instructaj de protecția muncii. Scopul acestui gen de activități este de a-i responsabiliza pe copii față de calitatea mediului, de a prețui munca și de a conștientiza valoarea muncii.

Bibliografie:

- Stamenovski, C., 2014, *Educația outdoor în grădiniță*, R.Î.P. nr.3-4, p. 32;
- Popescu, F., 2014, *Activitățile de tip outdoor-modalități de integrare în curriculum preșcolar*, R.Î.P. nr.1-2/2014, p. 27-29;
- Șerban, G., 2014, *Un tip de educație nonformală: outdoor education- resurse teoretice pentru predare- învățare în activitățile outdoor*, R.Î.P nr. 1-2, p. 21-26;
- ***, 2014-2015, *Scrisoare metodică pentru învățământul preșcolar*.

ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR

MIJLOC EFICIENT ȘI ACCESIBIL DE ÎNVĂȚARE

PROF. ÎNV. PREȘC. CALOTĂ MIRELA IONELA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.4 ALEXANDRIA

Educația outdoor este un concept în sistemul educațional românesc, care captează interesul tuturor agenților educaționali. Termenul de outdoor poate avea numeroase accepțiuni, însă esența termenului constă în învățarea în aer liber.

Nu este suficient să-l familiarizăm pe copil cu natura și societatea numai din cărți și ilustrate. Un asemenea fel de a educa copiii este profund greșit, deoarece nici cele mai captivante povești, nici cele mai minunate imagini nu pot înlocui natura vie. Excursiile, plimbările și vizitele prijeluiesc contemplarea vie a fenomenelor în mediul lor natural. Prezintă copiilor obiecte și fenomene din natură, reprezentările lor devin clare, corespunzătoare realității. Atunci când copiii observă ceva într-un tablou, reprezentările lor sunt doar aproximative. De exemplu, imaginea unui mijloc de locomotie cunoscut, "trenul", îi dă copilului o idee cu totul generală. Observându-l direct în gara sau alergând pe linie, copilul își va însuși cunoștințe corecte despre el: aspectul lui caracteristic, mărimea vagoanelor, forma lor, locomotiva, sunetele pe care le produce, viteza cu care merge, mișcarea roților etc.

Excursia, plimbarea și vizita își aduc din plin contribuția la formarea trăsăturilor morale ale copiilor, acestea ocupând un loc important în procesul de formare a personalității lor. Copiii se obișnuiesc cu unele reguli de comportare în colectiv. Ei devin ascultători, li se educă o atitudine conștientă față de cerințele educatoarei, față de colectivul de copii, li se dezvoltă spiritul de organizare și de ordine față de tot ce ceea ce-i înconjoară. Am căutat ca de fiecare dată copiii să ia legătura directă cu unele aspecte din procesul muncii, pentru a-i face să înțeleagă importanța muncii în dezvoltarea societății. Activitățile outdoor "vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar". Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc. Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului, previne labilitatea emoțională, modelează temperamentul și atitudinile.

În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în spatele documentului curricular. Nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Voi enumera câteva exemple practice de activități care se pot desfășura în aer liber:

Domeniul Limbă și Comunicare (DLC)

- punerea în scenă a unei povești (Scufița Roșie sau Capra cu trei iezi), după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita preșcolarilor să schimbe firul povești (pentru a evita haosul și dezorganizarea, copiii sunt anunțați cu o zi înainte);

- începerea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveștile copacilor: așezați grupuri mai mici de copii lângă un copac. Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă copacul ar vorbi, ce poveste ar spune?

Există o varietate de activități ce pot fi derulate în aer liber în cadrul cărora copiii își pot dezvolta imaginația, creativitatea, limbajul și exprimarea.

Domeniul Științe (DȘ)

Activități matematice:

- adunați o grămadă de pietre din care educatoarea și fiecare copil își vor alege câte una, comparându-le (cine are piatra cea mai mare/mică);

- să adune cât mai multe frunze, să le sorteze după culoare, formă, mărime;

Cunoașterea mediului se pliază cu activitățile ecologice. Totul pornește de la deprinderile simple: hârtiile, ambalajele nu se aruncă la întâmplare ci se depozitează ordonat în containere speciale. Spațiile verzi cu flori și copaci trebuie curățate, puneți accent pe condițiile optime de dezvoltare a unei plante;

Domeniul Estetic și Creativ (DEC)

Educația plastică oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile;

Educație muzicală

- organizarea unor concursuri muzicale în aer liber sau participarea cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi copii cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu.

Domeniul Om și Societate (DOS)

- crearea unui spațiu de reflecție în aer liber, discuții despre frumusețe utilizând elemente din natură: o frunză, o floare, etc.;

- identificarea unei fapte bune făcută de un copil, încurajarea să discute despre ea – de ce e important să faci bine celor din jurul nostru?;

Domeniul Psihomotric (DPM)

- există o varietate de activități sportive, diferite exerciții, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Ar trebui să se considere educația outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învățământ, ca un întreg șir de oportunități de învățare.

Pe baza experiențelor pe care le-am avut cu preșcolarii, am remarcat că activitatea outdoor ne oferă posibilitatea de a fi altfel decât de obicei. Curiozitatea copiilor capătă amplitudine prin parcurgerea de diverse programe educative care au ca scop declanșarea și susținerea procesului complex de învățare atât în cadrul instituționalizat al grădiniței, cât și în afara ei.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru Educația Timpurie, 2019, București
2. Scrisoarea metodică pentru anul școlar 2022-2023.

EDUCAȚIA OUTDOOR –

DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

Prof. inv. preșcolar: Socol Violeta

Grădinița cu P.P. Nr. 7, Alexandria

Educația outdoor este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber, care, în accepțiunea sistemelor de educație din alte țări europene și nu numai, are la bază învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat. Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc., și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură etc.

Activitățile în aer liber ofera mult mai mult decât beneficii fizice. Dezvoltarea cognitivă și social-emoțională sunt și ele incluse. Afară, copiii își pun imaginația în mișcare, și mai mult decât atât inventează jocuri. Făcând acest lucru, copiii se exprimă cu o ușurință mult mai mare și învață despre lumea din jurul lor pe care o percep prin maniere proprii și unice. Se simt în siguranță și în control, ceea ce promovează și întărește autonomia, îi ajută să ia decizii. Prin practicarea de sporturi ce implică mânguirea mingei, aruncarea sau prinderea, ei devin mai organizați. De asemenea, capătă deprinderi de mânguire a obiectelor: învață să împingă un leagăn, să tragă un vagon, să ridice și să care obiecte.

La „noi”, dacă sunt organizate activități de tip outdoor, de cele mai multe ori sunt reduse la plimbări în natură și ecologizarea unor spații verzi din apropierea unității de învățământ, la plantat puieți, adunat frunze, castane sau conuri, excursii la monumente istorice, jocul liber sau organizat în curtea grădiniței ori în parcul din vecinătatea instituției sau poate dacă timpul permite se mută mobilierul din sala de grupă în curte și se desfășoară acolo activitatea în stil clasic. Educația reprezintă un element indispensabil pentru dezvoltarea corectă și completa a unei persoane, iar drumul pe care îl alegem în viață se bazează pe cunoaștere. Nimic din ce este, devine sau întreprindere o persoană nu este posibil fără educație. „Omul învață să se comporte în modul lui specific de a fi din mai multe pricini (pentru el, pentru cei de lângă el, pentru societate) și prin intermediul mai multor instanțe (familie, școală, biserică, grupul de prieteni, comunitate, structuri asociative etc.)” spune pedagogul Constantin Cocos.

Cercetări mondiale indică faptul că educația timpurie are o importanță fundamentală în formarea inteligenței, creativității, abilităților și aptitudinilor; ele arată că de calitatea educației la o vârstă fragedă depinde evoluția omului în întregul său: la 3 ani fiecare copil este înzestrat, toți mugurii dezvoltării potențialului său sunt activați: este creativ, este atent, doritor de învățare, are simțul dreptății, are umor, e capabil să se concentreze, e capabil de efort susținut, și cel mai important, este motivat. Copilul începe să învețe încă din familie, apoi trece într-o altă etapă – grădinița, instituția abilitată de comunitate să facă așa ceva. Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educațional, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program, într-un cuvânt primii pași spre independență. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber.

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc

Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare

Oferirea unui cadru stimulativ de învățare.

Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse. Copiii percep lumea înconjurătoare în totalitatea ei în mod direct, dar nu pot căpăta reprezentări sistematice și corecte despre ea decât cu ajutorul cuvântului adulților, care dirijează întreaga activitate de cunoaștere, îi orientează spre esențial conform scopului propus.

Astfel, dacă copiii întreabă: „Cum se numește cutare plantă?”, firește că trebuie să le răspundem direct. Însă dacă întreabă: „Cu ce se hrănește gândacul pe care l-am găsit?”, trebuie să le propunem să adune crenguțe de la copaci de diferite specii și să observe, să gândească, îi va deprinde să fie independenți.

Copiii de vârstă preșcolară percep natura înconjurătoare, capătă cunoștințe, își însușesc o anumită atitudine față de diferite fenomene ale naturii. Natura îi atrage prin frumusețea, varietatea ei, precum și prin multitudinea culorilor, formelor, mirosurilor și sunetelor. Unul din mijloacele intuitive prin care copiii pot cunoaște lumea înconjurătoare este și excursia, pe care dicționarul limbii române o denumește ca ”o plimbare sau o călătorie în grup, făcută pe jos, sau cu mijloace de transport, în sens educativ sau distractiv”. De aceea, am folosit plimbările, excursiile și vizitele, în perioada activităților liber-alese, pe o scară din ce în ce mai largă, pentru că ele constituie mijloc de recreere, de destindere și totodată de asimilare de noi cunoștințe și de reactualizare a celor vechi. În același timp, fac legătura directă cu natura și cu societatea, cu rezultatele muncii omului.

Însușindu-și cunoștințele, copiii depun efort intelectual, aceasta ajutându-i să-și formeze deprinderi elementare de muncă intelectuală, care-i integrează mai ușor în activitatea școlară de mai târziu. Venind în contact cu obiecte și fenomene din mediul înconjurător, învață denumirea lor, pe parcurs încep să le plaseze în lumea din care acestea fac parte, ajungând la concluzii, la generalizări, abstractizări, la formarea unor noțiuni clare și precise. Cunoașterea își urmează drumul ei, de la contemplarea vie la abstract și înapoi la practică.

Nu este suficient să-l familiarizăm pe copil cu natura și societatea numai din cărți și ilustrate. Un asemenea fel de a educa copiii este profund greșit, deoarece nici cele mai captivante povești, nici cele mai minunate imagini nu pot înlocui natura vie. Excursiile, plimbările și vizitele prijeluesc contemplarea vie a fenomenelor în mediul lor natural. Prezentând copiilor obiecte și fenomene din natură, reprezentările lor devin clare, corespunzătoare realității. Atunci când copiii observă ceva într-un tablou, reprezentările lor sunt doar aproximative. De exemplu, imaginea unui mijloc de locomotie cunoscut, ”trenul”, îi dă copilului o idee cu totul generală. Observându-l direct în gara sau alergând pe linie, copilul își va însuși cunoștințe corecte despre el: aspectul lui caracteristic, mărimea vagoanelor, forma lor, locomotiva, sunetele pe care le produce, viteza cu care merge, mișcarea roților etc.

Excursia, plimbarea și vizita își aduc din plin contribuția la formarea trăsăturilor morale ale copiilor, acestea ocupând un loc important în procesul de formare a personalității lor. Copiii se obișnuiesc cu unele reguli de comportare în colectiv. Ei devin ascultători, li se educă o atitudine conștientă față de cerințele educatoarei, față de colectivul de copii, li se dezvoltă spiritul de organizare și de ordine față de tot ce ceea ce-i înconjoară. Am căutat ca de fiecare dată copiii să ia legătura directă cu unele aspecte din procesul muncii, pentru a-i face să înțeleagă importanța muncii în dezvoltarea societății.

Copiii au învățat să prețuiască munca, să iubească și să respecte pe oamenii muncii, bunurile produse de aceștia în folosul lor și al întregii societăți. Astfel, au început să deosebească frumusețea fiecărei meserii în parte, sub ipoteza că: ”-, ce s-ar întâmpla dacă n-am avea cizmar?”-,, rămânem fără încălțăminte”;;” dar dacă n-ar exista croitori?”etc.

Important este să-i facem să înțeleagă că a munci în orice sector nu este o rușine, ci o mândrie, că fără aceste meserii și fără acești oameni care le practică nu se poate trăi, că ei se străduiesc să producă bunuri cât mai frumoase și de bună calitate în folosul nostru, al tuturor.

Am obișnuit copiii în excursii, plimbări și vizite să deosebească ceea ce este bine de ceea ce este rău, ceea ce este permis și ceea ce este interzis. Excursiile, plimbările, vizitele sunt un prilej deosebit pentru popor educarea convingerilor și a sentimentelor morale, a dragostei pentru cunoașterea bogățiilor și frumuseților patriei. Am căutat să dezvolt la copii calitățile voinței și trăsăturile pozitive de caracter prin supunerea față de cerințele colectivului.

Activitățile educației de tip outdoor se desfășoară întotdeauna în natură și nu au ca finalitate rezultate palpabile (diplome, atestate) , ci produse vizibile la nivelul comportamentului copiilor.

Dacă învățarea clasică, în sala de grupă, are un aspect cognitiv, activitatea de tip outdoor are un aspect pur practic, informal și exepriențial.

Bibliografie:

- 🌈 Cucoș, C. (2012), Este importantă educația de dincolo de ușa clasei?,www.doxologia.ro,
- 🌈 Ionescu, M. , Radu, I. (coord), (2001), Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca
- 🌈 Curriculum pentru învățământul preșcolar 3-7 ani
- 🌈 Programa activităților instructiv- educative EDP 1985
- 🌈 Revista de pedagogie București- 1986

EDUCAȚIA OUTDOOR- DE LA TEORIE LA ACTIVITĂȚI PRACTICE

Prof. Vlad Codruța
Grădinița cu Program Prelungit "Albinuțele"
București, Sector 6

„Nu e destul să știi, trebuie să și aplici, nu e destul să vrei, trebuie să și faci! ”
Johann Wolfgang von Goethe

Starea de bine a copilului la școală este viziunea Rodawell, o viziune despre școală, în care, fiecare elev este văzut ca o persoană autonomă ce beneficiază de un context favorabil dezvoltării unor relații de calitate cu profesorii și colegii, dar și învățării prin explorarea mediului înconjurător, fizic și social.

Necesitatea asigurării unei stări de bine în școală în rândul elevilor și al profesorilor se referă la calitatea vieții școlare, acest concept adună elemente ce țin de dezvoltarea psihologică și emoțională a copiilor, de comportamentul social, de relaționare sau de capacitatea mediului de învățare de a fi prietenos, suportiv, de a promova colaborarea, diversitatea sau disponibilitatea pentru dezvoltare.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor.

Educația de tip outdoor este o formă organizată de învățământ care îl pregătește pe copil pentru viață și care se desfășoară în aer liber. Ea se bazează pe filosofia, teoria și practica educației experiențiale („Înveți cu creierul, mâinile și inima!”). Termenul poate include educația pentru mediu, activități recreative, dezvoltare personală, terapie prin aventură etc., dezvoltând la elevi înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii naturale. Concepția acestui nou tip de educație este că orice om, în anumite condiții, își mobilizează, prin creativitate, resursele corporale și mintale.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura, reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți, duce la dezvoltarea personală, contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă, oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale și mentale care asigură bunăstarea societății.

Noul tip de educație se bazează pe patru competente fundamentale: a învăța să cunoști (să știi); a învăța să faci; a învăța să trăiești împreună cu ceilalți; a învăța să fii. Activitățile de tip outdoor nu sunt activități ale educației formale ce au loc în afara sălii de clasă, ci activități de educație nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura și să le formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală, cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor

două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline.

Am abordat aceste principii și în activitatea cu preșcolarii, rezultatele fiind unele pozitive, mai ales feedback-ul primit din partea acestora. Activitățile de tip outdoor au fost aplicate în diferite proiecte și programe.

Exemple de bune practici –activități derulate în cadrul unor proiecte:

Mica mea grădină - preșcolarii au învățat exersând cum trebuie să planteze în mod corect o plantă, dar și cum trebuie să o îngrijească pentru a se dezvolta armonios.

Pădurea, mirific tărâm (drumeție) - O astfel de activitate le formează elevilor dragostea de mediu și îi educă în spiritul dezvoltării durabile. În timpul drumeției, am vorbit despre poluarea cu deșeuri, am observat malurile și sensul de curgere al unui pârau de munte, am recunoscut plante medicinale, am învățat să facem un foc, dacă ne apucă noaptea pe munte sau am învățat cum să ne orientăm în teren fără hartă și busolă.

Apa și sănătatea mea – preșcolarii au învățat despre importanța apei în existența noastră zilnică și păstrarea și protejarea calității apei.

Activități desfășurate în cadrul domeniilor experiențiale:

Domeniul estetic și creativ- Activitate muzicală se poate desfășura afară, în curtea grădiniței, preșcolarii fiind încurajați să participe la jocurile organizate sau să inventeze ei jocuri pe care să le deruleze cu colegii. Să identifice diferite sunete și să folosească diferite obiecte pentru a crea ghidați anumite secvențe de sunete.

Principala provocare pentru organizatorul unei activități outdoor este cum să transforme materia primă din mintea elevului, trecând-o printr-un proces de învățare intenționată, în competențe funcționale.

Bibliografie

Ciolan Lucian, (2008), „Învățarea integrată, fundamente pentru un curriculum transdisciplinar”, Ed.Polirom, București;

Manual de educație outdoor - Liflong Learning Programme (2010-2012)

Nedelcu A,Ulrich H,Ciolan L,Tibu F,2018,Educatie cu stare de bine .Dupa o reteta romano-daneza.Ghid RODAWEEL,București.

